

อริยธรรม II

พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา

สิริวรรณ

อริยธรรม II : พุทธศักราชตามหลักไตรสิกขา

ผู้เขียน : สิริวรุณ

จัดวางรูปเล่ม : ฝ่าย Artwork ของธรรมสภา

พิมพ์ครั้งแรก : มิถุนายน ๒๕๖๒

จำนวน : ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์พระพุทธศาสนา ของธรรมสภา

เลขที่ ๑-๑๒ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐

โทร.๐๘๙-๒๑๐๕๑๓๓ โทรสาร.๐๒-๔๔๑๑๔๖๔ www.thammasapa.com

คำนำ

ขณะที่ข้าพเจ้าทำงานเป็นอาจารย์และนักวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ข้าพเจ้าพัฒนาปัญญาโดยอ่านติดตามวารสารงานวิจัยฉบับโด่งดังของโลกสากล นับไม่ถ้วน ส่วนปัญญาที่ได้จากไตรสิกขา (ทาน ศีล ภาวนา) ยังไม่ได้รับความสนใจศึกษา เพราะช่วงขณะนั้นเชื่อว่า ความรู้วิทยาศาสตร์คือ ความรู้ที่มนุษย์ใช้อธิบายธรรมชาติ เป็นความจริงแท้ หน้าซ้ายยังไม่รู้อีกด้วยว่า นั่นคือมิจฉาทิฏฐิ เพราะขณะนั้นเชื่อว่าวิทยาศาสตร์คือความจริงแท้ของธรรมชาติ

หลังลาออกจากราชการ (พ.ศ. ๒๕๓๕) เพื่อปฏิบัติ ทาน ศีล ภาวนา อย่างเข้มข้น จึงค่อย ๆ เปลี่ยนความเข้าใจว่า ความรู้วิทยาศาสตร์เป็นเพียงสมมติสัจจะ แต่ที่สามารถรองใจคนทั้งโลกได้ ก็เพราะประสบความสำเร็จในการเกลี้ยกล่อมให้ทุกประเทศยกเลิกระบบซึ่งดวงวัดตั้งเดิม ขอให้ทุกประเทศหันมาใช้ระบบเมตริกแทน รวมทั้งนักเผยแพร่ความรู้วิทยาศาสตร์ ทำให้สังคมตื่นตาเราใจได้

ที่โลกเทใจให้วิทยาศาสตร์ก็เพราะยาปฏิชีวนะคือ เพนนิซิลิน ที่ทำให้คนจำนวนมากรอดตาย รวมทั้งการปลูกฝีฉีดยา ในราวร้อยปีกว่าที่ผ่านมา

สรุปวิทยาศาสตร์ได้ก่อประโยชน์ให้มวลมนุษยชาติมหาศาล ทำให้จำนวนประชากรโลกเพิ่มอย่างมากมาย ในราวศตวรรษที่ผ่านมา แต่ทว่านั่นไม่ใช่เหตุผลที่พุทธบริษัทควรทอดทิ้งการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่อยู่เหนือโลกสมมติทั้งปวง

ครั้งแรกที่หันมาปฏิบัติธรรม คำถามแรกของข้าพเจ้าคือ จิตมีจริงไหมและทดสอบได้ไหม เป็นส่วนหนึ่งของพลังแม่เหล็กไฟฟ้าหรือไม่ อีกหลายข้อสงสัยที่ต้องพยายามหาคำตอบด้วยตนเองให้ได้

ใครก็ตามที่ลงศรัทธาไปที่ ทาน ศีล ภาวนา อย่างเข้มข้น ไม่ช้าไม่นานก็จะแยกคำตอบได้ด้วยตนเองว่าอะไรจากวิทยาศาสตร์ (รูป) อะไรจากพุทธศาสตร์ (จิต)

เพราะความที่เชื่อเรื่องรูปเป็นใหญ่ เป็นประธานของสรรพสิ่ง ถ้าเข้าใจรูปดีแล้วก็จะเข้าใจชีวิตและโลกดีด้วย นี่แหละคือกุญแจของการเกิดตัวกูที่วนเวียนอยู่กับความรู้วิทยาศาสตร์ และปล่อยวางจากความเป็นรูปไม่ได้ เพราะอัตตานุทิฏฐิขวางไว้

ถ้าสังเกตผู้ที่เป็นเกจิอาจารย์ หรือครูบาอาจารย์พระป่า มักจะมีการศึกษาในระบบน้อย ไม่ใช่ปริญญาเอกทางวิทยาศาสตร์เช่นผู้เขียน

นักวิทยาศาสตร์เช่นข้าพเจ้า แม้มีชีวิตอย่างสันโดษ ใจกว้าง แต่ถ้าวัดยัดมาตรฐานของความรู้ที่เรียนมาตลอดชีวิต สิ่งที่ขัดขวางความจริงแท้คือความคิดเห็นจากปรัชญาวิทยาศาสตร์นั่นเอง

จากการตั้งข้อวัตรควบคุมพฤติกรรมของตนเองที่เข้มข้น รวมกับการภาวนาในป่าอย่างเอาจริงเอาจัง เมื่อกำลังของญาณปัญญามีมากพอ ๆ กับกำลังปัญญาจากความรู้วิทยาศาสตร์ ทำให้ได้โอกาสเห็น “อัตตานุทิฏฐิ” ของตนเอง ได้ด้วยตนเอง โดยตนเอง

ในฐานะอาจารย์ผู้ทุ่มเทให้กับความรู้ที่ทันสมัย ไม่ว่าโลกสากลวิจัยอย่างไร ข้าพเจ้าแทบจะเป็นคนแรก ๆ ที่เข้าถึงก่อน (ที่พูดนี้ผ่านมากเกือบครึ่งศตวรรษ ซึ่งยุคนั้นไม่มีข้อมูลออนไลน์ คอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะก็ยังมีเกะกะ

ต้องใช้ตึกขนาดใหญ่และโปรแกรมอีกมากมาย ท่านที่เป็นผู้สูงวัยคงจะจินตนาการได้ดี)

ความหลงความรู้สึกลทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจเอาเองว่า ได้หยิบยื่นความคิดที่ดีที่สุด และผู้อื่นควรทำตามความคิดของข้าพเจ้า เพราะทุกความคิดล้วนมาจากการอ่านและติดตามงานทางวิชาการจากโลกสากลอย่างหนัก

หลังจากภาวนาติดต่อกันเกือบยี่สิบปี จึงจะแจ้งใจในข้อที่หนึ่งของกาลามสูตรสิบ...จงอย่าปลงใจเชื่อ เพียงเพราะเป็นเอกสารอ้างอิงชั้นหนึ่งของโลก...แค่ข้อเดียวของกาลามสูตรสิบ ก็ยังเพิ่มอัตรานิติภูมิขนาดนี้ ถ้าเช่นนั้น ถ้าเก่งประวัติศาสตร์ เก่งตรรกะ เก่งเหตุผลวิทยาศาสตร์ เก่งทฤษฎีวิทยาศาสตร์ ชำนาญงานวิจัยวิทยาศาสตร์ ทุ่มเทให้วิทยาศาสตร์ รวบรวมเป็นศาสตร์ของโลก...ยิ่งชำนาญความรู้สึกลมากข้อขึ้นก็ยังมีอัตราสูงขึ้น

สรุปได้ว่า ยิ่งเก่งอีกหลาย ๆ ข้อของกาลามสูตรสิบ กำลังของอัตรานิติภูมิจะยิ่งเพิ่มกำลังมากมหาศาล

ใครก็ตามที่ยืนยันจะใช้ชีวิตแบบปรัชญาตะวันตก เขาย่อมเป็นทาสของความคิดแบบลדתอน ปรัชญาที่คิดว่าตัวกูเป็นใหญ่ กูคิดก็สิทธิของกู เขาไม่มีทางที่จะเข้าสู่ปรัชญาพุทธ ซึ่งเป็นปรัชญาองค์รวมและมองธรรมชาติเป็นหนึ่ง เห็นว่าทุกชีวิตต้องอิงอาศัยกันหมด ถึงมีตัวกูก็เป็นตัวที่เคารพธรรมชาติ

ถ้าไม่เพราะทุ่มเทกับการศึกษาค้นคว้าผ่านไตรสิกขา ข้าพเจ้าไม่มีวันที่จะเขียนปรียธรรม เล่มที่ ๑ และเล่มที่ ๒ ได้แน่นอน

เมื่อแยกความรู้วิทยาศาสตร์ออกจากความรู้พุทธศาสตร์ได้ โดยสรุป ทั้งสองศาสตร์ยกย่องปัญญาเหมือนกัน มีการทดสอบทดลองก่อนเชื่อตรงกัน แต่กระบวนการวิจัยต่างกัน ตั้งแต่หลักการเก็บตัวอย่าง การใช้มาตรฐานตัดสินความก้าวหน้าทางปัญญา โดยสรุปทั้งสองศาสตร์ ต่างกันอย่างสิ้นเชิง(ข้าพเจ้าเขียนวิเคราะห์ไว้มากมายในการเขียนที่ผ่านมา)

ด้วยเหตุนี้ทำให้ข้าพเจ้ามิได้ปฏิเสธความรู้วิทยาศาสตร์ แต่มิได้ปักใจเชื่อเหมือนในอดีต แม้ยังคงใช้วิทยาศาสตร์ในวิถีชีวิต แต่ก็ไม่ใช่อย่างสุดโต่งอย่างในอดีต

ในกรณีต้องเลือกว่าจะใช้ศาสตร์ใดแก้ปัญหา คำตอบก็คือ ถ้าเป็นการแก้ปัญหาวิกฤติระดับประเทศ จะต้องใช้พุทธศาสตร์เท่านั้นที่จะสร้างสันติภาพได้

น่าเสียใจที่นักการเมือง ไม่ว่าจะจากพรรคการเมืองใด ที่ผ่านการเลือกตั้ง เมื่อ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ แทบทั้งนั้นต่างใช้ปรัชญาตะวันตกเป็นฐานนโยบายของพรรค

สมมติว่า ไม่มีใครสนใจจะเชื่อพุทธศาสตร์ ก็ไม่ทำให้รู้สึกหวั่นไหว แต่ประการใด แม้เหลือข้าพเจ้าเพียงผู้เดียวที่ศรัทธาต่อพุทธธรรมยิ่งกว่าวิทยาศาสตร์ก็ตาม

เพราะสิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้คือ นิพพานธรรม เป็นสิ่งมีเองเป็นที่พึ่งที่ระลึกถึงกับมนุษย์ทุกคนที่มีพุทธศรัทธา เชื่อและไว้วางใจในอริยมรรค และเข้าถึงนิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ ว่าเป็นสภาวะธรรมดา ใคร ๆ ก็เข้าได้ ถ้ามีสัมมาทิฐิอยู่เป็นพื้นฐานของจิตวิญญาน

สรุป トラบเท่าที่มีฉฉาทิฏฐิยังครองใจผู้ใด ความทุกข์ก็ย่อมต้องปรากฏกับเขา เพราะเหตุแห่งอิตตานุทิฏฐิ และอิตตวาทุปาทาน เขาทั้งหลายไม่อาจปล่อยวางความรู้ของโลกสากลได้ แม้แค่ไม่กี่วินาทีที่ควรเห็นว่า อะไรเป็นอะไร ก็ตาม

อริยธรรมเล่มที่สอง ก็ยังคงรูปแบบเดียวกับอริยธรรมเล่มที่หนึ่ง คือ เขียนด้วยญาณปัญญาที่ได้จากไตรสิกขา (ทาน ศีล ภาวนา)

พุทธธรรมเรียนจบได้ไม่ยาก เพราะมีเป้าหมายสูงสุด อยู่ที่สามารรถเข้าใจและควบคุมตนเองได้ (learning life) ในขณะที่วิทยาศาสตร์มีเป้าหมายของการศึกษาตลอดชีวิต ความรู้จากโลกสากลจึงไม่มีที่สิ้นสุด

แต่ผู้เข้าถึงนิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ ไม่ต้องหวั่นวิตกอันใด เพราะปัญหาและการแก้ปัญหาของโลกสากล ต่างก็มีลักษณะอสาระ คือเป็นสังขารปรุงแต่งในนิยามของพุทธศาสตร์ เหมือนกันนั่นเอง

ขอนิพพานธรรมจงปรากฏแก่ผู้ที่รักความจริงแท้ อันพระพุทธรองค์ทรงตรัสไว้ดีแล้วด้วยเทอญ

สิริวิรุณ

๒๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๖๒

คำอวด

แต่มวลมนุษยชาติ
ผู้สวามิภักดิ์แต่สื่อออนไลน์
โดยเฉพาะผู้ที่เชื่อว่า AI (Artificial intelligence)
ดีกว่าจิตของตนเอง
ใช้เวลาอยู่หน้าจอสมาร์ทโฟน
โดยไม่สังสารร่างกายของตน

สารบัญ

คำนำ.....	๓
คำอุทิศ.....	๘
สารบัญ.....	๙

๑ อริยธรรม : พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา

- การบรรลุธรรมในยุคนิโภคนิยม.....	๑๓
- ผู้ที่ต้องการแหกคอกสังสารวัฏ.....	๑๕
- ความสุดโต่งคือสัญลักษณ์ความเชื่อรูปเป็นใหญ่.....	๑๗
- เพราะเข้าไม่ถึงรากเหง้าของภาษาไทย.....	๑๘
- อำนาจของกรรมร่วมที่เห็นชัด.....	๒๑
- อำนาจโลกและอำนาจธรรม.....	๒๓
- อิทัปปัจจยตา (พระเจ้าที่คุมพระเจ้า).....	๒๕
- โสดาบันคือผู้บริหารในอุดมคติของชาวพุทธ.....	๒๗
- การภาวนาหมู่และอธิษฐานหมู่.....	๒๘
- Selfless Self (ตัวตนที่ไม่ยึดตัวตน).....	๓๑
- ปัจจุบันขณะคืออะไร.....	๓๓
- นิโภคนิยมบ่อนทำลายสมรรถนะการเอาตัวรอดของมนุษย์.....	๓๕
- หน้าที่ของจิต เรียกว่า วิญญาน.....	๓๗
- นิพพานที่นี้และเตี้ยนี้.....	๓๘
- กลับทิศวิสัยทัศน์.....	๔๑
- ตัวกูตัวเดียวสร้างสังขารต่างกัน.....	๔๓

- มนุษย์เป็นทาสคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า.....๔๕
- บริโศคนิยม ฐานของกรรมที่เป็นพวกพ้อง.....๔๙
- การติดกับดักเวลาเป็นเรื่องของความหลงผิด.....๕๔
- จินตภาพที่สนับสนุนการปล่อยวางแบบตะวันตก.....๕๖
- กรอบกติกา : ประโยชน์และโทษมหาศาล.....๕๙
- สันนิบาต คือ การชุมนุมของบัณฑิต.....๖๑
- ป่าเขตรมรสุม แหล่งความชุ่มชื้นความอัศจรรย์ของชีวิต.....๖๓
- อนาคตกรรมของความเป็นป่าในเขตรมรสุม.....๖๕
- อัจฉริยชั้นร์.....๖๗
- วิมุติชั้นร์.....๖๙
- ลายเซ็น : เริ่มต้นความอัศจรรย์ของชั้นร์วิปาก.....๗๑
- ความคิดแบบองค์รวมคือฐานของญาณปัญญา.....๗๓
- บุญกิริยาวัตรสุบ คือฐานความสุขของชีวิต.....๘๐
- ข้อคิดของพุทธบริษัทผู้เคารพพระธรรม.....๘๖
- เสียงแห่งการตบมือข้างเดียว.....๙๐
- ภาคผนวกรายชื่อหนังสือธรรมะ โดยสิริวิรุณ.....๙๒

อริยธรรม II

พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา

สิริจรุณ

การบรรลุธรรมในยุคนิโภคนิยม

การบรรลุธรรม หมายถึง การเข้าถึง เข้าใจ สัจธรรม รู้ว่าอะไรเป็นอะไร เช่นรู้ว่าสมมติของโลกเป็นอย่างไร (เช่น สมมติ อนุภาคของอะตอม สนามแม่เหล็กไฟฟ้า) รู้ว่าสมมติของพระพุทธเจ้าเป็นอย่างไร และ เห็นอสมมติเป็นอย่างไร

การบรรลุธรรมจึงมีได้หลากหลายนัยยะ เอาเป็นว่าไม่ใช่มีแค่ทางเดียว คือการเข้าฌาน ๔ และการพิจารณาตัดกิเลส อย่างที่เราเสพคุ้นกันดี ดังนั้น การบรรลุธรรม จึงเป็นความไม่ประมาทที่จะอยู่กับโลกบริโภคนิยมอย่างรู้เท่าทัน เพื่อกันตนเองออกไปจากเวรภัย และทุกข์โทษ ที่ส่งมาในรูปของสิ่งเร้า (รูปธรรม) สิ่งกล่อม (นามธรรม) นับจำนวนไม่ถ้วน

ข้าพเจ้าได้เสนอว่า ถ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ เข้าใจ “มิติเส้นตรง” ไม่ว่าจะทำ พูด คิด อะไร เมื่อไร รู้เท่าทันความเป็นมิติเส้นตรง ว่าถูกขั้บมาจากสัจยชาติญาณ รู้เท่าทันมาก ๆ เข้า ก็จะไม่อยู่เหนือสมมติ และเบื่อหน่ายความเจริญของโลกที่พัฒนาซ้ำซากอย่างน่าสงสาร ด้วยการเข้าถึงอตัมมยตา (ทุกคนน่าจะเคยผ่านอตัมมยตามาแล้ว นั่นคือสุด ๆ ของความทุกข์...ไม่เอาอีกแล้ว เป็นอย่างไร)

ถ้ายอมศรัทธาว่า นิพพานเป็นสิ่งมีเอง เป็นที่ดับของสังขารทั้งปวง แต่ต้องเข้าใจสังขารให้หมดโคตร และสามารถพลิกจิตจากนิยามของโลกได้ตลอดทุกกาลเทศะ มัจจุมารก็มองไม่เห็นแล้ว เพราะมัจจุมารเป็นเพียงบัญญัติของโลกสมมติเท่านั้น

ถ้าอมศรัทธาว่า นิยามของโลกคือ “คู่” ความเป็นคู่ทุกชนิด (บวก/ลบ ใช้/ไม่ใช่ ประโยชน์/โทษ ดี/ชั่ว บาป/บุญ ฯลฯ) และเพิกถอนสมมติของนักวิทยาศาสตร์อย่างชื่อ ๆ คือ เห็นทุกอย่างตรงหน้า ทั้งรูปธรรม ทั้งนามธรรม เป็น “หนึ่ง” มีแต่หนึ่งเท่านั้นที่ซ้อน ๆ กัน ด้วยกฎของอนัตตาธรรม จิตก็สามารถปล่อยวางความหมาย ความสำคัญของความรู้ได้โดยอัตโนมัติ (แน่นอน ผู้นั้นต้องเข้าถึงนิพพานที่นี่และเดี๋ยวนี้ ทำให้เป็นวลีพ้นจากความเคยชินแบบโลก ๆ)

สามนัยยะนี้ คนดีศรีสังคมน่าจะเข้าถึงวิมุติธรรมได้

ผู้ที่ต้องการแหกคุกสังสารวัฏ

ปัจจัยสามประการก็ต้องมี สำหรับผู้ต้องการเหนือการเกิดการตายได้แก่

๑. ต้องเกิดกับบุพการีที่เชื่อเรื่อง ทาน ศีล ภาวนา เด็กยุคข้าพเจ้า ต้องถูกห้ามตักข้าวปากหม้อก่อนการถวายพระ ถัดมาต้องเป็นข้าวของพ่อ หิวแค่นี้ลูกก็ต้องรอ ห้ามกินก่อนผู้มีพระคุณ

ยุคก่อนหุงข้าวเช็ดน้ำ (น้ำข้าวให้หมาได้ถนุบ้าน) ชันน้ำมีใบเดียว พฤติกรรมทำซ้ำ ๆ ทุกวัน กว่าจะโตเป็นวัยรุ่น ก็ใจไม่กล้า หน้าไม่ด้าน ที่จะละเมียดติกาของสังคม เช่น ภิกษุต้องเหนือกว่าฆราวาส วัดคือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ต้องมีสัมมาคารวะ และจะกลัวความผิดทั้งที่ลับและที่แจ้งฝังลึก

แต่ยุคนี้ ผู้แสดงคุณสมบัติฆ่าล้างเผ่าพันธุ์จิตพุทธ ยังเสนอตัวเป็น นายกรัฐมนตรีได้ มันคือดัชนีประณามสังคมไทยว่า เป็นคนไทยจิตวิญญูณใหม่ไร้แก่นพุทธธรรม

๒. ต้องมีมือที่รู้คุณค่าของการทำงาน งานบ้าน งานติดดิน งานทุกชนิดล้วนเป็นเครื่องมือพัฒนาความคิดแบบกายที่หลากหลาย ทำให้ไม่ทำงาน เพื่อผลประโยชน์ที่ตนได้เปรียบผู้อื่นมาก ๆ อย่างเช่น คนไทย ถูกหลอกให้ซื้อเครื่องมือราคาหนึ่งล้านด้วยวัสดุต้นทุนไม่ถึงพันบาท พัฒนาแนวคิดนี้จนกระทั่งดาราทำงานครึ่งวันได้ค่าตัวเท่ากับเกษตรกรทำงานหนึ่งปีหรือหลาย ๆ ปี นี่หรือสังคมธัมมาภิบาล ที่แทบทุกพรรคการเมืองกำลังเสนอตัวมาบริหารประเทศ มองข้ามข้อมูลจริงเหล่านี้

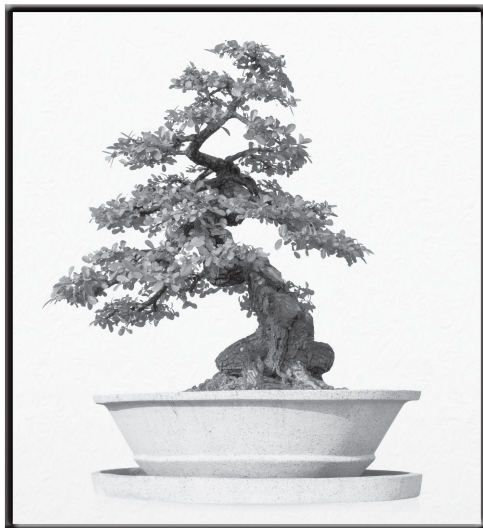

รัฐบาลที่ลอกเลียนมูลค่าของตัวเลขจากผู้ฉลาดกว่า (อยู่ในนิวยอร์ก) มาบริหารบ้านเมือง มันก็คิดดัชนีชี้ชี้ชัด สังคมไทยไร้แก่นพุทธ

๓. ต้องเห็นคุณค่าของการพัฒนาจิตวิญญาณสูงกว่าพัฒนาคุณค่าทางวัตถุ ไม่ใช่เน้นแค่พัฒนาสุขภาพร่างกาย สุขภาพอารมณ์ (แต่สนุกสุดเหวี่ยง) การที่ไม่เห็นว่า การพัฒนาจิตวิญญาณเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ก็ชี้ชัดลงไปว่า คุณพอใจจะอยู่กับสังสารวัฏสากล ไม่ว่าวิชาการถูกปั่นมาแบบใด รู้สึกน่าสนใจ น่าทำตามไปทุกอย่าง นี่ก็ชี้ชัดว่า เป็นทาสความรู้ของโลกสากล และหมดความเป็นพุทธบริษัทเสียแล้ว

ทั้งสามประการนี้ ผู้ต้องการแหกคอกสังสารวัฏต้องพิจารณาพฤติกรรมของตนเอง กำลังสุดโต่งข้อใดข้อหนึ่งหรือเปล่า

การบรรลุธรรมไม่ใช่เรื่องยาก
เว้นแต่อย่าศรัทธาโลกให้เหนือพุทธธรรมเท่านั้น

ความสุดโต่งคือสัญลักษณ์ความเชื่อรูปเป็นใหญ่

การเชื่อในอำนาจของเทพเจ้าผู้มีอำนาจเหนือมนุษย์ ไม่ว่าจะสมมติว่า พรหม อมร อัมมัน ฯลฯ การบวงสรวง การบูชาด้วยพิธีกรรมที่ สุดโต่ง ยุคโบราณจึงก่อความสุดโต่งผ่านโบราณสถาน เช่น เทวสถาน ที่บูชาจึงใหญ่โต และเดาได้ว่าเครื่องบูชาและการแสดงความภักดีคงยิ่งใหญ่อยู่หลังการ

มนุษย์ยุคสมาร์ทโฟนเป็นใหญ่ ก็คงอนุสัยสันดานบูชาความยิ่งใหญ่ของรูป ไม่แตกต่างจากการสร้างเทวสถานของคนโบราณ

ไม่ว่าจะเป็นงานเปิดโอลิมปิก งานแข่งขันกีฬาแทบทุกชนิด งานพิธีตามประเพณี ไม่ว่าจะเป็นจากชุมชน จากบุคคล เช่น เปิดศูนย์การค้าใหม่ การแต่งงานของคนดัง ฯลฯ ต่างแข่งกันกระทำความตระการตาให้สุดโต่งกว่าของเดิม...ทุกมิติ ทุกเรื่อง

แม้แต่งานฉลองอุโบสถ บางทีก็จุดพลุให้ตระการตา เสียเงินเท่าไรไม่ว่า ขอให้เป็นที่ตั้งแห่งความน่าตื่นตาตื่นใจเป็นพอ

เทศนาธรรมแรกสุดของพระพุทธเจ้า คือ อัมมจักกัปปวัตตนสูตร พระพุทธองค์ทรงเห็นภัยของความสุดโต่งของการใช้รูปเป็นเครื่องมือ

ทรงบัญญัติอันตรายของการใช้รูปเพื่อพิธีกรรม เพื่อวิธีการ เพื่อสร้างนนทिरาคะ ความพึงพอใจในเรื่องนั้นๆ ว่าล้วนเป็นโทษทุกข์ รวมเรียกว่า กามสุขัลลิกานุโยค

แม้การใช้ร่างกายตนเองทางบวก เช่น ซ้อมกีฬา จะเอาเป็นเอาตาย กับเหรียญรางวัล การพิตร่างกาย หรือการตกแต่งลุคของร่างกายให้ดูดี ทางลบคือการเล่นหนัก ทำงานหนัก อะไรที่ สุดโต่งต่อสุขภาพของเจ้าของ ทรงบัญญัติว่าไม่สมควร เรียกว่า **อัตรกิลมถานุโยค**

เหลียวดูโลกโดยองค์รวม พฤติกรรมของผู้บริหารประเทศโดยองค์รวม แม้แต่พฤติกรรมของปัจเจกบุคคล โดยเฉพาะสังคมไทย ดูเหมือนจะไม่ใส่ใจในพุทธบัญญัติครั้งแรกของพระพุทธเจ้า แล้วจะเรียกตนว่าเป็นพุทธบริษัทได้อยู่หรือ ถ้าไม่นำคำสอนของพระพุทธองค์มาใช้

เพราะเข้าไม่ถึงรากเหง้าของภาษาไทย

สังคมไทยกำลังใช้ภาษาไทยทำลายล้างสันติภาพทางจิตวิญญาณ
ของคนไทยด้วยกันเอง

โดยทั่วไป มนุษย์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กันด้วยอาวุธ เบื้องหลังคคีความ
คือการแย่งชิงทรัพยากรธรรมชาติ

แผ่นดินไทย เป็นแผ่นดินทอง มิใช่แค่น้ำมีปลาในนามีข้าว เรา
ยังนำปลาและข้าวไปเลี้ยงคนทั้งโลก

เลี้ยง...คนที่มาเยี่ยมแผ่นดินนี้ ในฐานะนักท่องเที่ยว

เลี้ยง...คนที่อยู่แผ่นดินอื่น แต่อยากลิ้มลองอาหารไทย

หรือว่าความอุดมสมบูรณ์ของข้าวปลาอาหารมันเกินกำลังบุญบารมี
ของคนไทย ที่อยู่ดีกินดีเกินบารมีของตน เราจึงเรียกร้องประชาธิปไตย ที่
อ้างมาจากสากล

เราจึงเลี้ยงดูบรมลูกหลาน gen y gen z ของเราให้โตขึ้นมาใช้
ภาษาไทย ซึ่งมีรากเหง้าแห่งนิพพานธรรม

เขาเหล่านั้นกำลังใช้ภาษาไทย เพื่อฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ทางจิตวิญญาณ
ของพ่อแม่พี่น้องของเขาตัวเอง

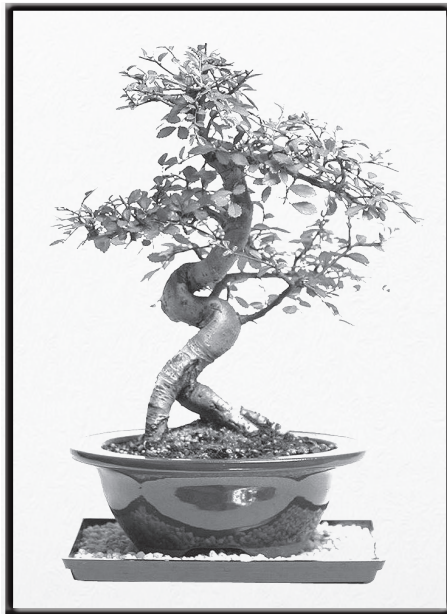
อาวุธใช้ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กับมนุษย์ที่มีความเชื่อทางภาษาต่างกัน แต่
เราผู้ใหญ่ทั้งหลายจะสำนึกบ้างหรือไม่ว่า เราอพยพวัฒนธรรมตะวันตก
เราเป็นทาสของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เราตั้งเป้าหมายจะพัฒนาเป็น

smart city บัดนี้ ผลลัพธ์ได้เกิดขึ้นแล้ว จงมองดูผลผลิตของการศึกษา
ของพวกเราเถิด

เราได้อบรมลูกหลาน gen y gen z เพื่อพร้อมแล้ว ที่จะทำลายล้าง
สันติภาพที่เป็นฐานต่อม่อของสังคมไทย น่าจะสำนึกถึงความผิดพลาดของ
การจัดการศึกษาของตนเองบ้าง

สำหรับผู้สูงวัย เกิดในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง เช่นผู้เขียน ต้อง
สรุปว่า โชคดีที่ได้แทงทะเลสุรากเหง้าของภาษาไทย ทำให้รู้วิธีทำใจที่ไม่ต้อง
ไปสร้างกรรมเวรกับคนไทยชาติพันธุ์ใหม่ ที่มีแต่มีจนาทิภูฏี เป็นฐานของ
ความคิด

อำนาจของกรรมร่วมที่เห็นชัด

เหตุการณ์แก๊งค์ก่อวินาศกรรมการสอบของนักศึกษาที่โรงเรียนวัดสิงห์ เป็นข่าวทุกสื่อช่องทาง เป็นกรณีตัวอย่างที่ทำให้เห็นกฎแห่งกรรมของมนุษย์ยุคนี้ ที่ชอบก่อกรรมร่วมกันเป็นหมู่ กระแสทุกอย่างเป็นไฟไหม้ฟาง ทั้งเชิงบวกและทั้งเชิงลบ

โดยสังขรณ์ ทุกคำที่พูด (จากปาก) ทุกอักษรที่เขียน (จากใจ) จะดับลงสู่ความว่าง เนื่องจากการปรุงแต่ง (สังขาร) ของคนจะไปข้างหน้า แต่ถ้าอ่าน ฟัง หรือพูดก็ตาม เกิดความมั่นใจในอารมณ์ จิตของผู้อ่าน ผู้เขียน ผู้พูด (นักอ่านข่าว) ก็จะได้ผลวิบากทันที (เป็นบวกหรือเป็นลบ)

ส่วนผลวิบากจะเป็นขนาดใหญ่แค่ไหน ก็ขึ้นกับการเข้าจินตภาพของผู้รับสื่อ

แม้ซีตามดูข่าวทีวี ๓ วัน จึงพอรู้ว่า เกิดความวุ่นวายระหว่างการสอบภาษา หรือสอบเทียบมาตรฐานของเด็กนักเรียน เป็ดยูทูบ มีแต่ข่าว ร.ร.วัดสิงห์ (ไม่รู้มาได้อย่างไร อนาคตแท้) จึงวิเคราะห์ผลวิบากของกรณีศึกษาเรื่องนี้ได้คร่าว ๆ ว่า

(หนึ่ง) มีคลิปการเดินอุจาดของผู้ต้องหา ซึ่งก็เลียนแบบมาจากดาราดัง นี่ไง ดาราเดินได้ชื่อเสียง (บวก) ผู้ต้องหาเดินท่าเหมือนกลับได้ผลลบ

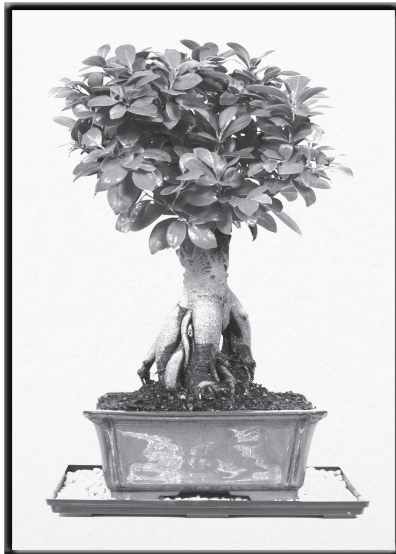
(สอง) มีการรีเพลย์ (replay) เหตุการณ์ก่อวินาศกรรมซ้ำ ๆ และถูกพากย์ให้ดูน่าสะพรึงโดยนักข่าว (เล่าเอามันส์)

การส่งภาพขลุมนุช้ำ ๆ ทำให้นี่ถึง ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่กลุ่มก่อการร้ายบินชนตึกเวิลด์เทรดของอเมริกา ภาพขำ ๆ ทุกห้านาที เป็นร้อยเป็นพันครั้ง ธรรมดาจึงเกิดในใจผู้รับชมทั่วโลก เป็นเหตุให้อเมริกาได้สิทธิอันชอบธรรมที่จะบุกโจมตีทำลายล้างกลุ่มก่อการร้าย (ซึ่งคนธรรมดา ก็ตายด้วย) มีนาเล่าสังคมไทยจึงร่วมส่งกำลังใจ ให้จัดการกับกลุ่มก่อการ (บอกว่านี่มันก่อการร้ายระดับชาติ)

“เต็ดดอกไม้สะเทือนถึงดวงดาว” แค่เหตุการณ์เล็ก ๆ แต่ถ้าถูกฉายซ้ำ ๆ ก็ทำให้ผลวิบากระดับกว้างเกิดขึ้น คือ คนไทยมีกรรมร่วมในเหตุการณ์นี้ ทั้ง ๆ ที่ความจริงความเสียหายเป็นเชิงนามธรรม (ลบหรือบวก)

นามธรรมมันระเบิดได้ แสดงว่า ความไม่ได้ตั้งใจ (หรือตั้งใจ) มันพร้อมแล้วในจิตของผู้รับสื่อ นี่คืออำนาจที่น่าสะพรึงของอิทัปปัจจยตา

อำนาจโลกและอำนาจธรรม

ข่าวในประเทศเวเนซุเอล่า พลเมืองหนีความขาดแคลนอาหาร ยา (ปัจจัยสี่) ไปประเทศโคลัมเบีย เพราะไฟฟ้าดับติดต่อกัน นานแรมเดือน แต่ประธานาธิบดี (ฝ่ายรัฐบาล) และฝ่ายรัฐบาลเงาก็ยังสาโตโคลนกันด้วย วาทกรรมต่างฝ่ายต่างสู้กัน เพื่อแสดงความถูกต้องของการบริหารจัดการ ที่ตนกำลังดำเนินอยู่

นี่คือผู้นำที่รู้จักอำนาจโลก อำนาจที่จะกุมคำสั่งบริหารสูงสุด
คิดถึงสังคมไทยที่เคยอยู่กันด้วยอำนาจธรรม
อำนาจแห่งการช่วยตนเองตามเหตุตามปัจจัย

ข้าพเจ้าดูข่าวการขาดแคลนน้ำใช้ในหลายท้องที่ คิดถึงชีวิตวัยเด็ก
ที่ต้องเตรียมน้ำกินน้ำใช้ รองน้ำฝน ตักน้ำคลองแกว่งสารส้ม ชีวิตที่อยู่ภาย
ใต้อำนาจของธรรมชาติ มีน้ำขึ้นน้ำลง ยาวนานเกือบ ๑๕ ปี

พอเริ่มมีน้ำประปา (ประมาณ พ.ศ. ๒๕๐๐) สมัยนั้นเป็นท่อแป๊บ
ท่อเหล็ก น้ำที่ได้ก็มีแต่สนิมแดง สู้น้ำที่เราเตรียมเองไม่ได้

ทำไมผู้คนจึงไม่ประนามการใช้วาทกรรมของนักการเมือง ที่ต่างฝ่าย
ต่างจัดเหตุผล เพื่อภาพความถูกต้องจะได้มาอยู่ที่ข้างตน

ทำไมไม่เห็นวาทกรรมเช่นนี้ คือ อัตตานุทธิฐิติ คือ อำนาจของ
โมหกรรม ทั้งคู่ ไม่มีอำนาจธรรม มีแต่อำนาจตัวกูของกู ต้องการให้ความ
คิดของกูเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

อิทัปปัจจยตา (พระเจ้าที่คุมพระเจ้า)

นิยามคือ สิ่งนี้มี สิ่งนี้ย่อมมี สิ่งนี้ไม่มี สิ่งนี้ย่อมไม่มี มนุษย์ทุกคน มีศักยภาพของอกุศลอยู่แล้ว ในสภาวะของนิรวณห์ห้า

การทำสมาธิเข้มข้นถึงจุดหนึ่ง ชมนิรวณห์ได้ชั่วคราว (วิกขัมภณวิมุตติ) การเป็นผู้ทำทาน รักษาศีลประพตติธรรม ลดกำลังของนิรวณห์ห้า การรักษาศีลประพตติธรรม จึงเป็นกระบวนการสร้างสันติสุขให้ชีวิต เพราะชมนิรวณห์ไม่ให้ทำงานจนเกินสมดุลย์

อำนาจของโลกุตระธรรม ที่เกิดจากผู้เห็นพระคุณของความทุกข์ ก็ขจัดนิรวณห์ห้าได้ชั่วคราว (ตทังควิมุตติ)

คนที่ไปกับความทันสมัยของโลกสากล มักจะจำไม่ได้ว่า กุศลคืออะไร อกุศลคืออะไร

สิ่งเร้าตามกระแสสังคมทั้งบวกและลบ จึงเร้าให้เกิดอกุศลวิตกได้ง่าย (คนส่วนมากชอบชาติสนม นางร้ายมักได้รับรางวัลออสการ์) ยิ่งสิ่งเร้าเข้ากระทบติดในรูปวิชาการ หรือข่าวลบต่าง ๆ ก็กระทบอกุศลวิตก ให้ทำงาน บุคคลจึงมีวัชพีชของอกุศลวิตก มากน้อยไม่เท่ากัน ต่างกันตรงอำนาจของสติที่จะรู้เท่าทันพฤติกรรมของจิต

อำนาจที่ส่งผลให้เกิดกรรมวิบาก ถูกบัญญัติว่า คืออำนาจอิทัปปัจจยตา ถ้าหากมีวิตกจริตมาก (ทางบวกติดดี ทางลบติดไม่ดี) กระทบกับข่าว (สิ่งเร้าต่าง ๆ) ก็ได้อกุศลวิตกเจริญเป็นพลัง

ถ้าเป็นชาวระดับแพนคลับ พลังก็เท่ากับคนที่ไปรอรับดาราดาม
ห่าง ถ้าเป็นชาวระดับชาติ พลังก็สะท้อนทั้งประเทศ ถ้าเป็นชาวระดับโลก
พลังก็สะท้อนทั้งโลก เพราะว่าเป็นพลังร่วมที่เป็นพลังที่ปกป้องภัยตากระตุ้น
อกุศลวิตกของคนจำนวนมาก ระดับแพนคลับ ระดับชาติ ระดับโลก

ถ้าปกติเป็นพุทธจริต สิ่งเร้ากระทบเป็นลบนิด ๆ แล้วหายไปเป็น
ธรรมดา เพราะมีญาณปัญญาเป็นธรรมโอสถ

ท่านจึงสอนว่า พึงระวังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม คือ รู้ทัน
อำนาจของอิทัปปัจจยตา ที่คุมบังเหียนของกุศลและอกุศล (รหัสสากล)
อำนาจนี้คือ พระเจ้าที่คุมพระเจ้า เป็นอำนาจที่คุมกระแสแม่เหล็กไฟฟ้า
ที่มนุษย์หลงศรัทธากันทั้งโลก

โสดาบันคือผู้บริหารในอุดมคติของชาวพุทธ

ตามตำนานแต่โบราณกาล กล่าวว่า ชุมชนที่บัลลังก์ว่างลงเพราะ กษัตริย์สวรรคต เสนาบดีจะเสียดายโดยใช้ราชรถ (คล้ายพิธีเสียดายของ พราหมณ์) ไปเกยหน้าบ้านของผู้มีจิตเป็นโสดาบัน นี่คือ ที่มาของพระนาง จามเทวีแห่งลำพูน

เพราะจิตของโสดาบันคือจิตผู้ให้ ผู้มีหิริโอตตัปปะ ในการรู้จักความ พอเพียง พอประมาณ จะไม่สร้างสิ่งก่อสร้างอลังการ เช่น ผู้ปกครองที่ นับถือพราหมณ์ หรือเทพเจ้า เช่นประสาทหินทั้งหลาย วัด มุสลิมที่ยิ่งใหญ่) สิ่งก่อสร้างจากจิตโสดาบันย่อมไม่ใหญ่โตแน่นอน

ตามตำนานกล่าวว่า พุทธธรรมได้มาประดิษฐานที่สุวรรณภูมิ ถัดจากล่มสลายจากอินเดีย

เมื่อวานนี้ (๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒) อินเดีย (ฮินดู) ยังโจมตีปากีสถาน (มุสลิม) ลัทธิที่เชื่อเรื่องเทพเจ้าทั้งหลาย จะใช้วิธีอ่อนวอนขอพรจากเทพเจ้า ให้ชนะศัตรู จึงขึ้นกับเทพเจ้าของใครจะมีอำนาจมากกว่า

ข้าพเจ้าดูหนังอินเดีย ทุกเรื่องที่เป็นแฟนตาซี ยังคงพึ่งอำนาจจิต ของเทพเจ้า แต่ไม่เคยดูหนังซูเปอร์ฮีโร่ของฝรั่ง เดอาเอวาคองต้องใช้อำนาจ ของแม่เหล็กไฟฟ้า เพราะนักเขียนก็ต้องอาศัยความเชื่อทางวิชาการของยุค เป็นพื้นฐานในการเดินเรื่อง

ธาตุกัมมันตรังสีที่สลายให้อนุภาคเคลื่อนสั้น ก็จะมีอำนาจทำลายล้าง นอกเหนือจากพลัง ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่ทุกคนเสพคุ้นดีอยู่แล้ว

การเชื่อเรื่องอำนาจของเทพเจ้ากับอำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้า คือ การเชื่อเรื่องรูปเป็นใหญ่ ตรงกัน ที่พระพุทธเจ้ามิได้ปฏิเสธ แต่ท่านเตือนว่า จงอย่าสุดโต่งทั้งการใช้ และการไม่ใช่ สิ่งที่เป็นรูป

ถ้าจิตโสดาบันมี ๕๐ ดวง นั่งแผ่เมตตาพร้อมกัน จะมีพลังสัมมาทิฐิที่จะกลับทิศความเชื่อผิด ทำให้เราไม่นั่งสมาธิ เตรียมอธิษฐานจิต ขอให้ผู้มีจิตโสดาบันจงชนะการเลือกตั้ง เราทำจิตของเราให้บริสุทธิ์พร้อมกัน อธิษฐานพร้อม ๆ กัน ทำตั้งแต่วันนี้ นี่คือนำทางออกที่คนโบราณเคยใช้เมื่อยามสับสน ไม่รู้จะเลือกใครมาเป็นผู้ปกครองประเทศ

การภาวนาหมู่และอธิษฐานหมู่

อกุศลกรรมมักจะเป็นข่าวดังของสังคม เช่น สามีนู๋ภรรยาว่า “จะฆ่าล้างโคตร” แม้แค่สี่คำ เสียงดับไปแล้ว แต่อำนาจของอิทัปปัจจยตากำลังเพิ่มพูนในใจของภรรยา แม้ไปแจ้งความ ตำรวจรับแจ้งแบบเสียไม่ได้ เพราะยังมีได้ฆ่ากันจริง (แสดงว่าอกุศลกรรมเป็นเผ่าพันธุ์มีกำลังแรง)

แค่หกคำ “มาภาวนาและอธิษฐานจิตเวลาเดียวกันเถอะ” สมาชิกผู้ศรัทธาคล้ายคลึงกัน ถึงกับทำโครงการรวมกลุ่มการภาวนา คนที่ไม่ร่วมก็จะรู้สึกเสียเวลา เหมือนตำรวจรับแจ้งอย่างเสียไม่ได้

กุศลศรัทธาของผู้เข้าร่วมภาวนาเพราะกุศลกรรมถูกเร้า การนั่งภาวนาเวลาตรงกัน อธิษฐานใกล้เคียงกันก็คล้ายเพิ่มกำลังคลื่น จาก G → 2G → 3G → 4G → 5G

บางคนภาวนาเก่งสองสามคน อาจได้พลัง 5G บางกลุ่มได้ 4G บางกลุ่มได้ 3G บางกลุ่มได้ 2G บางกลุ่มได้ G เดียว แต่ก็สามารถส่งไปให้ผู้ที่มีทิฐฐิตล้าย ๆ กัน (เครื่องรับ G, 2G, 3G, 4G, 5G) เขาก็จะคลิกว่าควรจะเลือกคนลักษณะใด คือจะคิดเพิ่มขึ้นไม่ใช่แค่รับเงิน รับของขวัญ รับโปรโมชั่น

ถ้าไม่ทำเลย ก็ไม่ได้อะไรเลย ก็เหมือนบางประเทศที่เป็นทาสความเชื่อเดิม...ทำตาม ๆ กัน...ทำเสียงหัวเสียงก้อย...ทำเพื่อผลประโยชน์ แม้แต่ผู้สมัคร ส.ส. เอง ก็อาจรับคลื่นได้ อาจคิดได้บ้าง

ถามว่าจะได้ผลเท่าไร ตอบได้ว่า เป็นอนัตตา ทำภาวนาก็ดีกับผู้
ทำเอง อย่างน้อยก็ใช้กุศลจิตของตน ทำอะไรบ้าง ก็ยังได้ชื่อว่าพุทธบริษัท
ผู้ศรัทธาในการสร้างบารมี

ก่อนจะอธิษฐานจิต ขอให้เชื่อว่า พระนิพพานได้แผ่ชานอยู่ใน
องคาพยพ คือความรู้สึกที่อยู่เหนือบัญญัติทั้งปวง นี่คือ เป็นการล้างขยะ
(สังขารจิต) เหมือนล้างขยะจากสมาร์ทโฟน เมื่อเครื่องส่งมีพลังบริสุทธิ์ดี
รีบอธิษฐาน พลังจะเสริมกันดี

นี่คือ อรรถกถาของแม่ซีไพลเราะ เชื่อหรือไม่ก็ได้กุศลสวัสดิ์ทันที

๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

Selfless Self (ตัวตนที่ไม่ยึดตัวตน)

ท่านพุทธทาสภิกขุ เขียน Selfless self คนอ่านตีความได้ไม่ตรงกัน พระอรหันต์คือ Selfless mind (นิรทุกข์) แต่คนที่เบ็ญกัถยานชน คือ Selfless self

ถึงตัวตน (self) มีอยู่ แต่ทว่าความเข้าใจเรื่องอนัตตาธรรมมีด้วย คือเห็นความจริงตามธรรมชาติว่าไร้ตัวตน (selfless) แต่อนุสัยยังนอนเนื่องอยู่ จึงเป็น selfless self เขาเหล่านี้พร้อมที่จะทำจาละ เพราะแนใจว่า การกระทำทางกายวาจาด้วยเจตนา คือ กรรม แต่ถ้าเข้าถึงอนัตตา มองเห็นว่ามนุษย์ทำด้วยคำอธิษฐาน ก็จะได้บารมี (โดยเฉพาะอธิษฐานต้องทำงานร่วมกับสัจจะ)

คนที่จะได้สิทธิเลือกตั้งครั้งแรก เกือบเจ็ดล้านคน (เข้าเลือกตั้ง ๒๔ มีนาคม ๒๕๖๒) ส่วนมากรู้แค่กาย (body) และจิต (mind เน้นอารมณ์) เพราะอ่านแต่จิตวิทยาตะวันตก

ไม่รู้ว้ “วิญญูณ” (conscious) หมายถึงการที่จิตทำหน้าที่เป็นขณะ (ปัจจุบันขณะ) แล้วดับลง ตัวอย่างเช่น

เมื่อตากระทบกับรูป จักขุวิญญูณทำงาน คือ มองเห็นสิ่งหนึ่ง คนยุคบริโภคนิยมจะเห็น “สิ่งหนึ่ง” พร้อมความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ เฉย ๆ (เป็นแค่พฤติกรรมของจิตที่ไร้ความเข้าใจบทบาทของวิญญูณ)

จักขุวิญญาณที่มีญาณปัญญา เห็น “สิ่งเดียวกันกับผู้อื่น” แต่ความ
หยั่งรู้ความจริงแท้ระดับต่าง ๆ มีด้วย เพราะจิตมีความคิดแยกคาย ที่ฝึกฝน
มาโดยชอบแล้ว (กำลังสัมมาทิฐิต่างกันจากหนึ่งหน่วยเป็นนับไม่ถ้วน)
ไม่มีใครวัดปัญญาที่ผู้ตื่นรู้มองสิ่งหนึ่งได้ เพราะมีข้อเท็จจริงที่มองเห็นผ่าน
จักขุวิญญาณ (มากน้อยต่างกัน)

เมื่อไม่เข้าใจจักขุวิญญาณที่มีความแยกคายต่างกัน ทำให้การเลือกตั้ง
ของเด็กที่ฉลาดยุคนี้ เลือกตามหลักที่เขาชอบ ไม่ชอบ (ตามประชาสัมพันธ์
ที่แปลกใหม่)

แต่ทว่าผู้ที่มีวิญญาณพัฒนาควรมีศรัทธาว่า วิญญาณที่ทำหน้าที่
อย่างแยกคาย มีกำลังพลังเหนือการเปรียบเทียบทุกชนิดในโลก

จงมีศรัทธาในการอธิษฐานหมู่เถิด จงไวใจพลังของวิญญาณที่ทำให้
ด้วยสุจริตต่อแผ่นดินไทย-แผ่นดินธรรม

๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

ปัจจุบันขณะคืออะไร

อดีตก็ผ่านไปแล้ว อนาคตยังมาไม่ถึง ให้อยู่กับปัจจุบัน ปัจจุบัน เหตุการณ์คือ กำลังนั่งรวมกันที่ศาลาสิริวิรุณ ที่พระพุทธเจ้าเน้น คือปัจจุบัน ขณะ หมายถึงเหตุปัจจัยที่รวมเป็นขณะ เช่นนี้จะอยู่นอกเหตุการณ์ ไม่ใช่ทั้งอดีตแต่ก็รวมอดีต ไม่ใช่ทั้งปัจจุบันเหตุการณ์ แต่เป็นปัจจุบันขณะ

คำถาม ปัจจุบันขณะคืออะไร

ยุคนี้เป็นยุคข้อมูลออนไลน์ ภาพที่เห็นจนชินตา คือการก้มหน้าอยู่กับหน้าจอสมาร์ทโฟน ยืน เดิน นั่ง (อาจนอนเล่นก็ยังดูหน้าจอก็ได้)

ปัจจุบันขณะของโลกสากล คือ การแสวงหาสิ่งที่ไม่ใช่และใจชอบจากจอสมาร์ทโฟน เพื่อก็กแสวงหาจากห้างสรรพสินค้า หรือซื้อ ไม่ใช่ อำนวยซื้อ ถ้ามีเงินพอ ก็แสวงหาจากการจัดคอนเสิร์ต มีเกือบทุกสัปดาห์ (คอนเสิร์ตใหญ่ ๆ)

ถ้าเป็นคอนเสิร์ตเพลงพุทธ ต้องหาสปอนเซอร์จากพุทธบริษัท เพราะวัยรุ่นไม่ซื้อบัตร บัตรที่ซื้อแล้วก็ต้องยัดเยียดให้คนเข้าฟัง

ศิลปินระนักเทศน์ เดือนละเป็นหมื่น ศิลปินราววันละเป็นแสน ข้อมูลเหล่านี้ยืนยันว่า ถ้าการสอนพุทธศาสนาเข้าแข่งกับโลกสากลไม่ได้ จะถูกทิ้งร้างยิ่งกว่าพิพิธภัณฑ์ที่ให้นักท่องเที่ยวหัวโบราณเข้าชม

เพลงธรรมแต่งให้แรพอย่างไร ก็ไม่เข้าใจวัยรุ่น

เสียงสวดมนต์ให้เพราะอย่างไร ก็ชนะใจได้เฉพาะคนรุ่นเก่า

และนโยบายของรัฐบาลก็เชื่อแต่เทคโนโลยี ปรับปรุงการเรียน การสอน จะต้องให้มีปัญญาประดิษฐ์ ซึ่งต่อมาทำหน้าที่แทนคน

ปัจจุบันมันทำหน้าที่ในโรงงานอุตสาหกรรมในประเทศไทย มันทำหน้าที่เป็นวิทยากรร่วมในประเทศญี่ปุ่น จีน เป็นบริกรและก้าวหน้าถึงกับเป็นภรรยา บอกรัก ทำงานบ้าน

อีกไม่นานก็อาจทำหน้าที่แทนพระสวดมนต์ได้ จะเอาจิ้งหะแบบใดได้เลย ที่เป็นดังนี้ เพราะความเชื่อของมนุษย์ เชื่อเรื่องรูปเป็นใหญ่ เชื่อในกระแสแม่เหล็กไฟฟ้า (เกิดจากอะตอม) และเชื่อในภาษาเบสิก (Yes/No) ที่เป็นฐานของคอมพิวเตอร์

๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

บริโณคณยมบ่อนท่ลลย สมรรณนหการเออตัวรอดของมณุษย์

ตัวอย่างที่เป็นข่ว คือ การพยายมเปลียนประณานาธบตีของเวเนซอูล่า (มได้เปลียนขั้วอำนจ แต่เปลียนทาสโดยตำแหน่งของอเมริกา)

สมัยที่น้ำมันราคาแพง เวเนซอูล่าผลิตน้ำมันส่งออก ทำให้เป็นเศรษฐีน้ำมัน เงินตราที่ได้อมาเลี้ยงดูประชาชนให้เป็นคนบริโณคณยม คือมีเงินสวัสดิการ ซ้อปจจ่ายสีที่นำเข้าจากต่างประเทศ

สมัยที่น้ำมันล้นตลาด สภากล่องขาดแคลน ปจจ่ายสีขาดอย่างแรง ข่วเวเนซอูล่านั่งรอคอยโชค จะทำอะไรก็ไม่เป็น เพราะเคยชินกับการบริโณค (สั่งสินค้เข้าแทบทุกเรื่อง)

ประณานาธบตีเงาที่ได้อรับการสนับสนุนจากอเมริกา ส่งปจจ่ายสีไปให้ จึงได้เสียงจากประชาชนที่เสพคู้กับของฟรี

เพื่อให้ประณานาธบตีตัวจริงต้องล้มค่ว่า จึงหยุดผลิตไฟฟ้าเกือบท่วประเทศอยู่หลายวัน เพื่อสร้งความทูกข์ทรมานโดยท่วหน้าให้กับทุกคนที่เสพความสะดวกสบาย เกิดความทนไม่ได้ ร่วมค่ว่ารัฐบาลตัวจริง

แม้เวเนซอูล่าจะเป็นประเทศที่มีนางงวมจักรวาลมากที่สุดในโลกหญิงสาวเวเนซอูล่า จะฝืนถึงการประกวดความงวมที่นี้ ค้ลยกรรมความเช้กชีเป็นของธรรมดา

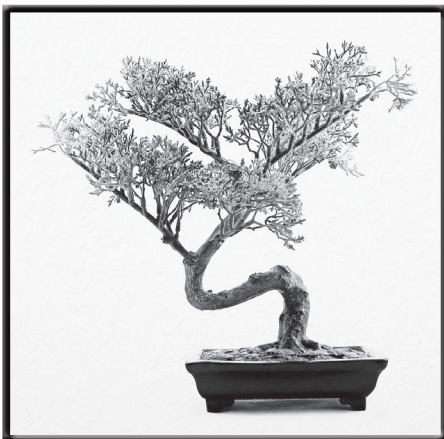

กรณีตัวอย่างจากเวเนซุเอล่า เป็นอุทาหรณ์ให้สำนึกถึงมหาภัยของ
รัฐสวัสดิการ ที่พรรคการเมืองใหญ่ ๆ แทบทุกพรรคลอกเลียนมาจากอเมริกา

ดีแต่ว่า ในหลวงรัชกาลที่ ๙ พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพล
อดุลยเดชมหาราช คนต้นแบบที่ทำงานหนักที่สุดยังไม่เลือนจากความจำ
ของสังคมไทย

ดีแต่ว่า เกษตรกรและแรงงานของชาติ ยังเชื่อสโลแกนการทำงาน
คือการปฏิบัติธรรมของท่านพุทธทาสภิกขุ

ถ้าคนรุ่นใหม่คิดจะใช้วิธีให้เงินทำงานแทนมือ และสนับสนุนนโยบาย
ลดแลกแจกแถม รัฐสวัสดิการ โดยไม่คำนึงถึงสังขธรรมว่า เกิดเป็นคนถ้า
ไม่ใช่มือทำงาน ก็ลดสมรรถนะความเป็นมนุษย์ลงต่ำกว่าดิรัจฉาน ดิรัจฉาน
เมื่อไม่มีอาหาร มันยังมีสัญชาตญาณการเอาตัวรอด คือหาอาหารเอง แต่
มนุษย์กลับใช้วิธีแย่งชิงและใช้อำนาจข่มขี่กัน นี่แหละประชาธิปไตยของไทย
ที่ลอกจากฝรั่ง

๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

หน้าที่ของจิต เรียกว่า วิญญาณ

วิญญาณ คือ จิตที่กำลังทำหน้าที่ จิตทำหน้าที่แล้วดับลง เหลือสัญญาความจำ ความจำที่คนหนึ่ง เห็นสิ่งหนึ่งจะมีค่าแตกต่างกันเท่ากับหนึ่งหน่วยข้อมูล จนถึงนับไม่ถ้วนข้อมูล (ขณะจิตที่เห็นสิ่งหนึ่งจึงมีอำนาจส่งไม่เท่ากัน) ความแตกต่างกันของข้อมูลที่มองสิ่งหนึ่ง คือ สุตมยปัญญา – จินตามยปัญญา – ภาวนามยปัญญา คนโบราณไม่มีวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เห็นใบไม้ร่วงหนึ่งใบ บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์ เพราะข้อมูลในจิตนับไม่ถ้วน (บารมีสูงมาก) พระสารีบุตรฟังพระอัสสชิพูดประโยคเดียว “ธรรมใดเกิดแต่เหตุ พระศาสดากล่าวถึงที่มาแห่งเหตุนั้น” พระสารีบุตรได้ดวงตาเห็นธรรม

ด้วยเหตุนี้เราจึงควรมีการให้เพื่อให้

เพราะยุคนี้เป็นยุคที่ต็มน้ำจากขวดพลาสติกหนึ่งขวด สร้างกรรมกับธรรมชาติทั่วทั้งโลก

เพราะยุคนี้แค่จ่ายเงินซื้อสินค้า หนึ่งอย่าง (ปัจจัยสี่) ก็เป็นหนี้กรรมกับคนทั้งโลก

เราจึงควรทำอะไรที่เราพอถนัด ยินดีทำ ตอบแทนโลกบ้าง เช่น ข้าพเจ้าขุดหญ้าแห้วหมูเพื่อให้ดอกไม้เจริญ อย่าคิดว่าต้องมีประโยชน์กับใคร คิดแค่ว่า ก็เราอยากได้ดอกไม้ เราก็ต้องเอาหญ้าออกบ้าง การทำงานด้วยรู้ว่าเหตุเพราะอะไร ทำไม่ต้องเอาแห้วหมูออก นี่คือคาถาอัสสชิโสตาบันจึงทำได้

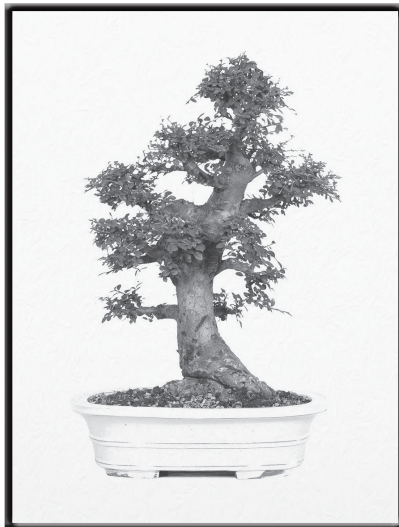

คนที่ติดค่าของเงิน เห็นว่าเป็นงานไร้สาระ ทำเงินไม่ได้ เสียเวลา เสียแรงงาน เสียหัวสมอง อื่น ๆ อีก เหตุผลเพียงเช่นนี้ จะเลือกงานที่ทำ เพราะจิตเป็นทาสของเงิน เป็นทาสของบริโภคนิยม

ถ้าดูหมิ่นว่างานชนิดนี้ไม่เหมาะกับเรา วรรณะของงานจะเกิดขึ้น นี่คือการเชื่อของศาสนาพราหมณ์ คนวรรณะกษัตริย์ ทำหน้าที่บริหารจัดการ วรรณะพราหมณ์ สวดพระเวทย์ วรรณะแพศย์ ค้าขายติดต่อ วรรณะศูทร เป็นแรงงานทาส ห้ามเปลี่ยนแปลง ให้รับกรรมไป เพราะแต่ละวรรณะเกิดจากส่วนต่าง ๆ ของพระพรหม วรรณะจันทาล คือผู้พยายามนอกกรอบความเชื่อ ถือเป็นเสนียดของสังคม ใคร ๆ ก็ลงโทษวรรณะจันทาลได้

บริโภคนิยมจึงทำให้คนติดวรรณะ การเงิน มูลค่าของการทำงาน ฯลฯ “การทำงาน คือ การปฏิบัติธรรมจึงเป็นไปได้”

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้

มองเห็นเทียนดับวับลง ไปไม่ร่วงหล่นด้วย...ด้วยแรงลม ฯลฯ

ปรากฏการณ์ธรรมตาเช่นนี้ การตรัสรู้ฉับพลันเกิดได้ ในสมัยโบราณ ยุคบริโภคนิยม ชอบอ้างความรู้เชิงวิชาการ ความรู้สากลจากโลก อ่างเรตติ้ง ออนไลน์ อ้างซูเปอร์ฮีโร่ ฯลฯ

สรุปคือ ๆ ว่า ที่สะตวกสบาย กดปุ่มติดปั๊บ อยากรได้อะไร ได้ทุกอย่าง แค่นี้วกดหน้าจอ เป็นเรื่องของบุญบารมี พุดง่าย ๆ พอต้องการอะไร ก็อ้างรูปเป็นใหญ่ พอจะเข้านิพพาน ก็อ้างบารมีไม่พอ

จริง ๆ แล้ว ทุกยุคทุกสมัย การตรัสรู้โดยฉับพลัน ย่อมมีได้เสมอ เพราะนิพพานธรรมไม่ได้ขึ้นกับกรรมเก่าตามการอ้างจากศาสนาพราหมณ์ เช่น การอ่านบทความนี้ กรรมเก่าก็ต้องมีความรู้ภาษาไทย ต้องอ่านใจความเข้าใจ เข้าถึงอักขระและความหมายของภาษาไทย

ส่วนจะเข้าใจซาบซึ้งแค่ไหน ก็ขึ้นกับมีทิวฐิสอดคล้องกับข้าพเจ้าหรือไม่ เป็นแฟนคลับมานานหลายปี น่าจะเข้าใจความหมายเชิงภาษาศาสตร์ รู้เลยว่า นี่คือสำนวนและลีลาการเขียนภาษาไทยของแม่ชีโพเราะ

การตีความบัญญัติได้ เรียกว่า ทิวฐิสัมมุตตา อ่านแล้วเพิ่มพูนศรัทธา เรียกว่า โลเกียสัจจะ

แต่ถ้าจำอนัตตาธรรมได้ สามารถใช้กฎ ๔ ข้อ ของอนัตตาธรรมได้คล่อง เช่น ข้าพเจ้าสามารถใช้กฎสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ทำวิจัยแบบ

คล่องแคล่ว โดยไม่ต้องเป็นอัจฉริยะเช่นเดียวกับไอน์สไตน์ ท่านผู้อ่านก็สามารถจะอ่านไปเห็นอนัตตารธรรมของทุกอักขระ ทุกพยัญชนะ ทุกจังหวะของลีลาเขียน (แต่ถ้าเป็นตัวพิมพ์จะเห็นอนัตตารธรรมได้ยากขึ้น)

สรุปเห็นอนัตตารธรรมอย่างยิ่ง อยู่ซื่อ ๆ ขณะอ่าน ดังนี้ โลกุตระสัญญา โลกีย์สัญญา เกิดพร้อม ๆ กัน นั่นก็คือ นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ เข้าถึงโลกีย์วิสัยด้วย มองเห็นสังขารมหานีอกฎแห่งกรรมด้วยกรรมมี แต่เจ้าของกรรมหาไม่ ตรัสรู้ฉับพลัน

๑๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

กลับทิวศิวีสัยทัศน์

ทุกวันพฤษหัทธ ชาวบ้านจะมีตลาดนัด แบบตลาดประชารัฐ ที่ปากทางแยกที่จะเลี้ยวเข้าซอยหมู่บ้านหนองกก

ข้าพเจ้าเป็นแฟนพันธุ์แท้ แม่ค้าสองราย ต้องซื้อทุกครั้ง

คนที่หนึ่ง กำผักกริมรั้ว สวนหลังบ้าน กาละ ๕ บาท แต่ทว่าเป็นผักสดมาก ทั้ง ๆ ที่อากาศร้อน สวนครัวอาศรมมาตาหอยหรือตาย

ถามแม่ค้าขายผักว่า ทำไมผักสดอย่างนี้

แม่ค้าตอบว่า ปลูกใต้สแลนและฉีดน้ำชุ่ม ต้นบัวบกจะขึ้นงามอย่างเหลือเชื่อ

ข้าพเจ้าซื้อบัวบกและสระหนึ่งร้อยบาท วันนี้แม่ค้าบอกว่าเกือบเก็บบัวบกไม่ทัน บอกลูกให้เก็บให้ได้ เพราะกลัวแม่ชีมาไม่มีบัวบก เพราะข้าพเจ้าทำน้ำบัวบกแจกผู้เข้าคอร์สอาศรมมาตา

สีหน้าของแม่ค้าสงบเย็น หน้าตาสวยผ่องใส แสดงถึงความปภัสสรภายใน ลูกสาวยังสวยสู้แม่ไม่ได้ แต่คงต้องมีบารมีดีพอ จึงได้มาเกิดเป็นลูกแม่ค้าขายผักสดคนนี้

แม่ค้าคนที่สอง ทำขนมหวานด้วยตนเองทุกชนิด ขนมเกือบสิบอย่าง แม่ค้าบอกว่าช่วยกันกับสามี และขับรถพ่วงข้างนำขนมมาขายที่ตลาดประชารัฐด้วยตนเอง

สรุพนมที่นำมาขายสำเร็จด้วยน้ำมือของแม่ค้าหน้าหวาน ยิ้มหวาน คนนี้ พ่อข้าพเจ้าบอกว่า เอาวุ้นกะทิร้อยบาท แม่ค้าบ่นว่า วันนี้ตัดสินใจพลาด เอาพัสดมเป่าหน้าวุ้นกะทิ เกิดรอยแยกบ้าง ไม่เรียบแบบทุกครั้ง

ข้าพเจ้าตอบว่า ไม่เป็นไร เพราะกินอร่อยเหมือนทุกครั้ง แม่ค้ารีบตัดขนมวุ้นให้ก่อน ความชำนาญในการตัด การจิ้มขนมใส่ถุง เป็นความอัศจรรย์ที่น่าชม ข้าพเจ้าชื่นชมภาพที่เห็นตรงหน้า ยิ่งกว่าดูคลิปที่ส่ง American Got Talent ที่แปลกแหวกแนวเสียอีก

ข้าพเจ้าเปรียบให้เธอฟังว่า สัมมาอาชีพอ่างแม่ค้านี้ จะรู้ใหม่ว่า คือความอัศจรรย์ตัวจริง เธอทำสิ่งที่เธอชอบ มาทำเป็นอาชีพ แบ่งความสุขให้คนกิน แลกกับความเป็นอย่างที่พอเพียง เพราะความสุขระบายอยู่ที่หน้าตา ท่าทางของเธอ

นี่ไง การทำงานคือการปฏิบัติธรรม (ขนมมีได้ทำง่าย ๆ)

นี่แหละผู้พยุลงโลกยุคบริโภคนิยมมิให้พินาศรวดเร็ว

๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

ตัวกูตัวเดียวสร้างสังขารต่างกัน

ตัวกูเกิดที่ไหน ความเห็นแก่ตนมักแอบแฝงอยู่ที่นั่น ความขัดแย้ง ความแย่งชิงอำนาจจึงเป็นธรรมดาของสัตว์โลก ผู้อัดแน่นด้วยอวิชชา จะแสดงออกได้มากแค่ไหน ขึ้นกับโอกาสและบารมี

เนื่องจากการแย่งชิงอำนาจต้องเป็นอริยุบุคคลระดับโสดาบัน

อารยธรรมบันทึกการทำสงครามแย่งอำนาจการปกครองโดยกษัตริย์ (ถ้าชนะจะได้นามว่ามหาราช) การแย่งอำนาจความเชื่อเกี่ยวกับพระเจ้าที่ ประสาทความเป็นโลก (สงครามครูเสดยาวข้ามศตวรรษ) การแย่งชิงอำนาจ ทางวัฒนธรรม คือ สงครามเศรษฐกิจ การค้า การทำธุรกรรมต่าง ๆ แปรรูป มาเป็นค่าตัวนักกีฬา ค่าตัวนักแสดง บันเทิง พร๊ิเซนเตอร์ (สินค้าที่เป็น แปรนด์ดั่ง)

การแย่งชิงอำนาจในการจัดการกับฝูงตัวเมีย คือ สัญชาตญาณดิบ ของสัตว์เพศผู้ พบเห็นในสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมเกือบทุกชนิด แต่มนุษย์ใช้ ภาษาสื่อสารทำให้การแย่งชิงฝูงดูดีกว่าสัตว์ดิรัจฉาน นิยามใหม่ว่า “อำนาจ การเมือง”

วิทยาศาสตร์ที่กลายเป็นศาสนาสากล ก็เพราะสามารถสร้างข้อ ตกลงสากล เช่น ทฤษฎี หลักการ เหตุผล และมาตรฐานสากล แม้กระนั้น การแย่งชิงอำนาจก็ยังคงเกิดได้ในรูปของเทคโนโลยี ที่เป็นผลลัพธ์จากความ รู้วิทยาศาสตร์

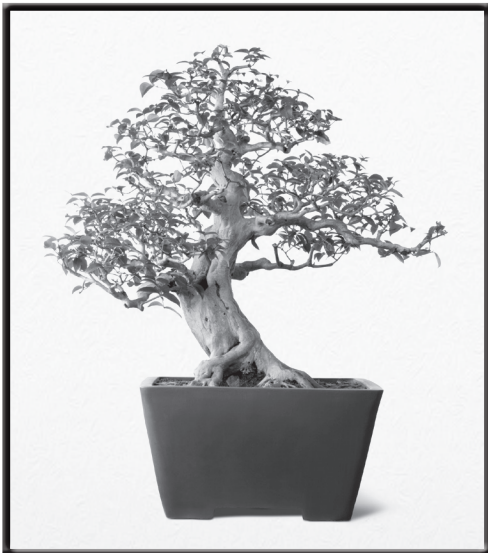

การแย่งชิงอำนาจความเป็นใหญ่เหนือโลก จึงอยู่ที่เทคโนโลยี การผลิตสุญญากาศ การผลิตไอซีชิป แปรรูปมาเป็นอำนาจทางเศรษฐกิจ (ผู้กำหนดมาตรฐานสากล) อำนาจทางการทหาร (ผู้กำหนดซีปนาวุธและอาวุธนิวเคลียร์) อำนาจแห่งการปกครองประสบความสำเร็จ เรียกว่า อำนาจประชาธิปไตย ให้สังคมเล็ก ๆ เชื่อว่า การเลือกตั้งเป็นหน้าที่และสิทธิของตน ต้องเลือกผู้ใหญ่บ้าน กำนัน อบต. อบจ. และตำแหน่งอื่น ๆ มากมายไล่ต้อนไปที่อำนาจไวยาวจักร (ผู้กำกับเงินวัด)

น่าขำที่สุด ถ้ามองว่า แม้นักบวชก็แย่งโยมด้วยอำนาจฉาน อำนาจวิปัสสนา (ที่โยมหน้าม้าสร้างข่าวเด็ด) แท้จริงมันเกิดจากอำนาจความเห็นแก่ตัวของมนุษย์ ตัวกูตัวเดิม ตัวเดียวแท้ ๆ

ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวว่า “มีอะไรก็มีเถิด อย่ามีตัวกูก็แล้วกัน”

๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

มนุษย์เป็นทาสคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า

บรรยากาศของโลกประกอบด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าปนเปกัน ๑๐^{๒๗} คลื่น (มากมายมหาศาล)

มนุษย์ใช้แม่เหล็กไฟฟ้าคลื่นยาว เป็นคลื่นสำรวจและติดต่อสื่อสาร โดยเฉพาะคลื่นวิทยุที่ได้กลายมาเป็นปัจจัยหลัก เปลี่ยนนจริยธรรมของมนุษย์ กลายเป็นมนุษย์สังคมก้มหน้า ไม่ว่าจะที่ไหนก็เห็นพฤติกรรมของมนุษย์ก้มหน้า เชี่ยวไปมาหน้าจอสมาร์ทโฟน

ร่างกายของมนุษย์ได้วิวัฒนาการรับกับคลื่นแสงมองเห็น ต้องยอมรับว่า การใช้คลื่นแสงมองเห็นตกกระทบกับโมเลกุลของสสารจะเป็นสมบัติเฉพาะที่ถูกประยุกต์ให้รู้ได้ว่าเกิดอะไรขึ้นในชีวิต เรียกว่า สเปกโตรสโคปี (Spectroscopy)

ก็เพราะเทคนิคสเปกโตรสโคปีนี้เอง ที่เป็นเหตุให้เกิดคุณภาพของชีวิตยุคใหม่ ยุคที่เชื่อใจการตรวจวัดสุขภาพประจำปี การตรวจวัดสารต่าง ๆ ในชีวิต โดยสรุปฐานของอุตสาหกรรม สาธารณสุข เกษตรศาสตร์ นิเวศวิทยา ตลอดจนวิชาใหม่ ๆ ของมานุษยวิทยา เกิดขึ้นเพราะ สเปกโตรสโคปี

แม้สเปกโตรสโคปีจะเป็นฐานขับเคลื่อนคุณภาพชีวิตสมัยใหม่ แต่ว่ามันคือสมบัติของรูป (body)

พระพุทธเจ้าเป็นนักปราชญ์ที่เชื่อเรื่องจิต พระองค์ได้บัญญัติอำนาจของอิทัปปัจจยตา ซึ่งเป็นอำนาจที่มีเองตามธรรมชาติธรรมดา เป็นอำนาจที่ผลักดันทำให้กรรมของมนุษย์แสดงออกได้อย่างน่าพิศวง อำนาจอิทัปป-

ปัจจัยตานี้ มีอำนาจเหนือกว่าอำนาจแม่เหล็กไฟฟ้า เพราะควบคุมจิตใจให้ต้องรับรู้รับทราบกฎแห่งกรรม

แต่เพราะอิทธิพลของวิทยาศาสตร์ที่ทำหน้าที่เป็นศาสนาสากล คนทั้งโลกให้ความเชื่อถือยิ่งกว่าอำนาจของพระเจ้าที่ชนเผ่าของตนเคยนับถือ

การศึกษาของสังคมไทย เป็นหลักสูตรส่วนกลาง ถูกเขียนให้ลอกแบบมาจากหลักสูตรการศึกษาตะวันตก ซึ่งเชื่อเรื่องรูปเป็นใหญ่ จึงเป็นธรรมดาที่แม้แต่คนสูงวัยอย่างผู้เขียน ผู้สำเร็จปริญญาเอกจากประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อครั้งศตวรรษที่ผ่านมา ต้องยอมรับว่าความเชื่อดั้งเดิมผูกติดกับความรู้อภิปรัชญา หน้าที่ยังสงสัยว่า จิตมีจริงไหม พิสูจน์โดยวิธีการและกระบวนการวิทยาศาสตร์ได้หรือไม่

ข้าพเจ้าต้องศึกษาค้นคว้า หาความหมายว่าชีวิตคืออะไร ชีวิตควรเป็นอย่างไร เป็นการค้นคว้าลองผิดลองถูกด้วยตนเอง อย่างน้อยไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี จึงพอจะแยกความคิดสร้างสรรค์ของวิทยาศาสตร์ออกจากความคิดแบบกายของพุทธศาสตร์ได้

ข้าพเจ้าได้ค้นพบว่า อำนาจของอิทัปปัจจัยตา นำอัครจรรยและนำกลั้วกว่าอำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าใช้สอนและวิจัยอยู่ในฐานะอาจารย์ในมหาวิทยาลัยอยู่หลายสิบปีเช่นกัน

ความสนใจในพุทธศาสตร์มีผลทำให้ค่อย ๆ ปรับความเชื่อจากพฤติกรรมบริโภคนิยมและคนติดแบรนด์ กลายมาเป็นนักปฏิบัติธรรมที่เชื่อการตรัสรู้ของพระพุทเจ้า และใช้ชีวิตสันโดษได้ตามลำพัง ด้วยความรู้สึกเป็นมหาโชคที่ได้เกิดภายใต้ร่มสถาบันชาติ พุทธศาสนาและพระมหากษัตริย์

ต่อไปนี้เป็นรวบยอดความจริงที่ข้าพเจ้าค้นพบจากการอ่าน การเขียน การภาวนา เป็นการศึกษาที่ผสมผสานระบบตะวันตก (lifelong learning) กับระบบพุทธ (learning life) การศึกษาระบบตะวันตก คือ การศึกษาไปไม่ในป่าใหญ่ ส่วนการศึกษาระบบพุทธ คือ การศึกษาไปไม่ กำมือเดียว เพื่อการเข้าใจ และสามารถปรับปรุง เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของตนเอง จากการติดแบรนด์ ติดบริโภคนิยม ให้มาใช้ชีวิตเรียบง่าย พอดี พออยู่ พอกินอย่างมีความสุข อยู่กับความทันสมัยโดยรู้เท่าทันพิษภัยของ บริโภคนิยม และพยายามถ่ายทอดข้อเปรียบเทียบระหว่างวิทยาศาสตร์ กับพุทธศาสตร์ อย่างหลากหลายมิติ

การได้อ่านและศึกษาอารยธรรมสากล ทำให้จินตนาการได้ว่า คนโบราณเมื่อห้าพันปีที่ผ่านมา ใช้ความเชื่อเกี่ยวกับเทพเจ้า เช่น พรหม และ แผลงรูปเป็นเทพเจ้าต่าง ๆ เป็นข้ออธิบายความสงสัยและสยบความกลัว ของมนุษย์

ส่วนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เพิ่งมีประวัติปฏิวัติจากปรัชญา ตะวันตกราวสองศตวรรษที่ผ่านมาเอง

แต่วิทยาศาสตร์ได้กลายเป็นศาสนาสากลก็เพราะทุกประเทศในโลก ยอมรับวิชานี้เข้ากับการศึกษาของตน

จากประสบการณ์การวิจัยพันธุวิศวกรรมประมาณยี่สิบปี และการภาวนาอย่างเข้มข้นในป่าประมาณสิบปีเศษ ทำให้ข้าพเจ้าสามารถแยก ความรู้สองศาสตร์ออกจากกันได้ เปรียบดังแยกกุเกิล กับ เฟสบุ๊ค ฉันทใด ก็ฉันทนั้น

เป้าหมายของพุทธศาสตร์ ต้องการให้วิจัยชีวิตของตนเองโดยตนเอง โดยใช้พระธรรมและพระสงฆ์เป็นกัลยาณมิตร เป้าหมายที่ต้องไปให้ถึง คือ การเข้าถึงการเห็นอวิชฺฐกุสสงสาร เห็นการเกิด การแก่ การเจ็บ การตาย การไม่ต้องมาวนเวียนในภพชาติใด ๆ และสามารถอยู่ได้กับความเปลี่ยนแปลงของสังคมบริโภคนิยม ด้วยนิพพานธรรม

ใช้นิพพานธรรมสยบทุกปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมบริโภคนิยม

วิธีการสยบปัญหาที่เกิดจากการต้องแวดล้อมด้วยบรรยากาศมลพิษ (เช่น อากาศเต็มไปด้วยฝุ่นละออง) แผ่นดินเต็มไปด้วยมลพิษของสารสังเคราะห์ แผ่นน้ำเต็มไปด้วยพลาสติก และอื่น ๆ ก็คือ ต้องใช้ชีวิตปกติอย่างสันโดษ ไม่ตามกระแสบริโภคนิยม ใช้หลักกาลามสูตรสืบ สยบข่าวประชาสัมพันธ์เชิงวิชาการ ใช้การเสียสละเป็นอนุภาพป้องกันความปลอดภัยของตนเอง และใช้การรักษาศีลเป็นอนุภาพป้องกันโรคภัยต่าง ๆ

นอกจากนี้ยังสามารถที่จะใช้ชีวิตปกติ โดยเพิกฐานความเชื่อของวิทยาศาสตร์ ที่มีฐานจากความรู้คณิตศาสตร์ และฐานมิติเส้นตรง ในการสรุปข้อมูลต่าง ๆ มาเป็นฐานความเชื่อของพุทธศาสตร์ ที่เห็นสรรพสิ่งรอบตัว เป็นมิติมหภาค หรือ มิติโกลาหล(Chaos) ด้วยแสง สี เสียง ที่เป็นสามมิติที่รวมกันสร้างธรรมชาติขึ้น

การมองธรรมชาติด้วยสังขธรรมของกฎอนัตตาธรรม ที่เป็นกฎธรรมชาติธรรมดา ทำให้ข้าพเจ้าสามารถใช้ชีวิตสันโดษ เรียบง่าย ไร้ความกลัวอย่างที่เคยเป็นมาในกาลก่อน

บริโภคนิยม ฐานของกรรมที่เป็นพวกพ้อง

นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่า แพลงตอนในทะเลและในมหาสมุทร เป็นเหตุแรกสุดของวงจรห่วงโซ่อาหารของสัตว์โลกที่รวมมนุษย์ไว้ด้วย

แพลงตอนจะเป็นอาหารของปลาเล็ก ๆ หรือแม้แต่ปลาวาฬ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม

สัตว์เล็กมักจะปรากฏเป็นอาหารของสัตว์ใหญ่

คำถาม การกินสัตว์ต่อ ๆ กันมาเป็นบาประหว่างสัตว์หรือไม่

ท่านพุทธทาสภิกขุตอบว่า ไม่บาป เพราะความเป็นดิรัจฉานนั้นบาปหนักอยู่แล้ว สถานภาพของดิรัจฉานไม่อาจปฏิรูปและปฏิวัติวงจรชีวิตของตัวเองได้ หน้าที่ไม่มีโอกาสจะค้นพบด้วยตนเองว่าชีวิตคืออะไร ชีวิตควรเป็นอย่างไร ทำไมชีวิตจึงต้องเกิดมาและตายไปเช่นนี้

บุญบาปเป็นเรื่องเฉพาะมนุษย์ ที่เป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม แต่มีศักยภาพจะปฏิรูปและปฏิวัติระบบชีวิตได้ด้วยตัวของเขาเอง

บุญบาปเป็นเรื่องของเจตนา เจตนาดีเป็นบุญ เจตนาร้ายเป็นบาป แต่ทั้งบุญและบาปก็เป็นสมบัติคู่กับโลกมนุษย์ ที่เกิดมาพร้อมกับอวิชชา และนำวิปลาสสี่ติดจิตมาด้วย

เมื่อวันที่ ๑๑-๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๒ สारคตีท่องโลกกว้างของไทยพีบีเอส ได้ออกอากาศในหัวข้อว่า “ภาพมุมสูงจากโตเกียว ๑, ๒” เริ่มต้นของสารคดีชุดนี้ ได้แนะนำตลาดค้าส่งที่ใหญ่ที่สุดของโลกในโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น โดยนำไปชมการประมูลปลาทูสีน้ำเงิน

สารคดีชุดนี้ชี้ให้เห็นว่า แม้จะประมูลปลาหูสีน้ำเงินที่ตลาดโตเกียว แต่จริง ๆ มันถูกจับนอกน่านน้ำประเศญี่ปุ่น มันถูกแช่แข็งไว้ในเรือประมงก็ขนาดใหญ่ ก่อนล่องนำมาประมูลที่ตลาดค้าส่งกรุงโตเกียว เพราะปลาหูสีน้ำเงินถูกจับจนหมดน่านน้ำประเศญี่ปุ่นแล้ว

มิใช่เกิดจากปลาหูสีน้ำเงินถูกจับอย่างมากเท่านั้น สารคดีชุดนี้ชี้ให้เห็นเหตุที่ปลาและสัตว์น้ำอื่น ๆ ในมหาสมุทรใกล้สูญพันธุ์ เพราะในมหาสมุทร มีขยะพลาสติกแขวนลอยเกาะรวมกันราวกับเป็นแผ่นดินประหลาด คือเป็นแผ่นพลาสติกขนาดต่าง ๆ แขวนลอยรวมกัน ตรงระหว่างกระแสน้ำของแปซิฟิกและแอตแลนติกมาบรรจบกัน กลายเป็นกระแสน้ำวน

ผู้ทำสารคดีชุดนี้ได้รำนักวิทยาศาสตร์ทางทะเล นักข่าวไปดูให้เห็นกับตาว่า การแขวนลอยของพลาสติก ที่เป็นขยะมลพิษจากเมือง มีขนาดแพมหึมาขนาดไหน

ขยะพลาสติกที่สลายจากสินค้านานาชนิด หลังถูกทิ้งจากเมืองท้ายที่สุดกลายเป็นพลาสติกขนาดต่าง ๆ เกาะกันเป็นแพยักษ์ขนาดเท่ากับประเทศฝรั่งเศส รวมกันอยู่ตรงรอยต่อของกระแสน้ำวนของมหาสมุทรทั้งสอง

การแขวนลอยของขยะพลาสติก กีดกันการเจริญของแพลงตอน และมันก็ยังถูกกินโดยปลาหลากหลายชนิด ปลาเหล่านั้นที่กินพลาสติกเข้าไป ก็จะเป็นส่วนของห่วงโซ่อาหารของมนุษย์ในที่สุด

ในสารคดีชุดเดียวกัน ยังชี้ให้เห็นวงจรของการผลิตสติกและกางเกงยีนส์ที่ทันสมัย จะต้องผ่านปัจจัยต่าง ๆ ถึงสามทวีป

ป่าแถบอะเมซอนถูกเปลี่ยนเป็นไร่ถั่วเหลือง ที่ปลูกโดยคนพื้นเมืองหลายประเทศ เม็ดถั่วเหลืองถูกส่งไปเป็นอาหารเลี้ยงปศุสัตว์ในอเมริกา ก่อนหน้าที่ปศุสัตว์จะถูกฆ่าชำแหละเป็นเนื้อแช่แข็ง ส่งไปขายในยุโรป แม้แต่ในไทย

สำหรับกางเกงยีนส์เจาะขาดที่เป็นยีนส์เข้าสมัยมาเกือบสิบปีแล้ว ก็มีวงจรของการผลิตผ่านสามทวีปเช่นกัน เริ่มจากปลูกฝ้ายในเคนยา แถบแอฟริกา ส่งไปทำเป็นเส้นด้ายในบังคลาเทศ หรืออินเดีย ถูกส่งไปตัดเย็บยังยุโรปตะวันออก โดยใช้ซีปจากประเทศจีน และสารฟอกขาวจากอเมริกา กางเกงทุกตัว เมื่อเย็บเสร็จแล้ว ต้องไปผ่านกรรมวิธีทรมานผ้าอีก ๗ วัน โดยแรงงานราคาถูกของยุโรปตะวันออก ก่อนจะติดเป็นสินค้ามีแบรนด์ ส่งไปขายยังยุโรป หรือโตเกียว

แค่นุ่งยีนส์ทันสมัย ไปกินสเต็กและสั่งกาแฟมาดื่ม ที่ภัตตาคารแห่งหนึ่ง เพียงแค่นี้คนผู้นั้นก็ต้องติดหนี้กรรมเป็นเผ่าพันธุ์และพวกพ้องกับคนทั้งโลก

ข้าพเจ้าดูสารคดีชุดนี้แล้วเกิดความสยองขวัญ กรรมของคนยุคบริโภคนิยม ทำไมรุนแรงน่ากลัว แค่อำหารหนึ่งมื้อนี่นะที่ทำให้เป็นหนี้คนทั้งโลก

รู้สึกว่าย่างเป็นโชค ที่ได้เริ่มรับประทานมังสวิรัตินาเมื่อสามสิบปีที่ผ่านมา ก่อนช่วงเวลาบริโภคนิยมจะกลายเป็นวัฒนธรรมสากลของความเจริญสมัยใหม่

นอกจากนี้ เมื่อยี่สิบปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้ายังได้เห็นความน่ากลัวของการใช้ขวดพลาสติกเป็นอุปกรณ์ใส่น้ำให้คนบริโภคนิยมดื่ม ได้ชี้ให้เห็นเหตุ

ปัจจัยมากมายมหาศาล ที่มีผลกระทบต่อนิเวศวิทยาของแผ่นดิน แผ่นดิน และแผ่นฟ้า รวมทั้งข้าพเจ้าก็งดการซื้อน้ำดื่ม ตั้งแต่รู้ข้อมูลจริงของการผลิตพลาสติก เพราะความกลัวที่จะต้องเป็นหนี้ธรรมชาติที่หาสารมิได้เลย แค่นี้ก็น่าจะทำร้ายธรรมชาติได้ขนาดนี้

นี่หรือเรียกว่าความเจริญของคนยุคบริโภคนิยม

เพราะความไม่รู้ว่าการเติมน้ำจากขวดพลาสติก ได้ทำลายนิเวศวิทยาของแผ่นดินไทยทุกครั้ง คนไทยทุกวัยทุกชนชั้นถูกกระตุ้นให้เติมน้ำจากขวดพลาสติก

ข้าพเจ้าเริ่มชี้ให้เห็นโทษภัยของการพัฒนานำไปสู่ความไม่รู้จบ (frontier development) แค่นี้ก็น่าจะติดหนี้แผ่นดิน แผ่นฟ้า ขนาดนี้ ไม่เรียกว่าโง่เกินจินตนาการ แล้วควรเรียกว่าอะไร

ข้าพเจ้าเขียนบทความนี้ในวันที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นวันแรกที่เห็นคนไปเลือกตั้งก่อนหน้าวันเลือกตั้งจริง (๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒)

จากการติดตามการตอบปัญหาของผู้เขียนนโยบายของพรรคการเมืองต่าง ๆ เจ็ดพรรค นับแต่ว่า ทุกคนทั้งเจ็ดพรรค พูด – ตอบปัญหาได้คล่อง แต่ทว่ามีคำตอบที่แสดงว่า เป็นทาสของปรัชญาตะวันตกทั้งเจ็ดพรรคการเมือง

ทุกพรรคการเมืองจะหาเสียง โดยแข่งกันปรนเปรอรัฐสวัสดิการ ให้เงินจากนโยบายเป็นตัวล่อประชาชน ให้เลือกพรรคของตน แข่งกันโปรโมทการให้เงินสวัสดิการคนท้อง ทารกแรกเกิด การศึกษาของเด็กทุกช่วงวัย บางพรรคจะให้เงินจบปริญญาตรี

ฟังจับรู้สึกสุดเศร้าสุดเซ็ง ที่ไม่มีใครชี้ให้เห็นอาการของการสันโดษ
คนไทยควรต้องใช้คำสอนของพระพุทธเจ้า คืออปริโภคแต่พอดี พอประมาณ
พอเพียงที่จะทำให้เกิดความสุขในชีวิตที่มีกินมีใช้

มีจลาทิกฎฐิของนโยบายของพรรคการเมืองนี้แหละตัวทำลายชาติ
ไทยที่แท้จริง

การติดกับดักเวลาเป็นเรื่องของความหลงผิด

หนึ่งวันมี ๒๔ ชั่วโมง หนึ่งปีมี ๓๖๕ วัน ๔ ปี มีเดือนอธิกสุรทิน เหล่านี้เป็นการยอมรับหน่วยเวลาสากล สังคมไทยเพิ่งรับมาใช้ราวหนึ่งร้อยปี (สมัยรัชกาลที่ ๖) ดั้งเดิมสังคมไทยมีความยืดหยุ่นเรื่องเวลา เพราะสังคมไทยโบราณอนุโลมตามการขึ้นการตกของดวงอาทิตย์

มาบัดนี้ สังคมไทยก้าวไกลจนพัฒนามาสู่เทคโนโลยียุค 5G ครูในมหาวิทยาลัยคิดว่า การเข้าห้องเรียนไม่ตรงเวลา คือ การขาดจริยธรรม (จริง ๆ ครูควรถามว่า ทำไมนักเรียนมาสาย)

การเลื่อนการเลือกตั้งจาก ๒๔ กุมภาพันธ์ เป็น ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ต้องอ้างเหตุผลสารพัด อ้างสถาบันพระมหากษัตริย์ เพราะจริยธรรมของไทยกลายเป็นสังคมที่เป็นทาสของเวลาสากล (เหมือนคนตะวันตก)

การเลือกตั้งล่วงหน้า ถ้ามาในปริมาณการเลือกตั้งก่อน ๑๗.๐๐ น. ถือว่าตรงเวลา มีสิทธิเลือกตั้ง นี่คือกติกาสากลที่เกิดจากสงครามของตัวถูกระหว่างกลุ่มชน เพื่อแสดงอำนาจข่มขวัญซึ่งกันและกัน

การประณามการปฏิบัติและการยกย่องการเลือกตั้งว่าเป็นตัวแทนของประชาธิปไตย นี่เป็นทางเครื่องของระบบตะวันตก เพื่อกำจัดระบบชนชั้นศักดินาในอดีต

ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวว่า สิ่งที่ยากที่สุดที่จะให้มนุษย์เท่ากัน คือระบบวรรณะ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เลิกวรรณะแบบพราหมณ์ก็ปรับมาเป็น วรรณะสากล

พระพุทธเจ้าพยายามออกอุบายเลิกระบบวรรณะของพราหมณ์ โดยถือระดับอาวุโสตามลำดับการบวช

แต่ระบบวรรณะก็ยังคงปรากฏในหมู่มนุษย์ หน้าซ้ำมากกว่าวรรณะ ของพราหมณ์เสียอีก ตัวอย่างเช่น รู้ทั้งรู้ว่า รถยนต์นั่งเหมือนกัน นั่งได้สบายเท่ากัน ต้องติดจรรยาใน กทม. เท่า ๆ กัน แต่ถ้านั่งรถหรู (ราคาหลายล้าน หลายสิบล้าน) จะรู้สึกโก้ทันที

สถานภาพของตัวจะถูกทำให้สูง ตัวเกิดความพึงพอใจการใช้บริการ วีไอพี หรือใช้สินค้าดีดีแบรนด์ จึงเป็นเครื่องหมายแสดงวรรณะสากล

แม้แบรนด์ดังมาก ๆ ยังต้องประกาศ “ลิมิเต็ด” สัญญาว่าในโลกนี้มีสินค้านั้น ๆ อยู่ไม่น้อยขึ้น นี่คือการหลงผิด (เทศะ) และหลงติดเวลาสากล ซึ่งผู้จะเข้านิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ ต้องรู้เท่าทันว่าอารมณ์ดังกล่าวเป็นโมหะ เป็นสมมติสังขะของโลกสากล

อำนาจของแบรนด์ที่แท้คือ กฎแห่งกรรม ถึงนั่งรถหรูมีแต่อกุศลกรรม วันแรกก็อาจขับรถไปชน สร้างความเดือดร้อนทั้งตนเองและผู้อื่น แบรนด์ที่ไหนจะช่วยบรรเทาอกุศลวิบากได้

จินตภาพที่สนับสนุนการปล่อยวางแบบตะวันตก

การเชื่อว่า ของแข็งเป็นหน่วยโดด (single unit) ที่สามารถนับได้ มีสมบัติเป็นเอกเทศได้ นี่คือระบบสมมติของวิทยาศาสตร์

เมื่อสมมติหน่วยโดดของสรรพสิ่งว่ามีอยู่จริง การนับจึงเกิดขึ้น เมื่อมีการนับหน่วยโดด พื้นที่จึงเกิดขึ้น (เอาหน่วยโดดมาเรียงสองมิติ)

เมื่อมีพื้นที่สองมิติ ก็เรียงตั้งขึ้น ปริมาตรก็มีอยู่ เมื่อปริมาตรมีอยู่ การเคลื่อนไหวจะมีประโยชน์ได้ ต้องให้เคลื่อนไหวสม่ำเสมอ เท่า ๆ กัน ตลอดเวลา แค่มมติสี่ประการ คณิตศาสตร์ว่าด้วย เลขคณิต เรขาคณิต พีชคณิต แคลคูลัสก็เริ่มขึ้น

เมื่อจิตมนุษย์หลงกับดักคณิตศาสตร์ สถาปัตยกรรมก็เกิดขึ้น คราวนี้สรรเสริญการก่อสร้างโดยจินตภาพของมนุษย์ให้เหนือกว่าปรากฏการณ์ โลกาลที่เป็นธรรมชาติธรรมดา

ด้วยเหตุนี้ อารยธรรมการสร้างปิรามิดและพระราชวัง เมื่อห้าพันปีก่อน จึงเป็นต้นบทของอารยธรรม มนุษย์เริ่มหลงสมมติมากกว่าขึ้นชอบความจริงตามธรรมชาติธรรมดา

หลงอะไรก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่าหลงระบบวิทยาศาสตร์ เพราะนักวิทยาศาสตร์ทำให้เกิดความเชื่อสากล ที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน นั่นคือสังคมที่มีอารยธรรมท้องถิ่น ต่างยกเลิกระบบการนับการติดต่อสัมพันธ์ดั้งเดิม หันมาใช้ระบบสากลเป็นฐานของจินตภาพ

ที่ตามมาคือ การเห็นระบบสังคมของสากล (จากฐานคิดหน่วยโดด) เป็นของดี เจริญ พัฒนา ต้องลอกและเลียนแบบ สឹมไปว่าไต้ยอมล้มล้บระบบ ความเชื่อดีม ระบบความคิด ปฏิบัตีแบบดีม และมอไปข้างหน้า ดูว่าฝรั่ง จะสร้างอะไรใหม่ ๆ คนใดพบความใหม่อะไร แค่อาหารชนิดใหม่ น้ำดื่มใหม่ รองเท้าแบบใหม่ สร้อยคอ ฯลฯ และ ฯลฯ ก็ลอกมาบอกกลุ่มเพื่อน

ไม่เคยมียุคใดเลยที่สังคมไทยได้ประสบความสำเร็จ ในการอบรม เยาวชน ลูกหลาน ให้ล้มสัญชาติญาณตั้งดีม เพียร อดทน สั่งสอนลูกหลาน ให้เดินตามกันฝรั่ง จนพยายามอยากได้ฝรั่งมาผสมพันธุ์ด้วย แม้แต่สัตว์ เลี้ยง พันธุ์ฝรั่งก็ยังคงคิดว่ เท่ห์กว่าพันธุ์พื้นเมือง ว่าที่นายกา ต้องเป็นทาส ฝรั่งเกินพิกัดจึงจะดีที่ล้ที่สุด สะใจที่ล้ที่สุด

ถ้าหลงคิดว่หน่วยโดดของสิ่งเป็นจริง ตัวกูก็ย้งแฝงอยู่จริง มนุษย์ ทุกคนเกิดมาจะอยู่ภายใต้คำสั่งสอน สิ่งทีควรทำและไม่ควรทำ มนุษย์จะ ถูกสั่งสอนให้มีพฤติกรรมทีต้องทำตามปทัณฐาน (ความเชื่อชุมชน) นาน กว่าสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทุกชนิด

กว่ามนุษย์จะยอมกินนอนเป็นเวลา ทำงานเป็นเวลา ก็ต้องผ่านบท ชมเชย บทลงโทษ นับไม่ถ้วน (ยาวนานกว่าสอนแมว น้ำมากน้ก) แต่กติกา ของสังคมจะคุมได้แค่ร่างกาย (body) ของมนุษย์ แต่จิตน้้นท่องเทียว และ หลบหลีกกติกา ไม่แสดงออกชื่อ ๆ ดังดิริจฉาน นี้แหละเรียกว่ โลภ โกรธ หลง ทีสะสมแอบแฝงไว้ในคราบมนุษย์

ที้อัจฉรยในสายตาของผู้เขียนคือ การเชื่อความรู้วิชาการทีอ้าง เหตุผลวิทยาศาสตร์ ทั้ง ๆ ทีก็มีไต้เคยสนใจว่ เหตุผลเหล่านั้นตั้งขึ้นมา เมื่อไร ถูกยอมรับมาใช้เพราะเหตุอันใด แยกที่ล้ที่สุด คือ การนำธรรมะของ พระพุทธเจ้าไปปรับใช้กับจิตวิทยา

วิชาจิตวิทยา มีรากฐานจากทฤษฎีของซิกมันด์ ฟรอยด์ ที่เชื่อเรื่อง
กามสุข เป็นเรื่องใหญ่ของมนุษย์ ในขณะที่พระพุทธเจ้าสรรเสริญ นิรามิส
สุขให้เหนือกว่ากามสุข

ถ้าความหลงผิดสากลเป็นเช่นนี้ เราจะปรับตัวอย่างไร จึงจะอยู่กับ
โลกสมมติโดยไม่ขัดแย้ง ไม่ยอมศิโรราบ ไม่ประมาทในชีวิต ง่ายที่สุด หยั่งรู้
ความจริงแท้ได้ยวนี้เลย...หยั่งรู้ขณะนี้

มีสิ่งใดสักหนึ่งสิ่งใหม่ ที่ตั้งอยู่ได้เอง ยกเว้นต้องสมมติขึ้น เพื่อ
ประโยชน์ในการสร้างอารยธรรม (อารยธรรมย่อมเป็นสมมติสัจจะทุกเรื่อง)
มีสิ่งใดใหม่ที่ตั้งอยู่ได้ โดยมีอิสระปลอดพ้นจากการกระทบจากสิ่งอื่น อาจ
เห็นว่ามีอยู่จริง สิ่งนั้นต้องไร้ชีวิต เช่น อิฐ หิน กรวด ทราย แต่มองลึกลงไป
ถึงระดับอนุภาค ก็มองไม่เห็นความมีอยู่จริงของทุกสิ่ง

แค่ชี้ให้เห็นสัจธรรมชื่อ ๆ ตรงหน้า ไม่ต้องใช้ญาณปัญญาอะไร ก็
เห็นว่าความรู้วิทยาศาสตร์ คือระบบสมมติ ที่สมมติซ้อน ๆ ทับกันมากมาย
มหาศาล จนกลับที่ตั้งต้นไม่เป็น (แม้เป็นปัญญาเอกก็ตาม)

ภววิทยาศาสตร์ยังต้องสมมติถึงขนาดนี้ เทคโนโลยีทุกชนิดจะเหลือ
อะไรจริง ยกเว้นจริงตามกติกาสมมติ เห็นว่าจริงชื่อ ๆ แค่นี้ก็จะถอนตัว
ที่หลงวิชาการไปได้มากโขแล้ว ยังไม่ต้องทำอะไรเพิ่ม ตัวกูก็ลดฮวบ

กรอบกติกา : ประโยชน์และโทษมหาศาล

ยุคออนไลน์ การเดินทางท่องเที่ยวไปต่างทวีป สามารถทำได้ง่าย
แค่รู้จักเลือกบริการออนไลน์ ให้พอเหมาะกับเศรษฐกิจของตนเอง

การใช้บริการท่องเที่ยวส่วนตัวแบบครอบครัว มีไกด์คนไทยนำเที่ยว
ในแทบทุกทวีป เกิดขึ้นได้เพราะประสบการณ์การใช้ชีวิตต่างแดน สามารถ
ปรับมาเป็นสตาร์ทอัพ การบริการท่องเที่ยวได้ เป็นอาชีพก็ได้ เพราะ
ทุกอย่างเป็นเรื่องข้อตกลงโดยไม่ผ่านคนกลาง ไม่ต่างจากการทำธุรกรรม
ขายตรง

ฝันของคนยุคนี้เป็นจริงได้ เหตุที่สำคัญที่สุด เพราะสามารถ
จินตนาการกรอบและกติกาดำเนินทางสากลได้

เครื่องบินก็ดี การจราจรทางบกก็ดี อาหารที่พักก็ดี มันกลายเป็น
ระบบสากลที่ไม่จำเป็นต้องพูดภาษาท้องถิ่น ณ ทวีปนั้น ๆ

กรอบกติกาสากล จึงเป็นคุณมหาศาล เต็มเต็มความอยากและ
ความฝันของมนุษย์ ผู้ที่มีสมรรถนะจะใช้โลกออนไลน์ได้คล่อง คุณและ
โทษมหาศาล ย่อมอยู่ที่เดียวกันเสมอ โดยรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ตาม

ผู้ไปกับโลกออนไลน์จะแปลกแยกกับวิถีชีวิตดั้งเดิมของบุพการีของ
ตนเอง เพราะยุคสมาร์ตโฟนเพิ่งเกิดมาในสองสามทศวรรษ

เขาอาจเป็นผู้รู้ดีกว่า...การติดต่อซื้อขายผ่านคลอง เป็นของไม่เจริญ
อย่างยิ่ง แม้จริงแล้วความสัมพันธ์ของมนุษย์ผ่านคลอง ทำให้เกิดความ

เย็นใจ ความเข้าใจ อดทน รอคอย คุณธรรมอันพึงประสงค์เกิดได้โดย
ธรรมชาติธรรมดา

สิ่งที่สูญเสียในมนุษย์ยุคออนไลน์ นอกจากจะรอคอยอะไรไม่ได้ ยัง
สูญเสียความรู้สึกมีค่าของสิ่งที่ตนกำลังบริโภค ไม่ว่าจะเป็นอาหาร ข้าว
ของที่ใช้ประจำ และขั้นตอนการผลิตจริง หมายถึง ความคิดแยกกาย มัน
เป็นศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ถูกปิดบัง ทำให้เสพความสุขไม่ต่างจากภพ
ดิรัจฉานมากนัก

การผูกโยงกับสัญญาณแม่เหล็กไฟฟ้าไปทุกเรื่อง ทำให้เกิดมิจฉา
ทฤษฎี คิดว่าชีวิตคือคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า ออกไปกับจิตสังขารของวิทยาศาสตร์
และเทคโนโลยีไม่ได้

บริโภคนิยมจึงเป็นกระบวนการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์
จิตพุทธตรงประเด็นที่สุด

สันนิบาต คือ การชุมนุมของบัณฑิต

จาคูรงคสันนิบาต คือ ความอัศจรรย์สี่ประการที่เกิดขึ้นในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนสาม ภิกษุผู้เป็นเอหิภิกขุอุปสัมปทา ๑,๒๕๐ รูป เดินทางมาถึงวัดเวฬุวันโดยพร้อมเพรียงกัน ทั้งหมดเป็นพระอรหันต์ ผู้ที่จาริกไปเผยแผ่ธรรม ณ ที่ต่าง ๆ

ความอัศจรรย์ก็เพราะยุคพุทธกาล ยังไม่มีสมาร์ทโฟน หรือข่าวออนไลน์ ที่จะทำให้คนต่างที่ต่างทางมาชุมนุมโดยพร้อมเพรียงกันเช่นกัน

พระพุทธเจ้าทรงประทานโอวาทปาฏิโมกข์ ซึ่งเป็นสาระที่มนุษย์ทุกคนควรปฏิบัติ นับถือ (หนึ่ง) เว้นจากการทำบาปทั้งปวง (สอง) ทำกุศลให้ถึงพร้อม (สาม) ทำจิตของตนให้ขาวรอบ (บริสุทธิ์)

พุทธบริษัทได้ฉลองการชุมนุมดังกล่าว ด้วยการนัดกันไปปฏิบัติธรรม เพื่อฟังเทศนาธรรม และปฏิบัติธรรม ที่เป็นสาระของชีวิต

ปัจจุบันนี้การชุมนุมเช่นนี้ก็ยังคงเกิดขึ้นตามวัดและสำนักปฏิบัติ เป็นการบ่งชี้ความเป็นบัณฑิตของพุทธบริษัท ที่รู้ตนเองว่า ต้องการอบรมบ่มเพาะสัมมาทิฐิ และปฏิบัติบูชาตามรอยพุทธจริยา

คราวนี้ลองดูการชุมนุมของคนยุคออนไลน์

ขณะเขียนบทความนี้ คือ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นวันสุดท้ายของการหาเสียงเลือกตั้ง ที่วิต่างเกาะติดการปราศรัยของผู้นำพรรคการเมืองต่าง ๆ มีผู้คนมาชุมนุมเพื่อฟังการปราศรัยแน่นขนัดทุกที่ ส่วนมากก็เป็น

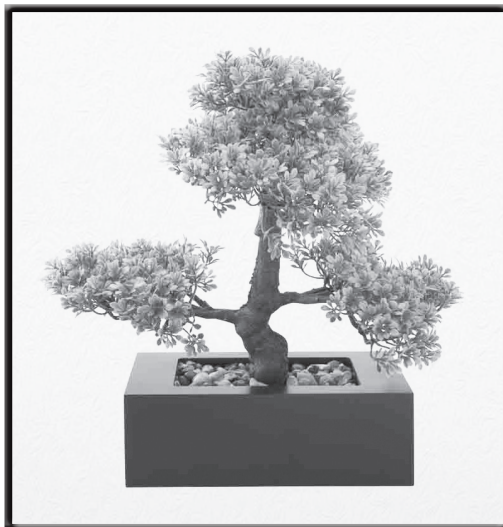

การพูดเชิงลบของรัฐบาล คสช. โดยโฆษณาว่า ถ้าเลือกพรรคของตนเข้าสภา จะบริหารประเทศให้ประชาชนสะดวกสบาย ยิ่งกว่านี้ (ส่วนมากก็โฆษณาว่า รวยกระจุก จนกระจาย)

การหาเสียงเป็นการสัญญาลม ๆ แล้ง ๆ เป็นการยกตนข่มท่าน ไร้เหตุผล และข้อมูลอ้างอิง ไม่ต่างจากการโฆษณาสินค้าตัวใหม่ ด้วยกระบวนยุทธแปลก ๆ

จำนวนของแฟนคลับที่ไปต้อนรับดาราดังต่างประเทศ หรือดารานักเต้นชობ เพื่อไปส่งเสียงกรี๊ดร้องต้อนรับ ก็เป็นอีกปรากฏการณ์ของสังคม ปรากฏการณ์การชุมนุมของสังคมดังกล่าว ไม่เรียกว่า สันนิบาต เป็นการชุมนุมของคนที่มีแต่อวิชชา พยายามใช้วาจาเพิ่มบาปให้แก่ผู้ฟัง ให้เพิ่มความไม่ชอบ และเกิดโลภะจิต คิดอยากได้เปรียบคนอื่น

นี่ไม่ใช่กิจของพุทธบริษัทเลย

ป่าเขตรสมรสุม แหล่งความชุ่มมความอัครรยของชีวิต

ก่อนหน้าจะมีความเชื่อเรื่องการเกษตรพืชเชิงเดี่ยว เพื่อการส่งออกดินแดนแถบเส้นศูนย์สูตร เป็นป่าดิบชื้นที่อุดมด้วยชีวิต ทั้ง สัตว์ พืช จุลินทรีย์ ชีวิตทั้งปวงอิงอาศัยกันอยู่อย่างสมดุล และเป็นป่าต้นน้ำลำธาร แต่ป่าจำนวนมหาศาลไม่ว่าในประเทศไทย หรือประเทศอื่น ๆ ถูกตัดไม้และทำการเกษตรเชิงเดี่ยว

ทุกหนทุกแห่งที่ทำเช่นนี้จะเกิดการยับยั้งป้อนกลับ คือ ทำให้เกิดการขาดปัจจัยสี่ และเกิดภัยพิบัติทางธรรมชาติรุนแรงในชีวิตมนุษย์ผู้ทำลายป่า

โชคดีที่ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ทรงพยายามฟื้นฟูสภาพป่าทรงให้ใช้ทุกกลยุทธ์เพื่อความเหมาะสม ทรงชี้ให้เห็นความเป็นประโยชน์ของป่า ป่าจะฟื้นฟูสภาพต้นน้ำลำธาร ปลูกป่าสามอย่างให้ผลสี่อย่าง ปลูกป่าที่ทำการเกษตร มากหลากกลยุทธ์ จึงทำให้ประเทศไทยยังไม่ถึงพังพินาศ เช่นป่าในแถบอัฟริกา หรือทวีปอเมริกาใต้

การทำฝายชลอน้ำเพื่อกันน้ำไม่ให้ไหลจากเขาหัวโล้นลงสู่เบื้องล่างอย่างรวดเร็ว ทำให้น้ำฝนมีโอกาสซึมกลับเข้าไปฟื้นฟูสภาพป่าให้คืนชีวิตได้เร็ว

ป่าหมายถึงอิสรภาพที่ชีวิตจะดำรงอยู่ตามอำนาจแห่งเหตุปัจจัย เช่นพืชอาจมีโอกาสงอกตามซอกหิน มันจะพยายามตั้งลำต้นพุ่งไปหาแสงแดด

หลังจากพืชเจริญได้ นก แมลง สัตว์เลื้อยคลาน สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมก็จะสามารถสร้างที่อยู่ของมันได้

ชีวิตในป่าต้องระวางตัวมันเอง แต่ชีวิตส่วนมากล่าชีวิตอื่นเพื่อเป็นอาหาร การล่าจะเกิดเมื่อหิว แต่มนุษย์ทำลายป่าเพื่อกิเลสตัณหา มิใช่เพื่อต้องการอาหารแบบสัตว์ดิรัจฉาน

การแบ่งปันพื้นที่อยู่อาศัย การอิงอาศัยกันอยู่รอด จึงเป็นสมบัติธรรมชาติธรรมดาของชีวิตในป่า เพียงไม่กี่ปี สภาพความอุดมสมบูรณ์ของป่าก็จะกลับคืน กลายเป็นผู้สร้างสมดุลทางนิเวศน์วิทยา ปกป้องมนุษย์ที่ใช้ชีวิตอยู่เบื้องล่าง

กฎของธรรมชาติที่เรียกว่า ทุกอย่างเป็นไปตามเหตุปัจจัยของชีวิตนั้น ๆ ไม่มีชีวิตใดที่จะคุมธรรมชาติได้ ป่าจึงเป็นดัชนีแสดงอนัตตาธรรมที่ชัดเจน เพราะกฎอนัตตาธรรมที่สร้างสรรค์ชีวิตในป่ามรสุม

**ป่ามรสุมจึงเปรียบประดุจบุพการีที่แท้จริงของมนุษย์
ผู้สร้างเมืองอยู่เบื้องล่าง**

อนัตตารธรรมของความเป็นป่าในเขตรมรสุม

ป่าในเขตรมรสุม นิยมเรียกว่าป่าดิบชื้น เพราะเต็มไปด้วยชีวิตที่ซ้อนทับกันซับซ้อน ต้นไม้ใหญ่เต็มไปด้วยเฟินส์ กล้วยไม้ป่า ตะไคร้ นก หนู เจาะรูอยู่ในโพรง มด แมลง ซับซ้อน โกลาหล และเปลี่ยนแปลงตามกระแสของสายลม แสงแดด ฝน และความแปรปรวนอื่น ๆ

ธรรมชาติจะปรับตัวน้อมรับฤดูกาลอย่างน่าอัศจรรย์

ความที่ไร้ระเบียบ ต้นไม้ขึ้นออติดกัน ช่วยกันรอด ยามเผชิญพายุและแสงแดด กับ สายน้ำจ๊กบรرتها ด้วยคุณลักษณะของชีวิตที่แตกต่าง ความไร้ระเบียบและดูโกลาหล เพราะเวลามองดูป่า เราเคยชินกับความเป็นระเบียบของป่าปลูก เราชินต่อความได้ตั้งใจของพืชสายพันธุ์ที่ต้องการที่ขึ้นอย่างมีระเบียบสุดสายตา

ชีวิตทุกชีวิตในป่าเขตรมรสุม ต้องดำเนินไปตามกฎของธรรมชาติ แต่เพราะความไม่มีกฎแห่งตัวตน (กฎวิทยาศาสตร์ทุกกฎเป็นกฎของมนุษย์ทั้งสิ้น) มันไม่อาจอธิบายด้วยเหตุผลของกฎวิทยาศาสตร์

แต่ทว่า มันต้องมีความพอดี พอประมาณกับการอยู่รอด รอดจาก พายุ ลม ฝน และการบุกรุกจากสัตว์ด้วยกัน ตลอดจนการสะสมซากชีวิตอะไรทำนองนี้

นี่คือต้นกำเนิดแห่งพันธุกรรมของชีวิตที่มีคุณค่า และมันยังเป็นต้นกำเนิดแห่งธารน้ำไหลเซาะไปตามหลืบเขาและแอ่งน้ำ

สังเกตดู ถ้ามนุษย์เข้าไปจัดการป่าให้เป็นเขตท่องเที่ยว ความเป็นป่าต้นน้ำแทบจะหายไป เพราะมนุษย์เข้าไปจัดระเบียบเพื่อความพอใจ ความรื่นรมย์ของสายตามนุษย์

ป่าเขตรุสมุมนอกจากจะทำหายกฎของวิทยาศาสตร์ทุกกฎ ความซับซ้อนอย่างโกลาหลยังช่วยปลดปล่อยอารมณ์ของมนุษย์ มนุษย์มีกฎกติกาต้องทำตามมากมาย ตั้งแต่เกิดจนตาย เวลาเข้าป่า จิตจะตื่นรู้ เห็นสภาพที่แท้จริงว่า

ชีวิตที่มีคุณค่า คือ ชีวิตที่อยู่นอกกฎกติกาของวิทยาศาสตร์
ป่าจึงเป็นอาจารย์กรรมฐานที่แท้จริงของมนุษย์
รวมทั้งยังช่วยทำให้การตรัสรู้อนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ
เกิดขึ้นในจิตเจ้าชายสิทธัตถะอีกด้วย

อัจฉริยชั้น

พุทธศาสนามองชีวิตเป็นองค์ประกอบ ๕ ชนิด นิยมเรียกว่าชั้นห้า คือ รูปชั้น (กองร่างกาย) เวทนาชั้น (กองความรู้สึก) สัญญาชั้น (กองความจำ) สังขารชั้น (กองความนึกคิด) และวิญญานชั้น (กองปัญญาญาณ)

ลัทธิบริโภคนิยมจะทำให้คนทั่วไปมอง “สิ่งหนึ่ง” ตามความจำที่มาจากโฆษณา หรือจากประโยชน์ที่ใช้ หรือจากหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งนั้น

ยกตัวอย่างเช่น คนทั่วไปมองเห็นปากกาลูกกลิ้ง จะนึกถึงการเขียน การบันทึก การวาด น้อยคนกว่าที่จะเห็นปากกาลูกกลิ้งเป็นสมบัติของอารยธรรมสากล

ซึ่งถ้าผู้ใดมองสิ่งหนึ่งแล้วทะลุถึงอารยธรรมสากล น่าจะมีวิญญานชั้นที่เป็นปัญญาญาณ หรือเรียกว่า อริยชั้น (มองสิ่งหนึ่งทะลุโลกสากล)

“ปากกาลูกกลิ้ง” เป็นเครื่องมือสำหรับใช้พัฒนาการศึกษา พัฒนาแง่มุมอื่น ๆ อีกแทบทุกมิติ ทุกประเทศต้องควบคุมการผลิตปากกาลูกกลิ้งให้ประชาชนได้ซื้อหามาได้โดยง่าย

นักวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี จะรู้ว่าปากกาลูกกลิ้งเป็นผลิตผลที่ประยุกต์มาจากปิโตรเคมี (การผลิตพลาสติก) การถลุงเหล็กกล้า (การผลิตลูกกลิ้ง) อินทรีย์สังเคราะห์ (การผลิตหมึก) รวมทั้งกระบวนการผลิตจากโรงงานอุตสาหกรรม (การเทคโนโลยี)

นักสังคมศาสตร์ผู้มีอริยชั้นธ์ จะทำปากกาให้ยอมเยา และทำให้เป็นธุรกิจที่ขายได้ง่ายในทุกที่ แถมยังได้รับความไว้วางใจจากผู้ซื้อว่า ปลอดภัย คงทน ใช้งานได้คุ้มค่า เกินราคาที่ต้องมา

นักมนุษยวิทยาผู้มีอริยชั้นธ์ จะทำปากกาชนิดที่มีการออกแบบใหม่ ล่อใจคนวัยต่าง ๆ วัยเด็ก วัยรุ่น วัยคนทำงาน เขาจะจ้างนักออกแบบ (Topology) เพื่อให้ปากกาลูกกลิ้งที่ผลิออกมาใหม่ต้องใจผู้ซื้อ สามารถซื้อไปใช้ในกิจกรรมหลากหลาย ในการทำศิลปกรรมใหม่ ๆ ฯลฯ การผลิตปากกาให้ต้องใจผู้บริโภคจึงไร้ที่สิ้นสุด

ผู้มีอริยชั้นธ์ วิญญานชั้นธ์ของเขาจะเห็นความไร้พรมแดน และความไม่สิ้นสุดในการออกแบบปากกาลูกกลิ้งให้เป็นสินค้าแบรนด์ หรือสินค้าอุปโภคบริโภคที่หลากหลาย

วิมุติขั้นธ

ต่อให้้นกออกแบบผลิตภันท์ เช่น ออกแบบปากกาลูกลื่นใหม่ ๆ สะดุดตา สะดุดใจผู้บริโภคอย่างไร ก็สรุปรวมลงในคำว่ อัจฉริยภาพของสมมติสัจจะ

นั่นคือ การผลิตความคิดแบบคายออกมาเท่าไร มันก็แค่เป็นสังขารขั้นธ ล่อตาล่อใจคนให้เกิตกามตัณหา หรือภวตัณหา หรือวิภวตัณหาเหมือน ๆ กันทุกผลิตภันท์

ความคิดแบบคายทาง Topology จึงก่อให้เกิต frontier development (การพัฒนาไปสู่ความไม่สิ้นสุด) และก่อให้เกิตตัณหาสามประการอย่างฉุดไม่อยู่ เรียกว่ frontier mentality

แต่ถ้าเป็นพุทธบริษัท ผู้ศรัทธาในกฎแห่งกรรม เช่นทำดี ย่อมดี ทำชั่วย่อมชั่ว ถ้าใช้ปากกาด้วยสัมมาทิฐิ ใช้จดบันทึกรายรับ รายจ่าย บันทึกเหตุการณัทำความดีต่าง ๆ ปากกาลูกลื่นก็จะเพิ่มพลังคุณธรรม

ถ้าใช้ปากกาลูกลื่นด้วยมิจฉาทิฐิ ใช้คอร์ปชั่น กลั่นแกล้ง สร้างข้อมูลเท็จอะไรก็ตามที่ไม่จริง ผิดศีลและกติกาก็สังคมตกลงกันไว้ ปากกา ลูกลื่นก็จะเป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มอกุศลกรรม ลดพลังคุณธรรม

ทุกสิ่งทุกอย่างจดบันทึกไว้ในวิญญานขั้นธ เตรียมรับกรรมตามเจตนาที่ใช้ปากกาลูกลื่นสร้างสังขารขั้นธขึ้น ข้าพเจ้าใช้ปากกาลูกลื่นชนิดต่าง ๆ เพื่อเขียนร่าง “บทความธรรม” ตามความเห็นและความชอบของตนเอง

ร่างที่เขียนครั้งแรก จะเขียนหวัด สั้น ๆ อ่านรู้เฉพาะตนเอง จึงเห็นอักษร พยัญชนะ และวลีที่ร่างเป็นอนัตตารธรรมชัดเจน มันคือป่าแห่งอักษรและพยัญชนะ ที่ซับซ้อนโกลาหล ไม่อาจจะคาดเดาว่าจะใช้เป็นต้นฉบับจริงหรือไม่ พุดอีกนัยหนึ่ง คือ เลย์เอาท์ครั้งแรก

เมื่อปลงใจว่าจะเขียนทำนองนี้ “สังขารขันธ” ก็จะมีผู้ขึ้นมาวิญญานขันธก็จะรู้ว่า จะเขียนเพื่อเป้าหมายแห่งโลกุตระสังขะ สมมติสังขะเป็นแค่กัมมมนุษย์ เขียนอย่างไรให้สื่อสารกับผู้อ่านได้

แต่ทุกขณะที่จรดปากกา เอกลักษณ์ของการเขียนทุกอักษรทุกคำ มันคือ “อนัตตารธรรม”

สรุป ผู้ใดเห็นอนัตตานุสสนาซึ่ง ๆ หน้า ก็คือใช้วิมุติขันธสร้างสมมติสังขะนั้นเอง

ลายเซ็น : เริ่มต้นความอัศจรรย์ของชั้นวิปาก

ข้าพเจ้าเป็นนักเขียน เขียนต้นฉบับเพื่อกิจต่าง ๆ มานับไม่ถ้วน บันทึกเกี่ยวกับการทำวิจัย บันทึกเกี่ยวกับวิชาการใหม่ การเรียนการสอน เรื่องราวที่น่าสนใจ จนกระทั่งมาบันทึกธรรมประมาณกว่าสามทศวรรษ

ข้าพเจ้ายังใช้ปากกาลูกลิ้นบันทึกกิจแทบทุกชนิด ทั้ง ๆ ที่ยุคนี้เป็นยุคบันทึกออนไลน์ แต่ความเคยชินต่อการเขียนด้วยลายมือมากกว่า ๗๐ ปี ไม่ทำให้ข้าพเจ้าลดความประทับใจในอักษรไทย การบันทึกด้วยลายมือของตน

ความอัศจรรย์ที่สุดคือ ลายเซ็นของมนุษย์ ซึ่งเป็นสิ่งอัศจรรย์ที่สุดของโลกาภิวัตน์ ลายเซ็นในธนบัตร ในเช็ค ในการจดทะเบียนสมรส ยุติสงคราม การเซ็นโอนกรรมสิทธิ์ต่าง ๆ การเซ็นรับรองกรรมสิทธิ์ต่าง ๆ ฯลฯ

แม้อักษรทุกตัวจะต่างกันไปเล็กน้อย ท่านลองเซ็นชื่อด้วยตั้งใจ สักสิบชื่อ จะเห็นว่าทั้งสิบลายเซ็นแตกต่างกัน

แต่กฎเกณฑ์ตาธรรมของลายเซ็น เป็นจุดเริ่มต้นของชั้นวิปากที่น่าอัศจรรย์ที่สุดของโลกาภิวัตน์

ผู้นำประเทศเซ็นยอมแพ้สงคราม ไม่ใช่แค่ยุติการยิงกัน แต่ว่าเป็นการเริ่มต้นแห่งความเป็นทาสทางสงครามของประเทศที่แพ้สงคราม เซ็นรับรองการแบ่งน่านน้ำในมหาสมุทร แบ่งที่ดิน แบ่งมรดก ฯลฯ ล้วนให้ผลต่อชั้นวิปาก ทั้งเชิงบวกและเชิงลบกับประชาชนฉับพลัน

เด็ดดอกไม้สะเทือนถึงจักรวาล เป็นสัจธรรมของการเซ็นสัญญาที่มีผลวิปากต่อคนทั้งประเทศ ทั้งทวีป มาตั้งแต่เริ่มตั้งองค์การสหประชาชาติ

เซ็นอนุมติให้ประหารชีวิต อนุมติให้ได้อิสรภาพ อนุมติให้พินมลทิน ให้ลาออกจากตำแหน่ง ฯลฯ ผลของมันเกิดขึ้นฉับพลันทันใด ไม่ต่างจากการเปลี่ยน Configuration ของชีวโมเลกุลบางชนิด มีผลชี้เป็นชี้ตายให้กับชีวิตได้

ชั้นธวิปากจึงเป็นเรื่องสุดอัศจรรย์

นี่คืออำนาจของอิทัปปัจจยตาที่ควบคุมทุกข์ และสาเหตุการเกิดทุกข์ จะมีก็เฉพาะอริยบุคคลในพระพุทธานุศาสน์ ที่จะรู้เท่าทันผลกระทบของชั้นธวิปากจากลายเซ็น พันจากนี้แล้ว ลายเซ็นเกือบทั้งนั้น สามารถเร้าอารมณ์ลบ-บวกให้กับมนุษย์ที่เต็มไปด้วยตัวกู-ของกูด้วยกันทั้งนั้น

ความคิดแบบองค์รวมคือฐานของญาณปัญญา

ความก้าวหน้าของความรู้วิทยาศาสตร์ เกิดขึ้นเพราะทำให้โลกมนุษย์เชื่อในปรัชญาลตทอนของตะวันตกดีกว่าปรัชญาแบบองค์รวมของพระพุทธเจ้า

ยุคที่สังคมไทยพัฒนาฐานของชีวิต ด้วยปรัชญาพุทธ สังคมไทยไร้ซึ่งห้องส่วนตัว สถาปัตยกรรมของไทย ไม่ว่าจะ วัด วัง จะเป็นห้องโถงโล่ง ใช้เป็นที่อยู่ของชุมชน อาหารและยาเป็นปรัชญาแบบองค์รวม เก็บผักหลังบ้าน เก็บสมุนไพร ใช้สิ่งที่ได้จากธรรมชาติเป็นเครื่องอุปโภคบริโภค แม้ขันตักน้ำทำด้วยกะลามะพร้าว ก็ตักน้ำดื่มกันได้ทุกคน ไม่ต้องล้างกันเพราะรังเกียจริมฝีปากของมนุษย์ด้วยกัน

ยุคบริโภคนิยม ความรู้วิทยาศาสตร์กลายเป็นฐานบังคับของหลักสูตรการศึกษาภาคบังคับ ทุกคนต้องใช้คณิตศาสตร์ และยอมรับความรู้ของวิทยาศาสตร์พื้นฐาน

ความสำเร็จของการศึกษาภาคบังคับ ทำให้สังคมไทยแปรทัศนคติจากการเห็นยาสมุนไพรใช้แก้โรคร้ายได้ กลับกลัวและชอบยาสังเคราะห์ แม้ไวตามินหรืออาหารเสริมที่แยกจากธรรมชาติ ก็ยังเห็นว่าดีกว่าอาหารที่กินกันทุกวัน แม้ทุกคนเชื่อมั่นงให้ลูกของตน เลี้ยงทารกด้วยผ้าอนามัย (แพมเพิส) ทุกคนเปลี่ยนทัศนคติ ยอมรับปรัชญาลตทอนว่าถูกต้องกว่าปรัชญาแบบองค์รวมดั้งเดิม

แม้ขวดนม แก้วน้ำ เสื้อผ้า ฯลฯ ก็ต้องโกลาหลุ่นวายสอนให้เด็ก ต้องมีสุขลักษณะ รังเกียจของใช้ของเพื่อน ฯลฯ

สรุปปรัชญาลดทอน ได้ก่อให้เกิดความจำเป็นในการมีของใช้ส่วนตัว (เชิงรูปธรรม) และตามมาด้วยรสนิยมส่วนตัว (เชิงนามธรรม) สัญลักษณ์แห่งความเป็นชุมชน ชาติพันธุ์ ถูกทำลายไปสิ้นเชิง ถ้าจะมีก็เอาไว้ทำเป็นสารคดีเชิงท่องเที่ยว ทำได้เป็นหลักฐานเล่นโก้ ๆ ว่า สังคมไทยเคยมีวัฒนธรรมของตนเอง บัดนี้ไม่มีอีกแล้ว เพราะทัศนคติของคนไทยใหม่ ลอกเลียนแบบจากโลกสากล ทุกเรื่อง ทุกมิติ ไม่ใช่แค่เรื่องเรียน เรื่องรักการหาคู่ เรื่องอาชีพ เรื่องการหาความบันเทิง การสร้างอุดมการณ์ การเห็นค่าของรูปธรรมเป็นเครื่องหมายของความเจริญ จนสิ้นจิตตวิสัยที่เป็นสังคมพุทธอย่างสิ้นซาก

ชีวิตที่ทันสมัยจึงมีอารมณ์และรสนิยมที่ซับซ้อน ทัศนคติที่มีต่อข้าวของเครื่องใช้ แปรไปเห็นดีเห็นงามกับแบรนด์และแฟชั่นต่างประเทศ เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องประดับ เริ่มพิกุล วิกาล (คล้ายคนบ้า) และก็มีมากมาย มองไม่เห็นว่ามีลักษณะคล้ายกัน กลับเห็นสวยงามต่างกัน เลยต้องปลูกบ้านให้เสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้าอยู่ เพราะมีจำนวนมากกว่่าที่ตั้งขายในห้างสรรพสินค้า แถมยังรู้สึกเท่ๆ เปิดบ้านให้ชมความบ้าของตนเองออกสู่สาธารณชน

ที่แย่ที่สุดของปรัชญาลดทอน คือ แนวคิดที่ว่า ความเจริญ คือความสะดวกสบาย ความไม่เกรงใจธรรมชาติ เกิดการระบาดการใช้ของครั้งเดียว (disposable utensil) เทคโนโลยีของการผลิตของใช้ครั้งเดียว เช่น ขวดน้ำ ถ้วย ชาม หลอดดูด รวมทั้งถุงหิ้ว และหีบห่อ ฯลฯ

ปรีชาธรรมที่เน้นย้ำความสะดวกรวดเร็ว การโยนความรับผิดชอบให้ผู้อื่น ลงท้ายคือการรบกวนธรรมชาติ จนขนาดมหาสมุทรแปซิฟิกยังเต็มไปด้วยขยะพลาสติกที่ทิ้งมาจากเมืองขนาดของพลาสติกแขวนลอยใหญ่เท่ากับเนื้อที่ประเทศไทย ทำลายระบบนิเวศวิทยาทุกอย่าง

แต่ว่าคนที่มิวิปลาสสี่ เห็นผิดเป็นชอบ เมื่อได้ยินได้ฟังข่าวเหล่านี้จะปล่อยวาง เพราะปรัชญาลตทอนสร้างความเชื่อที่จะเอาตนเองรอดได้แน่นอน ส่วนโลกองค์กรรวมจะพินาศไว้ว่ากันภายหลัง

การได้ปรับจากปรัชญาลตทอนของวิทยาศาสตร์ มาเชื่อในปรัชญาองค์กรรวมของพุทธธรรม ทำให้ข้าพเจ้าสามารถเห็นมหากภัยของปรัชญาลตทอนที่ไม่ใช่แค่สร้างชั้นทวีปภคให้ตนเอง แต่ยังสร้างวิปภคให้กับสรรพชีวิต และธรรมชาติที่เป็นมารดาของชีวิตอีกด้วย

ข้าพเจ้าได้พยายามชี้ให้เห็น การมองธรรมชาติของพระพุทธเจ้า หนังสือธรรมทุกเล่มเป็นความพยายามที่จะใช้สมรรถนะส่วนตัว ชี้ให้เห็นมหากภัยของปรีชาธรรม และหนทางแก้วิกฤติ โดยใช้ปรัชญาพุทธ

ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นว่า ปรัชญาลตทอนจะช่วยทำให้มนุษย์ฉลาดขึ้นได้ เพราะยิ่งศึกษาลึกจนถึงระดับปริญญาเอก แต่ผู้นั้นกลับไม่รู้ว่ ระบบวิทยาศาสตร์เริ่มสมมติมาง่าย ๆ คือ สมมติตัวระบบ องค์ประกอบของระบบ ปัจจัย (ที่เป็นมาตรฐาน) เงื่อนไข และเวลา

มีแค่สมมติห้าชนิดนี้เท่านั้น นอกนั้นเป็นนิยามที่ใช้ซ้อนทับกันมา และร่างมาตรฐานซับซ้อน มาตรฐานของวิทยาศาสตร์ซับซ้อนกว่าการเลือก สส. เขต และ สส. บัญชีรายชื่อของการเลือกตั้งของประเทศไทย เมื่อ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

แน่นอน ความซับซ้อนของชีวิต เกิดจากเงื่อนไขผลประโยชน์ที่แต่ละคนถูกกระตุ้นว่า มีสิทธิตามระบอบประชาธิปไตยที่จะเรียกร้อง ต่างคนต่างอ้างว่าเสียภาษีเหมือน ๆ กัน

เยาวชนรุ่นของข้าพเจ้า มีชีวิตผ่านสามวัฒนธรรม คือ วัฒนธรรมผ่านคลอง การติดต่อค้าขายของประชาชนยังใช้คลองเป็นหลัก เช่น การรอคิวซื้อกล้วยเดี่ยวที่มีแค่เจ้าเดียว เห็นอยู่ว่าไม่เกินสามร้อยเมตร แต่ว่าอาจต้องคอยเป็นชั่วโมง เพราะเขาจะแฉะทุกท่อน้ำที่ผู้ซื้อรออยู่

อีกประการหนึ่งคือ การประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่หนึ่ง พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๙ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ทำให้เยาวชนรุ่นข้าพเจ้ามีโอกาสที่จะเป็นหัวหน้างาน เพราะ (หนึ่ง) เพิ่งมีการเปิดโรงงานอุตสาหกรรม (สอง) มีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ผลิตบัณฑิตวิทยาศาสตร์ (สาม) บัณฑิตทุกคนถูกจูงตัวให้ไปทำงานตั้งแต่ยังเรียนไม่สำเร็จ (สี่) บัณฑิตแทบทุกคนคือผู้บุกเบิกไม่ว่าจะเป็นงานเอกชนหรืองานรัฐบาลก็ตาม

แรงผลักดันที่จะต้องไปเป็นหัวหน้างานนั้น ๆ ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีประสบการณ์มาก่อน ทำให้ข้าพเจ้าไม่เคยกลัวว่าจะต้องทำงานใหม่ ๆ เพราะตลอดชีวิต คือ การบุกไปข้างหน้า ไปเรียนรู้วิชาการใหม่ ๆ ไปทดลองวิจัยใหม่ ๆ และการลาจากราชการมาปฏิบัติธรรมในป่า ก็เป็นวิธีการใหม่ที่ดูน่าตื่นตาตื่นใจ

สรุป ข้าพเจ้าเคยเป็นผู้นำความรู้วิทยาศาสตร์ เชื่อในปรัชญาลדתทอนสาเหตุก็เพราะไม่ว่าทำอะไร มักจะมีคู่แข่งน้อย และได้รับการสรรเสริญลาภ ยศ จากสังคมมาก

ข้อเสียคือ ตัวกู ของกู แอบแฝงอยู่มาก แต่ก็ไม่อาจมองเห็นว่า “ตัวกู – ของกู” มันคืออะไร เพราะอวิชาสีขวย่อมปิดบังความจริงได้ดีกว่าอวิชาสีดำ

สรุป เพราะได้ประโยชน์จากปรัชญาลדתอนมาก จึงทำให้ยากที่จะเห็นข้อบกพร่องของปรัชญาวิทยาศาสตร์นั่นเอง เนื่องจากกระบวนการพัฒนาปัญญาของพุทธ มีหลักเดียวคือ ไตรสิกขา (ทาน ศีล ภาวนา)

ข้าพเจ้าเริ่มทำทานตามความเชื่อที่มีในสังคม รักษาศีลห้า โดยสมทานจากพระขณะถวายทาน และทำภาวนาโดยการลองผิดลองถูก การทำเช่นนี้อยู่หลายปี ก็ไม่เห็นความเปลี่ยนแปลงที่เห็นชัด เพียงแต่รู้สึกว่ามีสติและสมาธิมากขึ้น แต่ก็ยังเข้าไม่ถึงตัวกู – ของกู เพราะประเมินตัวกูครั้งใด ก็เห็นว่าตนเองดี ทำถูก เสียสละเพื่อส่วนรวม

สรุป ก็คือยังหลงติดตัวกูที่ดูดี ดูเสียสละดังเดิม

การภาวนาแบบเข้มข้น คือ การต้องมีข้อวัตรเพิ่ม การทำอุตุคค์ด้วยกลอุบายที่นิยมทำกันในยุคนั้น คือ การอยู่ผู้เดียวในป่า เพื่อให้จิตตั้งรณหาความจริง ในที่สุด ข้าพเจ้าได้บังเอิญไปพบกับตัวกูจากการทำภาวนาอย่างเข้มข้น ยาวนานเป็นแรมปี

ตัวกูมันเกิดจากการที่มนุษย์มีมาตรฐานที่ตนยึดไว้ ยิ่งหลงตนว่าเป็นผู้นำ ยิ่งยึดไว้เหนียวแน่น และใช้อำนาจที่สังคมหยิบยื่นให้โดยตำแหน่งทางสังคมบังคับให้ผู้อื่นทำตาม

โชคดีที่ข้าพเจ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ จึงสัมพันธ์กับผู้คนไม่กี่สิบคน ข้าพเจ้าต้องใช้ความพยายามอย่างมหาศาล เพื่อให้ลูกศิษย์สามารถทำงานวิจัยที่เป็นแนวคิดของตนเองให้ได้ พุทธกิจกรรมเช่นนี้ คือ “อตฺตานุทิจฺฉิ” หลงคิดว่าความเห็นของตนที่ลอกเลียนจากตะวันตกเป็นสิ่งถูกต้อง

การเห็นความจริงขณะภาวนาทำให้พฤติกรรมหลงตนเองได้เปลี่ยนไป ใจกว้างและมีพฤติกรรมยึดหยุ่น สามารถจะเข้าใจทฤษฎีของผู้อื่นว่า เขาก็หลงความคิดของเขาเช่นกัน

การเริ่มรู้เท่าทันความคิดของตนเอง เป็นเหตุแรกสุดที่ทำให้เกิดการกลัวตนเอง ยิ่งกว่ากลัวผู้อื่นและสิ่งอื่น

พฤติกรรมของนักภาวนาจึงมักเป็นมิตรกับผู้แปลกหน้าได้ดี เพราะการปรุงแต่งเกี่ยวกับความกลัวได้กลับทิศจากเดิม จากเดิมที่เห็นมนุษย์ด้วยกันเป็นคู่แข่งของการวิจัย เป็นคู่แข่งของการทำงาน กลับเห็นว่ามนุษย์ส่วนมากยังหลงปรัชญาลדתอนของวิทยาศาสตร์ จะไม่มีทางเห็นว่าคุณค่าความคิดของตนเองนั้นแหละที่น่ากลัวกว่าสิ่งอื่น เพราะความคิดเมื่อเกิดขึ้นแล้วจะเป็นเจ้านายนำร่างกายไปปรับใช้ความคิดที่ผูกขึ้นนั้น

การศึกษาเพื่อให้เข้าถึงสัมมาทิฐิที่แท้จริงจึงสำคัญที่สุด

เมื่อเป้าหมายของชีวิตจะเปลี่ยนไป มองเห็นภัยจากโลกธรรมแปด จึงต้องการนิพพานเป็นปริโยสาน นิพพานเป็นสิ่งมีเอง ไม่ขึ้นกับความต้องการ หรือความโง่ฉลาดของมนุษย์แต่อย่างใด

หลักการศึกษาระพุทธศาสนา มุ่งเน้นในการสืบค้นความจริงจากในภายใน โดยให้คำมั่นว่า เข้าใจตนเองดีแล้วก็จะเข้าใจโลกดีด้วย

ต่อมาค้นพบปรัชญาพุทธว่า เป็นศาสตร์แห่งการมองโลกแบบองค์รวม และเป็นศาสตร์ที่นิยม สรรพสิ่งเป็น ๕ นิยาม คือ อุดุนิยาม พีชนิยาม จิตตนิยาม กรรมนิยาม และธรรมนิยาม ดังนั้น ข้าพเจ้าแทบจะเลิกใส่ใจการพยายามนำปรัชญาลדתอนของวิทยาศาสตร์ มาสมาสเข้ากับปรัชญาองค์รวมของพุทธ

วิธีการที่ไม่ประมาท คือ การแยกทั้งสองปรัชญาออกจากกัน และจะใช้ปรัชญาใดกับเหตุการณ์ใด ก็ขึ้นกับสภาวะลักษณะและปรากฏการณ์ที่เผชิญในขณะหนึ่ง ๆ

การเรียนปรียติ (ทฤษฎี) เป็นความจำเป็นในการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ความเชื่อเช่นนี้ทำให้ข้าพเจ้าศึกษาค้นคว้า ทั้งการอ่าน การถาม การภาวนา จนสามารถที่จะเข้าใจ เข้าถึงนิยามทั้งห้า และนำมาใช้ประโยชน์ในการแก้ปัญหาชีวิตได้

เมื่อใดก็ตามที่ปรียติของนักภาวนาไม่แม่นยำ หรือดีพอการภาวนาของเขาก็มีโอกาส เสี่ยงต่อการเข้าใจในอริยสัจธรรมที่ผิดพลาด

นี่คือข้อสรุปของข้าพเจ้า

บุญกิริยาวัตตูลิป คือฐานความสุขของชีวิต

วัยเด็กของข้าพเจ้าอยู่ในยุคที่สังคมไทยยังติดต่อสัมพันธ์กับผ่านคลอง ทุกกิจกรรมยังต้องทำด้วยมือ เพราะยังไม่มีเครื่องใช้ไฟฟ้า หรือแม้แต่ไฟฟ้า ก็มีแค่หลอดไฟทั้งสแตน ที่ดับบ่อย ๆ น้ำประปายังไม่มี อาหารการกินยังอุดมสมบูรณ์ ชนิดในน้ำมีปลา ในดินมีผักหญ้ามีรั้ว

ค่านิยมแบ่งปันเป็นวิถีชีวิต โดยไม่จำเป็นต้องทำประชาสัมพันธ์ เพราะยุคนั้นก็ยังไม่มียี่วี่ มีแค่วิทยุที่ออกอากาศอยู่แค่สองสถานี วิถีชีวิตแบบองค์กรรวมถึงเป็นความเป็นปกติธรรมดา

การให้การแบ่งปันของคนยุคนั้น จึงเป็นความธรรมดา เพราะชีวิตยังไม่มีวัฒนธรรมความเป็นส่วนตัว บ้านไหนมีแกงเผ็ดที่ทำได้ค่อนข้างยาก เป็นธรรมดาต้องปันให้เพื่อนบ้าน

ในยุคปัจจุบันปรัชญาลดทอนจากตะวันตกได้ก่อวัฒนธรรมความเป็นส่วนตัว แม้อาศัยอยู่ห้องติดกันก็ยังไม่รู้จักกัน การแบ่งปันจึงกลายเป็นเรื่องแปลก แถมกลัวถูกว่าไปดูหมิ่นกันเสียอีก

บริโณคนิยมทำให้คนเมืองคิดว่า อาหารกึ่งสำเร็จรูปที่ใกล้หมดอายุในห้างสรรพสินค้าควรโยนทิ้งมากกว่าจะคิดแบ่งไปให้คนยากจนที่นอนตามริมฟุตบาท อาณิสงส์จากการพยายามนำสิ่งต่าง ๆ ที่พอใช้ได้ไปแจกจ่ายยังบุคคลที่ขาดแคลนไม่มีใครยอมเชื่อว่าเป็นเรื่องจริง แม้แต่ข้าวจิตบาตก็ยังถูกทิ้งได้ โดยไร้ความพยายามที่จะจัดการให้ข้าวของเหล่านั้นไปสู่คนที่ขาดแคลน

วัฒนธรรมบริโภคนิยมทำให้การพยายามนำของไปให้ กลายเป็นว่า อาจจะไปดูเหมือนคู่แข่งกัน เมื่อขาดเครื่องเชื่อมต่อมิตรภาพระหว่างมนุษย์ด้วยกัน การขาดแคลนอาหารจิตในวิถีปกติชีวิตยังเห็นได้ชัด

ปัญหาโรคซึมเศร้าจึงเกิดในยุคบริโภคนิยมมากกว่าในยุคที่สังคมไทย ยังมีได้พัฒนาประเทศเข้าสู่ความเจริญตามระบอบตะวันตก

ตื่นเช้าขึ้นมา คนสมัยใหม่มีได้ตื่นรับอรุณพร้อมกับความเป็นผู้ใหญ่ เช่น ภาวะวิกระดูก ลูกขึ้นมาทำอาหารไปใส่บาตรเลิกเช่นคนยุคยังไม่พัฒนา การให้ของคนยุคนี้ต้องรอวันเกิด วันสำคัญอะไรสักอย่าง มิใช่มีความปกติอยู่ให้การให้

โชคดีที่ข้าพเจ้าถ่ายโอนจากความเป็นคนเมืองสู่ความเป็นคนชนบท ที่มีมิตรสัมพันธ์ยังเชื่อมต่อด้วยการให้ แม้ว่าค่านิยมช่วยแรงกันจะหายไป แต่มิตรจิตที่เคยชินกับการแบ่งปันยังคงอยู่ เช่น การแบ่งปันขนมที่เพิ่งทำเสร็จให้ไปรษณีย์ หรือแรงงานที่เข้ามาติดต่อกิจการงาน

สรุปคือ ถ้ามีเหตุที่จะให้ตามกระบวนการแห่งเหตุปัจจัย การแบ่งปัน จะเกิดเป็นอัตโนมัติ ผู้รับก็เต็มใจรับ ไม่เห็นเป็นการดูแคลน เพราะมิตรสัมพันธ์อยู่ด้วยกันความเชื่อแบบองค์รวม

เมื่อไม่มีปัจจัยข้างของได้มา ก็แบ่งปันออกไปตามกาลควร จนเป็น อัตโนมัติของการแบ่งปัน เป็นปกติของวิถีชีวิต ไม่ต้องเห็นว่าจะอะไรเด่น จนกระทั่งทำเป็นคลิปปสอนใจคนยุคบริโภคนิยม

เรื่องของการรักษาศีลห้าก็เช่นกัน การมีชีวิตพออยู่พอกิน ทำให้ ไม่คิดจะโลภมาก หรือใช้ของอย่างฟุ่มเฟือย การมีชีวิตที่อยู่ในสายตาของ กันและกัน ทำให้การแย่งของรักเป็นของเกิดได้ยาก การทำงานด้วยมือ

ทำให้ทุกคนช่วยกัน และก็เหมือนเป็นการปฏิบัติธรรม การใช้ชีวิตปกติจึงคล้ายมีศีลห้าอยู่แล้ว

การถืออุโบสถศีล คือการวิรัติตนเองจากฆราวาสวิสัย โดยการใช้ชีวิตเลียนแบบพระอรหันตเจ้าหนึ่งคืนหนึ่งวัน แสดงถึงความเชื่อว่าการเว้นจากความสุขเพื่อแสวงหาความสุข ดุจเดียวกับพระอริยเจ้า คือ การทำจิตให้เจริญ การถืออุโบสถศีลในวันพระใหญ่จึงเป็นกิจที่นิยมทำกันในสังคมยุคก่อนมีการพัฒนา

แต่ปัจจุบันยุคบริโภคนิยม แม้การไปถืออุโบสถก็ยังนำสมาร์ทโฟน และเครื่องอำนวยความสะดวกติดตัวไป เพียงแค่ไปสมาทานศีลแปด และการสวดมนต์ แผ่เมตตา อุบายวิธีที่จะเลียนแบบพระอริยเจ้าได้เลือนหายไป สังคมโบราณปราศจากเครื่องผ่อนแรง การร่วมกันลงแรงเพื่อให้กิจที่ตั้งใจไว้เป็นความธรรมดา ทุกคนจะนำแรงไปช่วยซ่อมบำรุงวัด ทำความสะอาด ลานวัดและที่สาธารณะ แต่ลัทธิบริโภคนิยมแบ่งซอยหน้ากันทำ ทำให้มีเจ้าหน้าที่ไปทุกเรื่อง การลงแขกจึงหายไป เหลือแต่การทำงานตามหน้าที่ ผลลัพธ์ก็คือ ถ้าไม่ใช่หน้าที่ก็จะไม่ก้าวกาย แม้จะว่างอยู่ ก็ดูตาย จึงเป็นสังคมแล้งน้ำใจ และคอยจับผิดกัน

ชาวที่ชายอายุ ๖๐ ปี ตกลงไปใต้น้ำเสียลึก ๒ เมตร ตะกายขึ้นมาไม่ได้ ตะโกนขอความช่วยเหลือจากคนเดินบนฟุตบาท จนกระทั่งหมดหวัง ต้องเดินไปตามท่อน้ำเสีย เพื่อว่าเปลี่ยนที่จับพ่นน้ำใจของคนข้างขวานี้ช่างสะท้อนขวัญยิ่งนัก เพราะคนมักจะคิดว่า การช่วยเหลือผู้ประสบภัยเป็นเรื่องของเจ้าหน้าที่ ลัทธิบริโภคนิยมสร้างกระแสการดูตาย การไม่กล้าเข้าก้าวกาย แม้จะเห็นผู้หญิงถูกทำร้าย ก็กลัวจะถูกลูกหลง ความกลัวกลายเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้ที่ประสบภัยต้องถูกทำร้ายอย่างเหลือเชื่อ

วิธีแก้ไขการดูตาย อย่างน้อยไม่ให้เกิดกับเรา ก็คือ การสร้างบุญ กิริยาวัตถุ ข้อที่ว่า ยืนมือไปทำงาน เพื่อสาธารณะประโยชน์ โดยไม่ต้องการ การตอบแทน วิธีการนี้ฝึกให้เด็กคิดหาทางทำงานที่เป็นประโยชน์ โดยมีใช้ งานในหน้าที่ เป็นกลวิธีเดียวที่จะแก้ไขลัทธิดูตาย เพราะรู้สึกรู้ว่าไม่ใช่หน้าที่ และเป็นเครื่องประกันว่า ถ้าหากเกิดความเดือดร้อนเพราะแรงอกุศลกรรม สิ่งศักดิ์สิทธิ์จะบันดาลให้เกิดปัจจัยที่จะอนุเคราะห์และช่วยเหลือจาก อันตรายดังกล่าว

อีกประการหนึ่งคือ การที่รู้สึกค่าของการทำงานด้วยมือ เช่นรู้สึก ขึ้นชมผู้ที่ทำงานด้วยมือ เช่นแม่ค้าขายข้าวแกง ขนมหวาน หรือทำจักสาน หรือกวาดถนน การรู้สึกถึงคุณค่าของการใช้มือทำงานจะทำให้ผู้ที่รู้สึกนั้น เกิดบุญคือความสุขขึ้นทันที

แต่ถ้ามีแต่สังคมก้มหน้า หันหน้าไปทางใดก็เห็นแต่คนที่หมกมุ่นแต่ การแสวงหาสิ่งเปล็ดเปล็นเข้าตัว ความรู้สึกถึงความทุกข์จะเกิดขึ้น บุคคล ที่ทำตัวเปล็ดเปล็นในที่สาธารณะ ดูเหมือนเป็นตัวเร้าบาปหรือทุกข์ให้ เกิดกับผู้พบเห็นได้

การที่เรารู้สึกอ่อนน้อมถ่อมตน ต่อคนทุกเพศทุกวัย ความอ่อนน้อม เป็นสภาวะปัญญาญาณ ที่คนไทยเคยมีสมรรถนะส่งจิตสู่จิต ความสุขจะ เกิดขึ้นทันที เช่นรับบัตรจากยามด้วยรอยยิ้ม รับไหว้จากคนเช็คของในห้าง สรรพสินค้า ความรู้สึกถึงคุณค่าของผู้ให้บริการกับเรา เช่นนี้ความสุขคือ บุญจะเกิดกับเราทันที

การที่เราตั้งใจจะศึกษาตนเองตามที่เป็นจริง ยอมรับทั้งจุดเด่นจุด ด้อยของตนเอง เช่นนี้ความสุขจะเกิดจากรู้จักตนเองตามที่เป็นจริง

ขณะเดียวกันการที่จะยอมรับผู้อื่นตามความเป็นจริงของเขา นี่คือมหาเมตตาที่ทำได้ไม่ง่าย ผู้ยอมรับผู้อื่นในแบบฉบับของเขาได้ แสดงว่ามีใจกว้าง เข้าใจความหลากหลายของพฤติกรรมมนุษย์

ถ้าเราใช้วิถีชีวิตดังกล่าว สสำรวจตนเองตอนก่อนนอน หรือตอนเช้าทุกวัน แคว้นละไม่กี่นาที ปัญญาสัมมาทิฐิก็จะค่อย ๆ เกิดขึ้น

ความคิดส่วนใดที่เป็นความคิดมิชอบ จะทำให้เรามองเห็น และเมื่อยอมรับความไม่ชอบของความคิดของตนแล้ว สัมมาทิฐิจะผุดขึ้นทันที

การฝึกฝนที่จะทำวิถีชีวิตในแต่ละวันให้เป็นบุญกิริยาวัตถุ จึงเป็นทางตรงที่จะทำความเจริญพัฒนาอย่างถูกต้อง ถูกทางมาให้ชีวิต

เราสามารถพัฒนาตัวของเราได้ แค่ทำวิถีชีวิตให้เป็นบุญด้วยการประยุกต์บุญกิริยาวัตถุสิบมาใช้ในทุกเรื่อง ทุกขณะที่มีชีวิตอยู่

ท่านลองทำดู ไม่เกินหนึ่งเดือน จะพบว่าตนเองสามารถจะควบคุมความคิด วิธีการพูด และวิธีการโต้ตอบกับผู้อื่น ในลักษณะที่ดีกว่าเดิม

ถ้าท่านทำทุกวัน ภายในหนึ่งปี ชะตาชีวิตของท่านอาจจะเปลี่ยนเป็นคนใหม่ เพราะมงคลชีวิตจะเกิดกับท่านอย่างน่าอัศจรรย์

สรุป การประยุกต์บุญกิริยาวัตถุสิบ กับชีวิต

๑. การให้ตามเหตุปัจจัย ฝึกให้เป็นนิสัยที่ต้องแบ่งปันโดยอัตโนมัติ
๒. การสร้างความปกติกับการสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยเมตตาจิต
๓. การรักษาอุโบสถศีล หรือวิรัติตนเองตามสมควรธรรม
๔. การช่วยเหลือสาธารณประโยชน์ที่ไม่ใช่หน้าที่เฉพาะ
๕. การเห็นคุณค่าของการทำงานด้วยมือ

๖. การอ่อนน้อมเมื่อให้และรับการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น
๗. การคิดแผ่ความดีให้ผู้อื่นด้วยรอยยิ้ม ด้วยหัวใจ
๘. การยอมรับตนเองตามที่เป็นจริง
๙. การเข้าใจความหลากหลายทางความคิดและพฤติกรรมของผู้อื่น
๑๐. ใช้เวลาตรวจสอบพฤติกรรมบุญกิริยาวัตรสิบของตนเองทุกวันจนครบหนึ่งปี

ข้อคิดของพุทธบริษัทผู้เคารพพระธรรม

๑. วิทยาศาสตร์เชื่อว่ารูปเป็นใหญ่ เป็นประธานของสรรพสิ่ง เมื่อเข้าใจรูปดีแล้ว จะเข้าใจชีวิตดีด้วย

นักวิทยาศาสตร์ตั้งทฤษฎีความขัดแย้งระหว่างโมเลกุล เพื่ออธิบายการได้โมเลกุลชนิดใหม่ ที่ต้องเกิดจากการขัดแย้งของโมเลกุลสองชนิดขึ้นไปกระทบกัน

ถ้าต้องการสิ่งใหม่ ต้องยอมรับว่าความขัดแย้งเอื้อให้เกิดสิ่งใหม่ เสียแต่ว่ามันเป็นเรื่องจริงที่เกิดกับโมเลกุลที่ไร้วิญญาณเท่านั้น

๒. ความงดงามของธรรมชาติ ทุกชนิดไม่ว่าธรรมชาติที่มนุษย์ไม่ได้แตะต้อง หรือธรรมชาติที่ผ่านน้ำมือมนุษย์ จะเกิดขึ้นเป็นธรรมดา ถ้าเข้าถึงกฎของอนัตตาธรรม

เสียแต่ว่า พุทธบริษัทกลับสนใจเรื่องความขัดแย้งระหว่างมนุษย์มากกว่าเรื่องของอนัตตาธรรม อันพระพุทธเจ้าตรัสรู้ไว้ดีแล้ว ปัญหาโลกแตกอยู่ตรงนี้แหละ

๓. ผู้คนในยุคบริโภคนิยมถูกปั่นให้แย่งผลประโยชน์ ในรูปลักษณะของโลกธรรมแปดด้วยกลยุทธ์ทุกกระบวนท่า จากทีวี ข่าว สารคดี วิชาการ เมืองอื่น ๆ

เมื่อบรรยากาศของผลประโยชน์ถูกผู้ฉลาดกว่าตั้งกติกายกขึ้นปั่นความต้องการ มนุษย์ก็เป็นศัตรูกันได้ ไม่ว่าจะเป็คนคู่ใด พ่อ/ลูก สามี/ภรรยา เพื่อนรักร่วมสาบาน เพื่อนร่วมหุ้นบุญที่ทำบุญวัดเดียวกัน

ยิ่งถ้าแย่งอำนาจความเป็นใหญ่ที่สุด ก็จะใช้ทุกกลยุทธ์เพื่อเอาชนะกัน สังคมไทยแท้ไม่พ้นเป็นทาสประชาชาติตะวันตก กล่าวคือ

(หนึ่ง) ถ้าได้บันทึกประวัติศาสตร์ เช่น ฐานะนายกรัฐมนตรี หรือ รัฐมนตรีการคลัง หรือผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย...แม้ตายก็คุ้ม

(สอง) ถ้าได้บันทึกอยู่ในอันดับ เรื่องนี้...นั่น ถึงแม้ทางลอบที่พิสดารต่าง ๆ บางทีก็ยังคุ้ม ดังนั้นความคิดสร้างสรรค์แปลก ๆ ที่น่าขันจึงผุดขึ้นราวกับดอกเห็ด ดูแฟชั่นการแต่งกาย การเลือกพระเชษฐภคินีระดับอินเตอร์ก็ได้

๔. สิ่งที่พุทธบริษัทควรเคารพที่สุด คือ ความเป็นหนึ่ง จากการเห็นชื่อ ๆ ตรงหน้า ถ้าได้เห็นสัก ๕ นาที ก็ได้พักจากค่านิยมแห่งสิ่งเร้าและสิ่งล่อลวงของยุคบริโภคนิยม นี่คือการเคารพธรรมและคือความไม่ประมาทอย่างถึงพร้อม

๕. การมองตนแต่เรื่องดี ทำถูกต้อง ระวังติดดี ตัวกู้อย่างแนบเนียน เห็นยาก การมองร้ายแต่ผู้อื่น ทำผิดเสมอ ระวังติดร้าย ออกุศลมูลยิ่งเพิ่มขึ้น

๖. โลกของเทคโนโลยีออนไลน์ ทำให้ผู้คนให้และรับบริการความลวง (illusion) พยายามสร้างหรือรับคลิบแห่งความหลอน (hallucination)

โลกของสังคมยุค 5G จึงเป็นมัจฉาทิฎฐิเต็ม ๆ ไม่เกี่ยวอายุจริงของมนุษย์

ถามว่า จะมีมนุษย์กี่คนที่เห็นจริงว่า โลกของเทคโนโลยีออนไลน์ ล้วนรับส่งกันด้วย อวิชชายกกำลังสอง ในขณะที่โลกของวิทยาศาสตร์ ซึ่งยอมรับในฐานะความรู้สากล เป็นเพียงอวิชชาเป็นปัจจัยทำให้เกิดสังขาร (ทำ พูด คิด) ไม่ได้ยกกำลังสองเหมือนโลกของเทคโนโลยีออนไลน์

๗. เมื่ออวิชชาเป็นเหตุเริ่มต้นของการทำ พูด คิด อวิชชาสีขาวคือ บุญกุศล อวิชชาสีดำคือบาปอกุศล แต่ก็ทำให้รูปนามนั้น ๆ มีความตั้งมั่น

(สมาธิ) ดีได้ ถ้ากำลังรับข้อมูลที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ ก็จะปล่อยผ่านสิ่งเร้าและสิ่งก่อกวนได้ ด้วยความรู้เท่าทันเป็นธรรมดา

๘. มนุษย์ทุกคนย่อมมีวิปัสสนาสีติดจิต ทำให้มีความหวาดกลัวนานาประการเป็นธรรมดา แต่ถ้าเคยเกิดเป็นดิรัจฉาน ถูกกรำศึกสงคราม ในฐานะช้างอาชาไนย ม้าอาชาไนย แล้วมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะมีความกล้าหาญเหนือธรรมดา ผู้ที่มีปณิธานของโพธิสัตว์ จะมีจิตเหนือทั้งความหวาดกลัวและความกล้าหาญ เพราะโพธิสัตว์มีอุดมคติแห่งความเสียสละ ผลประโยชน์ของตนเองเป็นธรรมดา ชุมชนใดมีพระโพธิสัตว์จิตอยู่ ชุมชนนั้นย่อมประสบสุขสันติ

๙. พุทธบัณฑิต คือ ผู้พิจารณาเห็นตนในตน ว่าเป็นอย่างไรมีธรรมใด เขาย่อมประจักษ์ความหลากหลายของปัจเจกชนเป็นธรรมดาเช่นกัน พุทธบริษัทควรอบรมตน บุตรหลานของตน ให้พิจารณาเพิ่มพูนความเป็นพุทธบัณฑิต ดังต่อไปนี้

(หนึ่ง) ย่อมรู้จักตนตามความเป็นจริง ถ้าเป็นเพศหญิงก็มีความไวต่อคำนิยมและประเพณีและเป็นเพศสภาพที่ถูกเดินเรื่องให้เร้าความสนใจด้วยพฤติกรรมร้าย ๆ เป็นเช่นนี้มาตั้งแต่สร้างอารยธรรม จึงใช้ประโยชน์จากเพศสภาพด้วยความเป็นพุทธบัณฑิตที่สมควรเกิด ยกเว้นพระพุทธเจ้า ยากจะหาศาสดาองค์ใดยกย่องเพศหญิงให้ทัดเทียมกับเพศชาย ในสมรรถนะแห่งการบรรลุอริยสังขาร

(สอง) รู้จักกำเนิดของชุมชน ว่ามีจุดอ่อนจุดแข็ง และพัฒนาสร้างความแข็งแกร่งของวัฒนธรรมด้วยความเชื่อเช่นใด ตัวอย่างเช่น ผู้คนในแถบสุวรรณภูมิ ล้วนมีสัญลักษณ์ของความเอื้อเฟื้อ ใจกว้างยอมรับความแตกต่างของความเชื่อของมนุษย์ได้ดีกว่ามนุษย์จากชุมชนอื่น ๆ เพราะมนุษย์ในดินแดนนี้ คือผู้มีอริยทรัพย์ประกอบอยู่ในจิต เมื่อมาเกิดเป็นมนุษย์

(สาม) เป็นผู้รักเทอดทูน ผู้คนผู้ทำตนเสียสละประโยชน์ตนเพื่อประโยชน์ผู้อื่น รู้จักเห็นค่าของเกษตรกรรมผู้มีหน้าสู้ดิน หลังสู้ฟ้า ปลุกข้าว ผัก หาบปลา เพื่อเลี้ยงพลเมือง ผู้คนที่ใช้มือทำงาน เพื่อหวังให้ผลงานของเขาสร้างประโยชน์สุขให้ผู้อื่น ผู้ที่มีบารมี เสียสละเพื่อผู้อื่นมากที่สุด จึงได้รับความเคารพสูงสุด

(สี่) รู้จักประมาณการใช้สอย ไม่คิดสั้น ๆ ใจ ๆ ว่า แค่มิเงินจ่ายก็อยู่เหนือกกรรมได้ ต้องรู้เท่าทันว่า เงินเป็นพระเจ้าของคนโลกเท่านั้น ผู้รู้ตื่น เบิกบาน จะเห็นว่า ถึงไม่ใช่เงินเลย มนุษย์ทุกคนควรรู้ประมาณการบริโภคปัจจัยสี่ เพราะทุกชีวิตมนุษย์ตั้งอยู่ได้จากการเสียสละของชีวิตอื่น ๆ นับประมาณไม่ถ้วน (กินข้าวก็ล้านเมล็ด กินชีวิตผัก ปลา ฯลฯ นับถ้วนไหม)

(ห้า) รู้จักกาลเวลาที่มนุษย์จะหลงผิด ติดสะตวก รวดเร็ว สบาย เพราะหลงใหลในวัฒนธรรมบริโภคนิยม ต้องพยายามดำรงตนอยู่ในทางสายกลาง และมีสติปัญญาแสวงหาสภาวะแห่งความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม

(หก) รู้สภาวะของบริโภคนิยม ที่สร้างสิ่งเร้าและสิ่งกล่อม ล้อมหน้าล้อมหลัง ตั้งแต่การตลาดผู้ตั้งครรภ์ เกิดมาเป็นทารกก็อยู่ในค่านิยมสร้างสุขจากกามวัตถุ อยู่ในห้องปรับอากาศ นวดด้วยครีม ฯลฯ เป็นเหตุของความหลงผิดนับประมาณไม่ถ้วน

(เจ็ด) เมื่อเจริญวัยขึ้น ควรถูกสอนให้รู้คุณค่าแท้ คุณค่าเทียมของวัตถุข้าวของ รู้ขั้นตอนของการผลิต รู้ความเป็นมลพิษของเกษตรเชิงเดี่ยว และการบริโภคของใช้ครั้งเดียวทิ้ง เหล่านี้เป็นเรื่องที่ทำให้มนุษย์หลงติดกับดักมิถุนาภิภูฏฐิ ซึ่งน่ากลัวกว่าสงครามโลก รวมกับโรคระบาด รวมกับภัยพิบัติทางธรรมชาติอีกด้วย

เสียงแห่งการตบมือข้างเดียว

เสียงที่ดังที่สุดคือ เสียงแห่งการตบมือข้างเดียว
การให้ที่มีอนิสงส์สูงสุด คือการให้เพื่อให้
ความพึงพอใจสูงสุด คือการทำหน้าที่เพื่อหน้าที่

ปริศนาธรรมเหล่านี้ล้วนเป็นสัจธรรมอยู่ในจิตของผู้เข้าถึงโลกุตระธรรม
วิถีชีวิตที่มีปกติอยู่กับบุญกิริยาวัตรสุบิ สักวันหนึ่งจะเข้าถึงสัมมา
ทิฎฐิที่เป็นฐานของอริยมรรค

ทุกอริยาบถของการเคลื่อนไหวเพื่อกิจอันใดก็ตาม จะฝังอนิสงส์ไว้
ที่โลกุตระธรรม อย่างน้อยที่สุด จะกลับตาลปัตรความเชื่อที่พุทธบริษัทเสพ
คุ่นจากการถูกสอนตามประเพณี

เช่น เห็นพระคุณของผู้รับ เพราะทำให้การให้ได้บรรลุวัตถุประสงค์
การเกิดเป็นมนุษย์ กว่าที่จะเข้าถึงวิสุทธิธรรมจะต้องผ่านการมองเห็นคุณค่า
ของชีวิตของตนเอง กว่าที่จะเติบโตมีวุฒิภาวะ ทุกคนต้องเป็นหนี้อารยธรรม
เป็นหนี้ธรรมชาติอย่างมากมาย

ผู้เห็นสัจธรรมเช่นนี้ จะตอบแทนพระคุณของจாரิต ประเพณี
วัฒนธรรม และความเชื่อที่ก่อให้เกิดการไม่เบียดเบียนตนเอง และการ
ไม่เบียดเบียนผู้อื่น

ความน่ากลัวของโลกสมมติ คือการติดกับดักโลกธรรมแปด เป็นสุข
ด้วยลาภ ยศ สรรเสริญ เป็นทุกข์ด้วยเสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา

ความรู้สึกระอาไม่น่าเอา ไม่น่าเป็น ของโลกสมมติจะตามมา เพราะเห็นภัยของความเจริญของโลก และความสันโดษก็จะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ

สันโดษในการเสพปัจจัยข้าวของเท่าที่จำเป็น ที่เหลือก็จัดการแบ่งปันตามสมควรธรรม

สันโดษในการเสพความบันเทิง ข้าวต่าง ๆ ไม่อาจทนความอสังาระของโลกก็วิสัยได้มากนัก เพราะนั่นคือการสะสมขยะ หรือปฏิภูมิต่างจิตวิญญาณ

สันโดษทั้งรูปธรรมและนามธรรมปรากฏขึ้นในจิต ความพึงใจในความเรียบง่าย ความสงบสุขในชีวิต ที่เป็นอยู่อย่างธรรมดา แต่ในความธรรมดานั้น จะเห็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ของกฎธรรมชาติที่กำลังขับเคลื่อนชีวิตของทุกชีวิต

๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ภาคผนวก

รายชื่อหนังสือธรรมะ โดย : สิริวิรุณ

๑. สะท้อนคิด ชีวิตทันสมัย

มูลนิธิเผยแพร่ชีวิตประเสริฐ พ.ศ. ๒๕๔๐ หน้า ๑๕๙ หน้า

หนังสือเล่มนี้ นำโยนิโสมนสิการหรือความคิดแบบคายเชิงพุทธ ๑๐ แนวคิด มาใช้เป็นบรรทัดฐานวิเคราะห์ชีวิตที่ทันสมัยของยุคโลกาภิวัตน์ จุดประสงค์เพื่อให้เข้าใจว่า แนวคิดแบบคายของพุทธมีลักษณะอย่างไร

สำหรับปัญญาจากการทำภาวนา ทำให้ข้าพเจ้าลงความเห็นว่า แนวคิดแบบคายเชิงพุทธนั้นเป็นเรื่องใหม่ ปราชญ์ตะวันตกยังมีได้มองโลกแง่นี้เลย นำที่คนไทยจะมองเห็นว่า แนวคิดแบบคายของพุทธธรรมล้ำเลิศจริงๆ มีประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาชีวิตอย่างหาประมาณมิได้

๒. อริยสังสิบเหลี่ยม

สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๕๔๐ หน้า ๒๔๐ หน้า

อริยสังสิบที่คนไทยมักจะจำได้เจเนใจว่า นี่คือการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าจริงๆ แล้วอริยสังสิบมีได้ถึง ๑๐ นัย ทุกนัยดับทุกข์ได้ถึงวิมุตติมรรคทั้งสิ้น

เมื่ออ่านพบว่าอริยสังสิบมีได้ถึงสิบนัยจาก “วิมุตติมรรค” พระอุปติสสะเถระ แปลเป็นไทยโดยพระเมธีธรรมาภรณ์ (ประยูร ธรรมจิตโต) ข้าพเจ้าจึงถึงบางอ้อว่า มิน่าเล่าการปฏิบัติภาวนาของนักปฏิบัติจึงมีได้หลายนัย เสมือนประตูทางเข้าสู่วิมุตติมรรคมีถึงสิบทาง

หนังสือเล่มนี้เป็นการขยายแนวคิดแบบกายเชิงพุทธว่าด้วย “อริยสังคี” วิเคราะห์ออกเป็นสิบ নয় โดยวิเคราะห์ให้เข้ากับหลักการของพฤติกรรมศาสตร์ของนักจิตวิทยา

จริงๆ แล้วหนังสือเล่มนี้เป็นการสังเคราะห์อริยสังคีในระดับหลักการวิจัยของโลกสากล ผู้ที่เป็นนักวิจัยสากลน่าจะทิ้งในหลักการ หลังเขียนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้นำแก่นแท้ของหลักการวิจัยของโลกมาเปิดเผยในแง่ของอริยสังคี

การวิจัยทุกอย่างในโลกมีหลักพื้นฐานเท่าที่แสดงไว้ในอริยสังคีสิบเหลี่ยมเท่านั้น แก่นธรรมของพุทธธรรมก็ได้มีหลักการมากมายอะไร แก่นวิชาการของวิทยาศาสตร์ก็มีหลักการที่เสนอได้ง่ายๆ ตรงๆ เช่นเดียวกัน ความรู้ทุกชนิดถ้าเข้าถึงแก่นแท้จะพบกับความเรียบง่ายธรรมดาเท่านั้น

๓. อะเมซิ่ง ปรมัตถธรรม

ธรรมทานมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๔๒ หน้า ๒๑๘ หน้า

โดยสาระสำคัญ ต้องการจะอธิบาย “ธรรมะแก้วตา” ที่เสนอโดยท่าน พุทธทาสภิกขุแห่งสวนโมกขพลาราม ว่าธรรมะแต่ละตัวในธรรมะแก้วตานั้น แบนชิดอยู่ในวิถีชีวิตของเราอย่างไร

เป็นการเขียนธรรมที่เป็นโลกในแง่ของการดับทุกข์ เช่น น้ำดับไฟ เือนดินกันน้ำ สารเคมีดับไฟ จะเห็นว่าธรรมที่ดับทุกข์ต่างเป็นธรรมะรอบตัวที่ใช้แก้ไขอันตรายเฉพาะหน้า หนังสือเล่มนี้เริ่มชี้ชวนให้เห็นว่า การดับทุกข์ด้วยการมองอย่างแบบกายเชิงพุทธเป็นอย่างไร

ข้าพเจ้าคิดว่าได้พยายามโยงสภาวะความเป็นโลกและเหนือโลกให้เข้ามาอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ด้วยการใช้ธรรมะแก้ตาเป็นเครื่องเชื่อมต่อการเขียนให้เห็นโลกุตรธรรมในแง่ของโลกธรรมรอบตัว

๔. ปาฏิหาริย์ของความถูกต้อง

ธรรมทานมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๔๓ หน้า ๒๘๓ หน้า

หนังสือเล่มนี้ได้สรุปแก่นแท้ของกุศลวิบาก ที่ถ้าผู้ใดทำกุศลให้ถึงพร้อม วิบากหรือผลลัพธ์ที่จะได้รับจะเป็นปาฏิหาริย์ที่คนไม่อาจทำนายหรือพรรณนาให้ครบกระบวนการความได้

เช่นเดียวกับปาฏิหาริย์ของพุทธบารมีที่เหนือคำพรรณนา

เช่นเดียวกับปาฏิหาริย์ของพระภัทรมหาราช ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของปวงชนชาวไทย

ภาพคนไทยนับไม่ถ้วนมาแซ่ซ้องถวายพระพรในวันศุกร์ที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นภาพที่ชาวต่างชาติอาจเข้าใจไม่ได้ ภาพที่ปรากฏจากสื่อทั่วไป คือ บางคนนั่งภาวนา บางคนนั่งสวดมนต์ บางคนคงอ้อนวอนขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ฯลฯ คนที่มาชุมนุมเหล่านั้น มองไม่เห็นพระพักตร์ของในหลวงเพราะยืนไกลเกิน แต่ทุกหัวใจหลอมรวมแสดงความจงรักภักดีที่มีต่อพระองค์ท่าน

นี่คือปาฏิหาริย์ของความถูกต้อง ที่เกินการพรรณนาของภาษา

หนังสือเล่มนี้วิเคราะห์ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง กุศลวิบากที่จะมีในผู้ที่สร้างกุศลบารมีอย่างต่อเนื่องยาวนาน จะมีลักษณะอย่างไร และเพราะอะไร อริยทรัพย์จึงบังเกิดขึ้นได้

คิดว่าได้นำอริยทรัพย์อันเป็นนามธรรม มาตีแผ่ให้เป็นสัญลักษณ์แบบเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ตีแผ่ความจริงของธรรมชาติ ในแง่สูตรหรือสมการ ซึ่งเป็นสาระของวิทยาศาสตร์ที่ใช้เรียนใช้สอนกันในวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานทุกระดับชั้นเรียน

ข้าพเจ้าได้นำเสนอการมองอริยทรัพย์ในภาพลักษณ์ของกระบวนการทางวิทยาศาสตร์พื้นฐาน ถ้าอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยใจเปิดกว้าง น่าจะเห็นความงามของพุทธธรรมได้ด้วยตนเอง

ข้าพเจ้าได้พยายามนำผลกรรม วิเคราะห์ในแนวความคิดเชิงพุทธมานำเสนอในรูปลักษณะของโลก หวังว่าน่าจะมีคนไทยใจกว้างมองเห็นความงดงามของการนำเสนอพุทธธรรมในแนวนี้

น่าเสียดายที่คนไทยไม่ใส่ใจความงดงามของการนำเสนอหลักของพุทธธรรมในแนวนี้

คิดว่าถ้าเป็นของจริงแท้ สัจธรรมในหนังสือเล่มนี้จะอยู่ยงคงกระพัน รอนคนไทยใจนักวิชาการมองเห็นค่า นำไปปรับใช้เพื่อให้พุทธธรรมเป็นประโยชน์สูงสุดของโลก

ของแท้ต้องทนทานการพิสูจน์ได้เสมอ
เพราะมีสมบัติเหนือกาลเทศะนั้นเอง

๕. อิทัปปัจจยตา อำนาจสูงสุดของธรรมชาติ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๖ หน้า ๓๖๐ หน้า

เมื่อสามารถแยกแนวความคิดแยกคายระหว่างวิทยาศาสตร์และพุทธศาสตร์ออกจากกัน ผลลัพธ์ก็คือ สามารถแยกความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจของศาสตร์ออกจากกันได้ด้วย

วิทยาศาสตร์มองอะไรเป็น “พลังงาน” และแบ่งชนิดของพลังงานเป็นพลังงานแม่เหล็กไฟฟ้า (รวมพลังนิวเคลียร์) พลังงานความร้อน พลังโน้มถ่วงของโลก สำหรับชีวิตก็เชื่อในพลังงาน ATP เป็นต้น

พุทธศาสตร์มองอะไรเป็นอำนาจของเหตุปัจจัย และแบ่งชนิดของอำนาจนี้เป็นสองประเภทใหญ่ คือ อิทัปปัจจยตา อำนาจที่ผลักดันความเป็นโลกและเหนือโลก (เหนือสมมติบัญญัติ เหนือกาลเทศะ เหนือความเชื่อ ความไม่เชื่อ เหนือความรู้ความไม่รู้) และอำนาจของปฏิจจสมุปบาทที่ผลักดันปรากฏการณ์ภายในจิตมนุษย์ให้รู้สึกทุกข์ และไม่ทุกข์ด้วยอาการต่างๆ อำนาจอิทัปปัจจยตายังแบ่งเป็นอำนาจของไตรลักษณ์ อำนาจของอริยสังขี อำนาจของกรรม และอื่นๆ อีก อำนาจแต่ละอย่างให้ผลลัพธ์ต่างกัน เป็นบวกและลบตามกำลังปัญญา

การเข้าถึงอำนาจของอิทัปปัจจยตา นอกจากจะต้องแยกความคิดออกจากความจำแล้ว ยังต้องแยกว่าเป็นความจำอย่างไรในนิยามของพุทธศาสตร์ เช่น จำว่านี่คือ อายตนะ (หก) ชันธ (ห้า) และธาตุ (สี่) ต้องเข้าใจองค์ประกอบทั้งหมด และรู้ว่านี่คือบัญญัติ แยกสภาวะต่างๆ ของบัญญัติเหล่านั้นได้ จึงจะยอมรับว่าสิ่งดังกล่าวมีจริง

สิ่งมีจริงและสิ่งมีเอง เป็นคนละเรื่องกัน

อิทัปปัจจยตาเป็นสิ่งมีเอง กว่าที่จะพบว่าอำนาจนี้เป็นอย่างไร ต้องแยกสิ่งมีจริงออกไปจนหมด ภาษาพูดคือต้องนั่งภาวนาจนจิตอยู่เหนือความจำทั้งมวล

จิตจึงจะเข้าถึงอำนาจที่มีเองนี้ด้วยตนเอง

หลังจากหยั่งเห็นอำนาจอิทัปปัจจยตาที่มีเองแล้ว เมื่อกลับมาสู่สภาวะธรรมดาของโลก โลกทัศน์ทุกอย่างเปลี่ยนหมดชุด เสมือนเปลี่ยนซอฟต์แวร์ของจิตทั้งชุด

มองเห็นอำนาจของเหตุปัจจัยผลักระแสชีวิตอยู่เป็นขณะ ได้เห็นได้ยิน ได้ฟังปัจจัยต่างๆ เป็นขณะโดยอัตโนมัติ

การเขียนอิทัปปัจจยตาจึงยากมาก

การอ่านเอาความยิ่งยากกว่า หนังสือเล่มนี้คงเป็นประวัติศาสตร์ที่รวมการอ่านไม่รู้เรื่อง หรืออ่านแล้วไม่ได้เรื่องจำนวนมาก

สำหรับข้าพเจ้าแล้วโล่งใจหลังจากเขียนสำเร็จแล้ว คล้ายสาขงปมด้ายยุ่งออกจากจิตไปมาก

อัตรดาของข้าพเจ้าที่ชอบนามธรรมยากๆ ได้อาหารโอชารับประทานเรียบร้อย คือได้เข้าถึงว่า อิทัปปัจจยตาเป็นความธรรมดาอย่างนี้ๆ

การอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างแท้จริงจึงบังเกิดขึ้น ข้าพเจ้าเริ่มใช้ชีวิตแบบธรรมดาติดดิน และรู้สึกถึงความธรรมดาคือความยิ่งใหญ่ที่สุด

๖. อนัตตากับชีวิตทันสมัย

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๗ หน้า ๓๐๔ หน้า

“ผู้ใดเห็นอนัตตา ผู้นั้นเห็นเราตถาคต
ผู้ใดเห็นเราตถาคต ผู้นั้นเห็นอนัตตา”

ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้านำกิจกรรมที่มีอิทธิพลต่อโลกทัศน์แห่งความนำสมัยมาวิเคราะห์กับหลักอนัตตาของพระพุทธเจ้า บางคนอ่านแล้วก็เข้าใจอนัตตาแบบจินตมยปัญญา สามารถปล่อยวางเรื่องต่างๆ ที่ไม่เคยปล่อยวางได้

ในเล่มได้นำเสนอ อนัตตากับวิถีชีวิต อนัตตากับการเดินทาง อนัตตากับการอ่าน การเขียน การกินอาหารเชิงูชิม การซื้อของในห้างสรรพสินค้า การบริหารจัดการแบบทันสมัย และอนัตตากับการเซ็นชื่อในพันธสัญญาทุกรูปแบบ

ได้ชี้ชวนให้เห็นความจริงว่า เพราะอนัตตาแท้ๆ กรรมที่เป็นปัจจุบันธรรมจึงสร้างมิจฉาปฏิฐิติ ทำให้คนไม่กลัวความทุกข์ กระจงนเข้าหาทุกข์ไม่ต่างจากแมงเม่าบินเข้ากองไฟ

๗. คิดให้เป็น เตียวเห็นเอง

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๘ หน้า ๒๔๐ หน้า

“เด็ดดอกไม้ดอกเดียว สะเทือนทั่วจักรวาล”

สำนวนเหมือนนกวี อ่านแล้วราวไร้แก่นสาร แท้ที่จริงหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างเกิดดับในสิ่งมีเอง ภาษาพูดเรียกอมตธรรมหรือโลกุตระธรรม

นักวิทยาศาสตร์และนักปรัชญาตะวันออกต่างเข้าถึงสิ่งมีเอง แต่
ทว่าบัญญัติและใช้ประโยชน์จากสิ่งมีเองคนละแนว

นักปรัชญาตะวันออกรวมพระพุทธเจ้า ต้องการให้พุทธบริษัทใช้สิ่ง
มีเองเป็นที่พึ่งของทุกคนที่อยู่ในโลกของความผันแปร เพื่อให้อยู่ได้ในโลก
ด้วยการถูกโลกที่มั่งแกงน้อยที่สุด

นักวิทยาศาสตร์ใช้สิ่งมีเองสร้างความพอใจให้มนุษย์ในโลก ในรูป
ของโทรศัพท์มือถือที่รวมเครื่องเล่นต่างๆ มากมาย ประโยชน์มีอยู่แต่ถูก
ใช้น้อย ส่วนมากจะใช้สิ่งมีเองในทางเพิ่มต้นทุนและอุปาทาน

ไม่ใช่ความผิดของนักวิทยาศาสตร์ แต่ทว่าเป็นชะตากรรมของโลก
ที่ไม่มีใครเห็นโทษภัยของสิ่งประดิษฐ์เหล่านั้นตรงตามจริงที่มันเป็น กลับ
ชักชวนกันพูดในแง่เป็นประโยชน์เท่านั้น

หนังสือเล่มนี้ จึงพยายามเขียนให้ใช้ความคิดและความรู้เชิงกุศล
เพื่อเข้าไปสร้างดุลยภาพแห่งชีวิต

สาระภายในเล่ม ชี้ชวนให้สำนึกถึงดุลยภาพของความรู้และความคิด
ในแง่ของวิทยาศาสตร์และพุทธศาสตร์ พยายามจะถ่ายทอดประสบการณ์
มองโลกในแง่พุทธศาสตร์ว่าแตกต่างอย่างไรกับวิทยาศาสตร์

อรรถธรรมที่ดำเนินเรื่องเป็นนามธรรมล้วนๆ เหมือนที่คนปัจจุบัน
ชอบลงทุนหั่นบุญ หรือสร้างมิตรภาพผ่านอินเทอร์เน็ต หรือทำกิจกรรมต่างๆ
ผ่านโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์

มีหลายคนบอกว่า หนังสือเล่มนี้อ่านแล้วเข้าใจง่ายกว่าทุกเล่ม

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว สาระในหนังสือเล่มนี้คือการชี้ชวนให้รู้จักปรับ

ความคิดภายใน เพื่อให้ปรับเปลี่ยนความคิดทำร้ายทำลายตนเองให้มีน้อยลง หรือเพื่อให้รู้จักวิธีใช้ความคิดหักล้างความคิด หรือวิธีคิดให้เพิ่มสุขลดทุกข์

อุปมาสาระของหนังสือเล่มนี้ดูจะเป็นยาหม่อง ยาอม ยาหอมทางความคิดหรือเป็นสมุนไพรรักษาความคิด ช่วยเพิ่มภูมิต้านทานทางจิตได้ดี

๘. คิดให้ถูก ทุกข์ดับได้ ด้วยอุปนิสธรรม

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๘ หน้า ๒๐๘ หน้า

หนังสือเล่มนี้ได้นำ “ธรรมโฆษณ์” ของท่านพุทธทาสภิกขุมา เรียบเรียงในแนวความคิดของ *อุปนิสธรรม* และใช้ความเข้าใจของตนเอง เป็นตัวสวดหรือนำเรื่อง

เป็นเสมือนการนำเที่ยวทางอารมณ์จิตของมนุษย์ ที่มีอยู่ในจิตของทุกคนที่เป็นมนุษย์ เป็นแก่นแท้ของพุทธธรรม เป็นหัวใจของการตรัสรู้ เป็นความยิ่งใหญ่ของการนิรณายที่ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า

หนังสือเล่มนี้เป็นสัจธรรม จะไม่มีวันตาย และจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติอย่างหาที่สุคติได้

ข้าพเจ้ามิได้พูดอวดดีเพื่อยกย่องตนเอง แต่เป็นการประกาศสัจธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ในรูปแบบเป็นภาษาร่วมสมัย

เป็นหนังสือที่ดีที่สุดของการเรียบเรียงธรรมจาก “ธรรมโฆษณ์” ของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่ข้าพเจ้าเคยเขียนผ่านมา

๙. อุปสมานุสติ นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๘ หน้า ๘๐ หน้า

พิมพ์แจกเป็นธรรมทานโดยผู้เขียนเอง ไม่มีวางจำหน่ายตามท้องตลาด

หนังสือเล่มนี้เป็นคู่วิทยานิพนธ์การนั่งภาวนาของข้าพเจ้า เป็นหนังสือที่มาจาก การวิจัยทางจิตของตนเอง เป็นการพบวิธีการใช้นิพพานเป็นอารมณ์เพื่อทำให้จิตสงบ ซึ่งท่านพุทธทาสเรียกว่านิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี แต่ในตำราจะเรียกว่า “อุปสมานุสติ”

ข้าพเจ้าพบว่า การใช้นิพพานเป็นอารมณ์ เหมาะกับจริตของข้าพเจ้ามากที่สุด เป็นวิธีการที่ข้าพเจ้าได้จากการปฏิบัติภาวนา คล่าทางมายี่สิบปี และคิดว่าน่าจะเหมาะกับคนสมัยใหม่ที่ชอบการใช้ความคิดเช่นกัน

๑๐. กาลามสูตรสิบ มหาปรัชญา มหามัชฌิมาปฏิบัติ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๙ หน้า ๒๙๖ หน้า

สำหรับผู้ที่ชอบความท้าทายทางนามธรรม กาลามสูตรสิบเป็นหัวข้อธรรมที่โดดเด่นและน่าสนใจที่สุด

หัวข้อธรรมชุดนี้อาจแยกคนได้ ๓ กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง ทั้งในพระปัญญาธิคุณของพระพุทธเจ้าที่ทรงวางหลักความรู้ไว้สิบแนวทาง กลุ่มที่สองอาจเหมาะว่านี่คือการมองโลกในแง่ลบของพุทธปรัชญา กลุ่มที่สาม คือผู้ที่มองเห็นพ้องกับข้าพเจ้าว่า กาลามสูตรสิบคือมหาปรัชญา ไม่มีปรัชญาใดจะยิ่งใหญ่ได้มากกว่านี้ และนี่คือ “ปริศนาธรรม” ที่บอกวิธีวางใจให้แบบคายว่า มัชฌิมาปฏิบัติ นั้นมีอยู่แล้วในทุกขณะจิต ถ้าใจของผู้นั้นมีสติปัญญา ว่องไว เข้าถึงกระแสของเหตุปัจจัยตามกฎธรรมชาติธรรมดา

แท้จริง “กาลามสูตรสิบ” คือ บทกลับของ “อิทัปปัจจยตา” เพราะสภาวะธรรมทั้งสองชนิด ต่างก็เป็น “มหามัชฌิมาปฏิปทา” ทั้งคู่ เพียงแต่ว่า ผู้ที่เข้าถึงสภาวะดังกล่าว เข้ามาด้วยการกำหนดจิตขึ้นหรือกำหนดจิตลง ความหมายของการกำหนดจิตขึ้นหมายถึง ผู้ใช้โลกุตระธรรมเป็นอารมณ์ในการทำสมาธิภาวนา ส่วนกำหนดจิตลงคือ ผู้ที่ใช้โลกียธรรมเป็นอารมณ์ในการปฏิบัติกรรมฐาน

อุปมาดุจเดียวกับนักวิทยาศาสตร์แหงนหน้ามองดูท้องฟ้า มองผ่านกล้องโทรทรรศน์ เพื่อค้นหาสิ่งที่เหนือความสามารถของสายตา และบางคนก็ก้มลงมองผ่านกล้องจุลทรรศน์ เพื่อมองดูสิ่งเล็กๆ ที่มองไม่เห็นด้วยตาเนื่อกาแล็กซี่ จักรวาลต้องค้นผ่านกล้องโทรทรรศน์ ส่วนแบคทีเรีย ไวรัส และโมเลกุลต่างๆ ต้องค้นผ่านกล้องจุลทรรศน์

ทั้งสองมิติต่างก็เปิดเผยความจริงที่ขยายโลกทัศน์ของมนุษย์อย่างมโหฬาร

ถ้ากำหนดจิตผ่าน *อุปสมานุสติ* ก็จะเข้าถึงอำนาจของอิทัปปัจจยตา ถ้ากำหนดจิตผ่านวิธีการที่ใช้โลกียธรรมธรรมดา ก็จะเข้าถึงอำนาจของสักแต่ว่า ซึ่งคือ “กาลามสูตรสิบ” นั่นเอง

เมื่อใดที่จิตของผู้ใด ไม่ยึดและไม่โยนทิ้ง แต่พร้อมที่จะปรับตามเหตุปัจจัย เมื่อนั้นก็คือ สภาพจิตของผู้มีปัญญาอย่างยิ่งใหญ่ คือ “มหามัชฌิมาปฏิปทา” ผู้นั้นต้องแหงนทะเลดู “กาลามสูตรสิบ” อย่างทั่วถึงดีแล้ว

กาลามสูตรสิบจึงเป็นมหากรุณาที่พระพุทธเจ้าทรงวางปริศนาธรรมไว้ให้มนุษย์ที่ตกอยู่ในยุคของความคิดสร้างสรรค์ จนกระทั่งจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก

ตถตาของผู้เข้าถึงกาลามสูตรสิบ ไม่ใช่ผู้วางเฉยหรือปล่อยโลกไปตามกระแส แต่ตถตาของผู้ที่เข้าถึงกาลามสูตรสิบ คือผู้พร้อมที่จะเป็นผู้นำเพื่อให้โลกได้พัฒนาอย่างมีทางสายกลาง

นำโลกโดยไม่ถูกโลกทิ่มแทงนั้นแหละเรียกว่า มหามัชฌิมาปฏิปทา

กาลามสูตรสิบจึงนับเป็นสุดยอดของมหาปรัชญา และสุดยอดของปริศนาธรรมในขณะเดียวกัน

ข้าพเจ้าเขียนกาลามสูตรสิบเพื่อถวายเป็นรัตนตรัยบูชา ทั้งหมดเป็นที่สุดของความรู้และความคิดของตัวเอง

๑๑. ธรรมกับมาตรฐานการผลิตบัณฑิตของ สกอ. และหลักการบูรณาการคุณธรรมในสังคมไทย

สำนักนวัตกรรมการเรียนการสอน ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๔ หน้า ๑๐๐ หน้า

หนังสือเล่มนี้เป็นบทความวิชาการที่เขียนขึ้นเพื่อประกอบการอบรมคุณธรรมในรูปแบบต่างๆ จัดโดยหน่วยงานต่างๆ ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๖-๒๕๕๔

หนังสือนี้รวมพิมพ์เป็นเล่มเพื่อแจกจ่ายคณาจารย์ที่สนใจการสอนสอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในชั้นเรียนปกติทั่วประเทศ ผู้ใดสนใจขอรับได้ที่สำนักนวัตกรรมการเรียนการสอน ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

๑๒. วิธีพุทธ วิธีโลกาภวัตน์

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๔ หน้า ๒๙๙ หน้า

เป็นการตกลึกความคิดในฐานะนักวิจัยพันธุ์วิศวกรรมนานสองทศวรรษ และในฐานะนักปฏิบัติธรรมยาวนานในเวลาประมาณกัน

เป็นการเปรียบเทียบปรัชญาพุทธศาสตร์และปรัชญาวิทยาศาสตร์ตามประสบการณ์ของผู้เขียนซึ่งสนใจความหมายของการค้นหาความจริงของชีวิต มากกว่าปรัชญาในความหมายของนิยามและความสัมพันธ์กับตรรกศาสตร์

๑๓. พุทธวิธี วิธีแห่งการตื่นรับความจริง

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๖ หน้า ๑๔๔ หน้า

แท้จริงสาระของหนังสือเล่มนี้คือ วิทยานิพนธ์ที่ตอบโจทย์ “ความรู้คืออะไร” ปัญหาค้างคาใจของข้าพเจ้าซึ่งติดตัวมาตั้งแต่เยาว์วัย โดยสงสัยมาตลอดว่า การเรียนเก่งของตนเองกับสมรรถนะในการช่วยตนเองในวัยเด็กไม่เห็นจะสัมพันธ์กัน

กว่าจะเข้าถึงธาตุแท้ของวิทยาศาสตร์ว่าคืออะไร เกิดเมื่อไร ทำไมคนจึงเชื่อว่าเป็นความรู้ต้องใช้เวลาพัฒนาปัญญาว่าครึ่งศตวรรษ จนกระทั่งแน่ใจว่า ที่เชื่อกันว่าความรู้วิทยาศาสตร์มีมากมายเรียนอีกก็ชาติก็ไม่รู้จบ เนื่องจากนักวิทยาศาสตร์ หรือนักวิชาการทุกสาขาต่างช่วยกันเพิ่ม “นิยาม” จากปรากฏการณ์เดิมด้วยความเชื่อหรือเพิ่มมโนภาพใหม่ๆ

ยิ่งถ้าอุปมากับชั้นห้าแล้ว ความรู้ทั้งหมดของวิทยาศาสตร์ คือ ความวิจิตรของสังขารชั้นห้านั่นเอง

คุณธรรม จริยธรรม พุดกันมากเท่าไรเอาลงได้ในกรอบของศีลห้าธรรมห้า ซึ่งเป็นของแท้แต่โบราณได้หมด ความคิดสร้างสรรค์ทุกชนิด ถ้าใช้อย่างขาดสติ คือความหลง (โมหะกรรม) เป็นความหลงในมิติเส้นตรงที่เป็นความซ้ำของซึ่งติดมากับการท่องเทียวในสังสารวัฏ

ถ้าตื่นรับความจริงแท้ที่ขมวดไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้ น่าจะแทงทะลุ “ทุกศาสตร์” ของโลกาภิวัตน์ (ตถาคตา) แต่ต้องไม่ใช่ความรู้ที่ตัดต่อจากอินเทอร์เน็ต จนมีสภาพของขยะความรู้ ไร้วิภังชวาหะ ไร้ศิลปะแห่งไวยากรณ์ ซึ่งไม่เหมาะกับการตื่นรับความเป็นจริง แต่ต้องลบทิ้งไปจากความจำจึงเหมาะที่สุด (อตั้มยตา)

ถ้าเข้าถึงศาสตร์โดยความเป็นสัจธรรม ก็สามารถจะเพิ่มปัญญาญาณได้ ไม่ว่าจะป็นวิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ หรือพุทธศาสตร์ (สุญญตา) กล่าวคือ สมมติมาอย่างไรต้องรู้เท่าทัน เหนือจากสมมติเป็นอย่างไรก็เข้าใจแจ่มแจ้ง (สุญญตา)

๑๔. ลานธรรมของพุทธ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๖ หน้า ๒๗๐ หน้า

หนังสือเล่มนี้ เป็นศิลลาจาริกทางจิตวิญญาณที่ถ่ายทอดด้วยภาษาไทย เพื่อท่านผู้อ่านที่สามารถถอดรหัสปริศนาธรรมที่แทรกอยู่มากมาย หลายนัยยะ ทั้งที่เปิดเผยและซ่อนไว้ในการออกแบบกิจกรรม เพื่อเป้าหมายสูงสุด คือ การเข้าถึง “ความเป็นเช่นนั้นเอง” (ตถาคตา)

ถือว่า ข้าพเจ้าได้แสดงความกตัญญูตเวทีตาต่อบุพการีที่อบรมความเป็นนักคิดด้วยหลักการคิดแยกกายของวิทยาศาสตร์ บ่มเพาะจิตวิญญาณ การเป็นคนพูดตรง ลัด ลั่น ชัดเจน

ถือว่า ข้าพเจ้าได้แสดงการบูชาต่อคุณของพระรัตนตรัยที่ทำให้ข้าพเจ้ารังสรรค์ปัญญาญาณจากการเสียสละทุกรูปแบบ บ่มเพาะสมรรถนะที่จะทำให้เข้าถึง “จิตตสังขาร” ของมนุษย์

ถือว่า อักษรภาคภาษาไทยเล่มนี้เป็นมรดกชิ้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของข้าพเจ้า ที่ถอดรหัสความเป็นโลกาภิวัตน์ผสมผสานกับความเป็นเช่นนั้นเองออกมาเป็น *วรรณกรรมทางภาษา* ที่แสดงพฤติกรรมศาสตร์ของมนุษย์ยุคโลกาภิวัตน์

ถือว่า อักษรในหนังสือเล่มนี้สรรค์สร้างเป็นแอนิเมชันของเหตุปัจจัยทั้งทางโลกและทางธรรมคล้ายกับงานมหกรรมที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ยุคสมัยที่ความรู้ ความจริง ความจำ และความหลง ผสานเป็นหนึ่งในดวงใจของมนุษย์

๑๕. พุทธานุภาพ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๗ หน้า ๒๒๖ หน้า

สมัยเป็นเด็กในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง ข้าพเจ้าถูกนับว่าเป็นเด็กเรียนเก่ง ประพฤติตนอยู่ในกรอบของค่านิยมร่วมสมัยมาตลอด แต่มีเป้าหมายในใจที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็กคือความสงสัยว่าความรู้คืออะไร ทำไมที่ท่องจำได้ สอบได้ดีแล้วลืมหมดจึงเรียกว่า “มีความรู้”

สมัยเรียนปริญญาเอก ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อราวเกือบครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างที่มีบุกเข้าไปในพรมแดนของความรู้ เพื่อตอบให้ได้ว่ารางวัลโนเบลมีหลักการตัดสินอย่างไร และกลับมาเป็นอาจารย์ทำงานวิจัย ก็บุกเข้าไปในความเชื่อ “*ความเลิศของงานวิจัยวิทยาศาสตร์เป็นอย่างไร*”

หลังจากที่ข้าพเจ้าลาออกจากราชการมาปฏิบัติธรรมในปี ข้าพเจ้า ก็บุกเข้าไปในกิเลสอาสวะของตนเอง เพื่อถามให้ได้ว่าการบรรลุดูธรรมคืออะไร ต่างจากงานวิจัยรางวัลโนเบลอย่างไร

หนังสือเล่มนี้นับว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความเข้าใจของข้าพเจ้า ที่จะตอบคำถามว่า เหตุใดพระพุทธเจ้าจึงมีประวัติเช่นนั้น โดยเฉพาะเหตุใด ปรากฏการณ์สำคัญจึงเกิดในปี รวมทั้งเทศนาในวันสำคัญเช่นนั้นๆ จึงเป็น อย่างนั้นๆ

นอกจากนี้เมื่อ “สติ” ถูกเน้นย้ำว่าจำเป็นในทุกลมหายใจของมนุษย์ คำถามจึงเกิดขึ้นว่า ทำไมไม่มีคำจำกัดความของสติให้ชัดเจน นอกจาก สติปัญญาฐานสี่ที่เป็นส่วนของโพธิปักขิยธรรม ด้วยเหตุนี้เมื่อได้พบคำถามของ พระเจ้ามิลินท์และคำตอบของพระนาคเสนจึงดีใจนัก ข้าพเจ้าได้ถอดรหัส ของ “สติในมิลินทปัญหะ” เป็นภาษาร่วมสมัย เสมือนการถอดรหัสของ พุทธธรรมทุกเล่มที่เขียนผ่านมาทั้ง ๑๔ เล่ม

เพราะมีบารมีการเป็นอาจารย์ แม้ลาออกจากราชการ ก็ยังมาทำ หน้าทีสอนพุทธปรัชญาและวิชากรรมฐาน

ข้าพเจ้ายังหวังให้มีการปฏิรูประบบการศึกษาของไทย โดยแทรก พุทธานุภาพลงไปในชีวิต และสอดแทรกอยู่ในการเรียนการสอนของ ทุกวิชา

ขอความปรารถนาของข้าพเจ้าจงทำให้ผู้บริหารการศึกษาเห็นคุณค่า ของ “ธรรมาภิบาล ในระบบการศึกษาของไทย” ที่เขียนไว้เป็นบทสุดท้าย ด้วยเทอญ

๑๖. จิตตานภาพ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๗ หน้า ๑๙๐ หน้า

ความรู้ของโลกาภิวัตน์ที่ถูกไหลดไว้ในอินเทอร์เน็ต นับปริมาณไม่ถ้วนจริงๆ โหลดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมากมายมหาศาล รวมทั้งหนังสือธรรมที่เขียนโดยสิริวิรุณทั้ง ๑๕ เล่มอีกด้วย

ใครผู้ใดอยากรู้เรื่องอะไร มีสาระหรือไร้สาระมากแค่ไหน ถ้าเมื่อใดเกิดสงสัยว่า ความรู้นั้นๆ ควรปลงใจเชื่อมากน้อยเพียงใด เมื่อใดใครรู้ว่า จะจัดการกับความรู้นั้นๆ อย่างไร ก็ขอเชิญเข้าไปอ่าน “กาลามสูตรสิบ” อันข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ไว้แล้ว ซึ่งได้นำบทสรุปมาเป็นบทที่หนึ่งของ “จิตตานภาพ”

มนุษย์ในโลกล้วนชื่นชมและหลงใหลในเทคโนโลยีที่ทันสมัย น้อยคนที่จะไม่ทิ้งกับการส่งดาวเทียมเพื่อส่งสัญญาณคลื่นอินเทอร์เน็ต หรือยานอวกาศที่สำรวจจักรวาลที่เหนือประสาทสัมผัสของมนุษย์ทั้งหมดทั้งมวล ก็เพราะความเชื่อในอำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้าล้วนๆ

ไม่ว่าจะรู้สึกในความยิ่งใหญ่ของอำนาจแม่เหล็กไฟฟ้าปานใด ถ้าเมื่อใดเกิดสำนึกว่า จิตเป็นใหญ่ เป็นประธานของสรรพสิ่ง เมื่อนั้นจิตของท่านจะทิ้งอำนาจของอิทัปปัจจยตาที่ขับเคลื่อนชีวิตและจักรวาลอยู่นั้น ยิ่งใหญ่กว่าอำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้า

ข้าพเจ้าจึงนำบทสรุปของ “อิทัปปัจจยตา” ในข้ออรธธาธิบาย “ความเป็นพระเจ้าของพระเจ้า” หมายความว่าอย่างไร นำมาเป็นบทที่สองของ “จิตตานภาพ”

มีขณิมาปฏิบัติทาหรือทางสายกลางที่เป็นหนทางแห่งการดับทุกข์ จะชั่วคราวหรือถาวรก็ตาม มีถึงสิบหนทาง ข้าพเจ้าเคยวิเคราะห์ไว้แล้วใน “อริยสัจสิบเหลี่ยม” เส้นทางใดเหมาะแก่ใคร อย่างไร ย่อมขึ้นกับบุพกรรม ของเขาแต่ละคนนั้น

ประมวลพรหมจรรย์สิบประการซึ่งเป็นแนวทางที่จะเข้าถึง โลกุตระธรรม ข้าพเจ้าได้นำมาเขียนไว้เป็นบทที่สาม ใครจะใช้แนวทางใดใน สิบแนวทาง ก็อาจเข้าถึงโลกุตระธรรมได้ ถ้าถอทรหัสภาษาไทยเป็นสภาวะ- ธรรมได้ด้วยตนเอง

ในบทที่สี่ เป็นการนำเสนอการเข้าสู่โลกุตระธรรม หรือเรียกว่า “นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้” ด้วยวิธีการที่ได้มาจากประสบการณ์ของตนเอง ทั้งหมด ๖ แนวทาง แน่นอนแนวทางอื่นๆ ก็ย่อมมีอีก แต่ที่นำเสนอเป็นการ ใช้ฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งวัฒนธรรมของโลกาภิวัตน์ เป็นตัวตั้งต้น เพื่อเข้าถึง “ความรู้แจ้งโลกาภิวัตน์”

บทที่ห้า เป็นปาฏิหาริย์แห่งความพอใจในฐานะนักปฏิบัติธรรม “ธรรมฉันทะ” ความพอใจในสภาวะธรรมย่อมนำไปสู่กลุ่มธรรมที่เรียกว่า “อิทธิบาทสี่” ซึ่งไม่ว่าจะนำไปใช้กับงานเล็กจิ๋วหรืองานยักษ์ขนาดใดก็สำเร็จ ได้ตั้งใจหมาย ข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ลักษณะของ “ธรรมฉันทะ” ย่อมแตกต่าง จากลักษณะของ “ตัณหา” ผู้มีธรรมฉันทะจะไม่ดูหมิ่นงานแม้จะเล็กจิ๋ว เมื่อไม่ดูหมิ่นในงานได้มากแค่ไหน ก็จัดภัยในการเกิดมานะทิฐฐิไปได้มาก เพียงนั้น หนทางของอิทธิบาทสี่ จึงเป็นต้นทางแห่งการบรรลุธรรมได้

“จิตตานุภาพ” ที่ปรากฏในมือของท่านผู้อ่านเล่มนี้ เป็นเรื่องที่ ข้าพเจ้าเขียนและพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นมรดกธรรมร่วมสมัย “จิตตานุภาพ” ย่อม เป็นเครื่องหมายแสดงกตเวทิตาธรรมที่ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจในภาษาไทยที่เริ่ม

ประดิษฐ์โดยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช “จิตตานุภาพ” ย่อมเป็นเสมือนเครื่องบูชาธรรมที่ข้าพเจ้ามีต่อคุณพระศรีรัตนตรัย และย่อมเป็นศักดิ์ต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ที่มีคนไทยคนหนึ่งแสดงความคารวะธรรมต่อสถาบันทั้งสามด้วยความซาบซึ้งใจ

๑๗. อนุตตริยธรรม

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๗ หน้า ๒๑๖ หน้า

ไม่ต่างจากเพื่อนร่วมโลกทั้งหลายที่อยู่ภายใต้กระแสโลกาภิวตันน์ สิ่งที่ยอดเยี่ยมที่สุดในความรู้สึกของข้าพเจ้าในสมัยก่อนหน้าศึกษาแก่นแท้ของพุทธธรรม ก็คือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นกามวัตถุ ตัวอย่างเช่นการได้สำเร็จปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้งประสบการณ์ได้ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติที่ยิ่งใหญ่ของโลก ได้ชมมหกรรมสุดยอดของโลก...ได้ชมทัชมาฮาล...เช่นนี้ เคยรู้สึกว่าได้เสพสิ่งที่สุดยอดของโลกไว้มากมาย

แต่ความรู้สึกอิมเอมใจเต็มที บริบูรณ์ในทุกกิจกรรมที่ทำแม้ว่าจะ เป็นเพียงแค่นั่งเงิบๆ กับธรรมชาตियามเช้า รับประทานอาหารเช้าที่รู้สึกสุดยอดของบุญบารมี ได้กระทำการที่ดีๆ เช่น ได้รู้สึกปราโมทย์ คุ่มค่ากับการเกิดเป็นมนุษย์ ก็ต่อเมื่อได้ทำความรู้แจ้งกับวิถีคิดแยกกายเชิงพุทธ

โดยเฉพาะความสามารถเข้าถึงความจริงแท้ที่เป็นขณะ หรือสามารถเข้าถึงความจริงอันประเสริฐสี่อย่าง โดยเฉพาะการได้มีความแจ่มแจ้งในความคิดชอบและความดำริชอบ

อนุตตรียธรรมคือ ความรู้สึกยอดเยี่ยมที่สุดที่มนุษย์คนหนึ่งจะรู้สึกได้ ตามหลักของพุทธธรรมมีอยู่ ๖ ประการซึ่งแต่ละข้อธรรมล้วนแล้วแต่ประกาศความประเสริฐของการได้เกิดเป็นมนุษย์ทั้งสิ้น

๑) แคนั่งเฉยๆ ก็สงบกาย สบายจิตไร้ข้อกังวล

๒) แคเห็นธรรมชาติดงาม เสียงหรือเรไรก็รู้ได้ถึงความอัศจรรย์ของจิต ที่สะสมประสบการณ์ยาวนานจากสังสารวัฏ

๓) แคมองเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ง่ายๆ ตรงหน้า เช่นอาหารแต่ละมื้อ จิตก็สามารถทะลุถึงความพึ่งพาอาศัยกันระหว่างมนุษย์ด้วยกัน สัตว์ด้วยกัน ธรรมชาติอื่นๆ ด้วยกัน ไม่ใช่ญาติก็เป็นญาติธรรม ผูกพันกันโดยตรงและโดยอ้อม

๔) ยินดีกับความคิดที่เป็นกุศลและยินดีกับธรรมทานอันตั้งไว้ดีแล้ว แคนั่งอยู่เฉยๆ ก็เป็นโลกุตระกุศลเรียบร้อยแล้ว

๕) รู้สึกถึงพระคุณของบุพการี มิใช่แค่บุพการีโดยนัยโลก แต่รวมทั้งบุพการีโดยนัยธรรม ได้แก่ผู้เขียนผู้บรรยายธรรมไว้ตั้งแต่สมัยประเทศไทยมีโรงพิมพ์ใหม่ๆ เมื่อประมาณร้อยปีที่ผ่านมารวมทั้งชาวซึ่งในพระมหากรุณาธิคุณขององค์พระมหากษัตริย์ โดยเฉพาะพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ผู้ประดิษฐ์อักษรไทย

๖) กราบแม่พระธรณีของแผ่นดินไทยอันเป็นเสมือนมารดาที่ประทับประคองชีวิต และเป็นผู้ให้ปัจจัยที่จำเป็นแก่ชีวิตตลอดช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ายังไม่พ้นความทุกข์ยากลำบากจากความไม่รู้ (อวิชชา) แม้จวบจนปัจจุบันขณะ

ขอคุณนามรูปและกายใจของตนเองที่เป็นที่ผลิตฉันทะ วิริยะ จิตตะและวิมังสา จนสามารถสกัดภาษาไทยออกเป็นภาษาธรรมได้ ขอ

อนุตตรียธรรมที่ยอดเยี่ยมดังบรรยายมานี้ จงปกป้องคุ้มครองและชี้นำ
สัมมาทิฏฐิให้เกิดในใจของพุทธบริษัททุกคน ขอกราบนอบน้อมต่ออนุตตรีย
สัมมาทิฏฐิ อันข้าพเจ้าได้ค้นพบตามรอยบาทพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

๑๘. โภธิญาณ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๙ หน้า ๑๔๐ หน้า

โภธิญาณ คือ ความตื่นรู้ที่จะทำ พูด คิด เป็นปัจจุบันขณะ สภาวะ
เช่นนี้พระพุทธเจ้าตรัสรู้ว่าเป็นความง่าย เป็นความธรรมดา มีแล้วเป็นปกติ
ในทุกคน ขอเพียงทำ พูด คิดอย่างสุจริต อย่างเหนือสมมติบัญญัติทั้งปวง
สำนวนก็คือ ทำตามสมมติ แต่ก็อยู่เหนือสมมติ เมื่อใดเจียพหุงผู้เป็น
กัลยาณมิตรอธิบายถึงสมรรถนะโภธิญาณในจิตของแต่ละคน

ทำด้วยความศรัทธา ความเคารพในรูปนามของตน

ทำด้วยความกตัญญูทเวทิตาต่อมนุษย์ทุกคน

ทำด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของธรรมชาติ

ทำด้วยความอัศจรรย์ในขณะชีวิตของตน

โภธิญาณดังนี้แหละ ที่จะทำให้จิตเปล่ง พุทัง สาระณัง คัจฉามี
ด้วยดวงจิตที่ตื่นรู้และอยู่เหนือภาษาทั้งปวง

๑๙. ญาຍธรรม

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๙ หน้า ๘๘ หน้า

ขณะที่ปราศัญตวันตกพยายามคิด พูด ทำ เพื่อแย่งศรัทธาจาก
มหาชน ในรูปของอารยธรรม วัฒนธรรม บันเทิง กีฬา ท่องเที่ยว ธุรกิจ สิ่ง
ประดิษฐ์ และภาษา

โดยที่ปราชญ์ตะวันออกพยายามคิด พุด ทำ เพื่อให้ทุกคนกลับคืน
ความศรัทธา สู่จิตของตนเอง สู่ประสบการณ์ สู่ความรู้สึก นึก คิด และ
ความเป็นปัจจุบันขณะของความไม่มีตัวตน

จิตใดมีปัญหาตื่นรู้ มีสัมมาสติ หรือโพธิญาณ เห็นสัจธรรมที่ว่าง
จากตัวตน สถานะนั้นจะอยู่เหนือความเป็นตะวันออก – ตะวันตก ก็อยู่เหนือ
จิตตสังขารทั้งปวง

นั่นแหละคือ **ญายธรรม** (ธรรมที่ถูกต้องงดงาม)

ธรรมแห่งความถูกต้องตามวิถีธรรม

ธรรมแห่งความประพฤติปฏิบัติตามสมควรธรรม

๒๐. ทศบารมี ของในหลวงรัชกาลที่ ๙

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๖๐ หน้า ๒๐๐ หน้า

หนังสือเล่มนี้เขียนจากความรู้สึกสำนึกถึงและบูชาในพระคุณของ
สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ที่เป็นสามสถาบันที่ปกป้องคุ้มครอง
เอื้อเพื่อให้ชีวิตของผู้เขียนมีความสุขสบาย เพียงพร้อมไปด้วยสวัสดิมงคล
ทุกสถาน ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเข้าสู่วัยปลาย

อรรถสาระที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ เป็นการนำเสนอประสบการณ์ตรง
ในฐานะพลเมืองคนหนึ่งของประเทศไทย ที่มีชีวิตได้สัมผัสกับวัฒนธรรม
สามยุค คือ ยุคที่คนไทยสื่อสัมพันธ์ผ่านคลอง ชีวิตเย็นฉ่ำไปด้วยวัฒนธรรม
ลุ่มน้ำ คำบรรยายในยุคนี้ว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” ยังน้อยไป เพราะ
ทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ โดยไม่ต้องใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ยุคถัดมาเป็นยุคที่คนไทยสื่อสารสัมพันธ์ผ่านถนน เปลี่ยนจากกระท่อมไม้ไผ่และบ้านไม้เป็นบ้านตึก เปลี่ยนจากการเป็นอยู่ที่ยึดมองเห็นพฤติกรรมของกันและกัน เพราะยังไม่มีวัฒนธรรมความเป็นส่วนตัว มาเป็นวัฒนธรรมที่อพยพมาจากตะวันตก ความเป็นส่วนตัวเพิ่มกำลังมหาศาล จากกินข้าวล้อมวง ชันน้ำใบเดียว กลายเป็นรับประทานอาหารบนโต๊ะ มีแก้วน้ำและสารพัดความเป็นส่วนตัวเพิ่มเข้ามา วัฒนธรรมเรียบง่าย อยู่เย็นสบาย ไร้กังวล ถูกกวาดทิ้งสิ้นซาก เพราะถูกแทนที่ด้วยค่านิยมความเป็นส่วนตัว ภายใต้ศัพท์บัญญัติ “สิทธิมนุษยชน” และ “การปกครองแบบประชาธิปไตย” ใครอยากจะทำอะไรก็เชิญได้ตามสบาย ไม่ต้องอายผีसानางไม้ เทวดา พรหม ที่ไหนอีกต่อไป

ยุคที่ผู้เขียนนั่งงงที่สุดว่ากลายเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธได้อย่างไร คือ ยุคที่สื่อสารด้วยสมาร์ทโฟน การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมหดสั้นจากพันปี (ผ่านคลอง) มาเป็นร้อยปี (ผ่านถนน) มาเป็นสิบปี (ผ่านการสื่อสารออนไลน์) และกำลังเปลี่ยนเป็นสิบเดือน สิบวัน ในอนาคตอันใกล้

ท่ามกลางวัฒนธรรมที่แปรผันอย่างรวดเร็ว ผู้เขียนได้สำนึกถึงพระมหากษัตริย์คุณอันหาที่สุดมิได้ของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ซึ่งเป็นบุคคลสามวัฒนธรรมเช่นกัน

ถ้าประเทศไทยขาดพระองค์ท่าน ที่สละความสุขส่วนพระองค์เพื่อทำหน้าที่พ่อหลวงของปวงชนชาวไทย คนไทยคงไม่มีความผาสุก และความร่มเย็นเช่นทุกวันนี้ พระองค์ท่านอภิบาลทุกสรรพชีวิตในประเทศไทย ตลอดจนคุ้มครองความเป็นแผ่นดิน แผ่นน้ำ มหาสมุทร จนกระทั่งต้องสรุปว่า ในหลวงรัชกาลที่ ๙ คือ พระโพธิสัตว์ของคนไทย และของโลกยุคจิตใจผันแปร สับสน ยิ่งเหยิงนั่นเอง

การนำพระราชจริยวัตรของในหลวงรัชกาลที่ ๙ มาวิเคราะห์ เพื่อแสดงถึงความรู้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่าน และเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เกิดจากความประทับใจที่ได้เกิดเป็นคนไทย ได้เข้าถึง เข้าใจ ซาบซึ้งในความอัศจรรย์ของคุณพระศรีรัตนตรัย

ภาษาไทยที่แสดงออกแห่งความประทับใจนี้ หวังใจว่า มันจะเป็นเครื่องแสดงมงคลคาถา สื่อไปยังพลเมืองไทยหัวใจรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ จะได้ร่วมมูทิตาจิต และแสดงราชภักดีต่อพระองค์ท่านตราบที่ยังมีชีวิตอยู่

๒๑. ปรมัตถธรรมในพระราชจริยวัตร ของในหลวงรัชกาลที่ ๙

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ หน้า ๑๓๒ หน้า

ภายหลังจากที่ได้นำพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร มาวิเคราะห์ให้สอดคล้องกับทศบารมีของพระโพธิสัตว์ และได้เผยแพร่ไปในวงกว้างแล้ว

ผลจากการวิเคราะห์ดังกล่าว ทำให้ค้นพบกลบทที่น่าอัศจรรย์แฝงอยู่ในพระราชจริยวัตรอันเรียบง่าย สันโดษ ดุจผู้มีธรรม-ธรรมดาผู้หนึ่ง เพียงแต่เป็นความธรรมดาที่ประกอบด้วยบุญญาบารมี ที่คุ้มครองสวัสดิมงคลให้กับคนไทยผู้มีใจใฝ่ธรรมได้ทั้งประเทศ

ข้าพเจ้าได้นำพระราชจริยวัตรอันสุดอัศจรรย์มาทำเป็นปริศนาธรรม เพื่อพุทธบริษัทที่ใฝ่ธรรมจะได้วิเคราะห์หรืออนุมานตาม

ความเป็นปรมัตตสภาวะเหล่านี้ย่อมอยู่เหนือกาลเวลา อยู่เหนือสมบัติความเป็นโลก พุทธบริษัทท่านใดที่ใฝ่ธรรมก็สามารถจะถอดปริศนาธรรมได้คล้ายหรือแตกต่างจากที่เฉลยไว้

หวังว่า ผลงานชิ้นนี้จะเป็นอมตธรรมที่ข้าพเจ้าได้ใช้สมรรถนะทางธรรมเทิดพระองค์ท่านไว้เป็นโพธิธรรม มิใช่แต่คนไทยได้รับอานิสงส์เชิงรูปธรรม แต่อานิสงส์แห่งปรมัตตธรรมก็มีอยู่ในพระราชจริยวัตรด้วย

กล่าวโดยสรุป หนังสือเล่มนี้คือพระราชประวัติภาคภาษาธรรมของในหลวงรัชกาลที่ ๙ นั่นเอง

๒๒. อัญญินทรีย์

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ หน้า ๑๑๒ หน้า

เป็นการบันทึกความในใจ เสมือนดั่งมรดกธรรมที่ชีวิตของผู้เขียนได้หลงเข้าไปติดกับดักของหลักการวิจัยของโลกสากล แต่โชคดีที่หลุดจากกับดักของโลกาภิวัตน์ และได้ค้นพบปรมัตตสภาวะอันเหนือกาลเวลา ด้วยการปฏิบัติตามหลักไตรสิกขาอย่างเข้มข้น

นอกจากนี้ยังคิดว่าได้ค้นพบเหตุแห่งการคิดอักษรไทย เลขไทย ในสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชอีกด้วย

ผู้เป็นปราชญ์ยุคนั้น ต้องเข้าถึงนิพพานธรรมแน่นอน จึงออกแบบเลขไทย อักษรไทย สำเนียงไทย คำไทย แท้ ๆ เป็นปริศนาธรรม เพื่อหวังว่าลูกหลานของท่านจะได้ค้นพบนิพพานธรรม หวังว่าคนไทยหัวใจพุทธภูมิ เกิดตายในแถบสุวรรณภูมิ คงเห็นความอัศจรรย์ของอรรถสาระที่อยู่ใน “อัญญินทรีย์”

๒๓. ตามรอยพุทธจริยา

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ หน้า ๒๐๘ หน้า

“ตามรอยพุทธจริยา” คือพุทธประวัติภาคภาษาธรรม ข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ ความแปลก (อินดี) อันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าชายสิทธัตถะ ที่แปลกจากผู้อื่นในสังคมยุคนั้น

“สภาวะต้องพัฒนา” คือ สภาวะของสติ สมาธิ สัมปชัญญะ ปัญญา ที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต เป็นความรู้สึกรู้สึกที่ควรต้องมีเป็นภาคภาษาธรรม

“จิตว่าง” เป็นนิยามของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่หมายถึง ว่างจากการยึดถือว่ากู ว่าของกู ข้าพเจ้าได้ลอกกรรมวาทะจาก ป่วยสามเดือนเกิดสมุดเล่มนี้ ที่ท่านพุทธทาสภิกขุได้บันทึกไว้ในคราวอาพาธครั้งแรก (พ.ศ. ๒๕๓๕) โดยเพิ่มตัวอย่างการกระทำที่เป็นข้อมูลจริงลงไป

“ชีวิตกับสันติภาพ” เป็นความพยายามสร้างกรณีตัวอย่างเพื่อชี้ให้เห็นปาฏิหาริย์แห่งพุทธธรรม ที่พระพุทเจ้าบัญญัติไว้ดีแล้ว สามารถแก้ กัน บรรเทา ปัญหาชีวิตของสังคมคนยุค ๔.๐ ได้ดีทุกมิติ

บุคคลสุญญตา-ธรรมสุญญตา เป็นบทสรุปจากการภาวนาของตนเองว่า ถ้าพิจารณาพระไตรลักษณ์โดยผ่านองค์ฌานจะได้บุคคลสุญญตา แต่ถ้าพิจารณาการไม่เกิดไม่ดับ หรือโลกุตตรธรรม ก็จะได้วิปัสสนาญาณโดยไม่ต้องผ่านฌาน เรียกว่า ธรรมสุญญตา

แต่วิมุตติที่ได้จากบุคคลสุญญตา-ธรรมสุญญตา คือ ความหลุดพ้นโดยชอบ (สัมมาญาณะ) อันเดียวกัน

เพียงแต่ภาพลักษณ์ของบุคคลสุญญตาจะเน้นรูปแบบภายนอก ถ้าหากผู้ถึงธรรมสุญญตาจะคงรูปแบบความเป็นคนธรรมดาไว้

นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์สุดท้าย บุคคลสุญญตาก็ต้องสัมพันธ์กับรูปแบบที่สังคมศรัทธาว่า ธรรมสุญญตาจะคงความเป็นธรรมดาเอาไว้ รู้เห็นได้ เฉพาะบุคคลที่ถึงแล้วซึ่งพุทธปรัชญาที่คล้ายคลึงกัน

สรุปก็คือ “ตามรอยพุทธจริยา” เป็นประสบการณ์ทางจิตจากการ เป็นนักอ่าน นักเขียน นักวิจัย นักภาวนา คือ พุทธธรรม ภาควิชาธรรม นั้นเอง

๒๔. อริยธรรม เล่มหนึ่ง

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๒ หน้า ๑๒๐ หน้า

วิวัฒนาการของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาในรอบ ศตวรรษที่ผ่านมา ได้มีอิทธิพลปฏิรูป และปฏิวัติความเชื่อทางจิตวิญญาณ ของมนุษย์ทั้งโลก

คนทั้งโลกที่ยอมรับความรู้สากล กติกาสากล ก็เป็นการประกาศ การยอมรับ ความเป็นเบี่ยงลางทางความเชื่อของผู้ฉลาดกว่า ที่ได้วางกฎ กติกา และจริยธรรมสากล ให้เป็นแผนที่ของชีวิต นั้นเอง

พุทธธรรมได้แสดงให้เห็นชัดว่า การเกิดเป็นมนุษย์จะนำวิปัสสนาสี ติดจิตมาด้วย คือ

(หนึ่ง) เห็นความน่าเกลียดเป็นความน่ารัก เช่น เห็นร่างกายที่เต็ม ไปด้วยปฏิกูลเป็นของน่ารัก เป็นต้น

- (สอง) เห็นความไม่เที่ยงเป็นความเที่ยง เช่นเห็นเครื่องมือเครื่องใช้ รวมสมาร์ทโฟนเป็นความเที่ยง ต้องสาละวนบำรุงรักษาตลอดเวลา
- (สาม) เห็นความทุกข์เป็นความสุข เช่นการแต่งงาน การมีครอบครัว การท่องเที่ยว ล้วนเป็นเหตุของปัญหาชีวิต และนำความทุกข์ที่เรื้อรังมาให้
- (สี่) เห็นความเป็นอนัตตาเป็นอัตตา เช่น เห็นร่างกายนี้เป็นสิทธิชอบธรรมของตนเอง เห็นโลกธรรมฝ่ายบวกเป็นสิ่งที่ต้องแสวงหา โลกธรรมฝ่ายลบเน้นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงและปรับปรุง

อารยธรรมสมัยใหม่ยังเพิ่มพูนอคติสี่ของมนุษย์ให้เข้มข้นขึ้น (รักเกลียด กลัว หลง)

ไม่ว่าอคติสี่จะเพิ่มมากแค่ไหน ถ้าเมื่อใดเกิดพุทธศรัทธาสำนึกผิด ในการที่จะมองออก โทษแต่ปัจจัยภายนอก หันมามองเข้า ปรับพฤติกรรมของตนเสียใหม่ ตามหลักกรรมบุญชีวิต แน่นนอน พุทธศรัทธาย่อมช่วยเปิดทางสว่างให้มนุษย์ผู้หลงผิด ได้สำนึกระลึกรู้ ถึงความจริงแท้ที่มีอยู่ และสามารถประยุกต์ธรรมธาตุที่เป็นสัจจะที่แท้ แก่ใจ เยียวยา อคติสี่ให้บรรเทาและหมดสิ้นลง ด้วยตนเอง โดยตนเอง

ขอความเป็นพุทธบริษัทในใจของผู้เขียน จงสื่อผ่านภาษาไทยภาษาธรรมไปยังความเป็นพุทธบริษัทของผู้อ่าน ขอจิตสู่อัจฉริยะจิตจงดลบันดาลให้เกิดความสว่าง ความกระจ่างในอริยสัจธรรมด้วยเทอญ

ประวัติแม่ชี
รศ.ดร.ไพเราะ ทิพยทัศน์

- พ.ศ. ๒๕๐๗ - ปริญญาตรี (เคมี) เกียรตินิยมอันดับสอง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พ.ศ. ๒๕๑๐ - ปริญญาโท (ชีวเคมี) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พ.ศ. ๒๕๑๙ - ปริญญาเอก UC Sandiego สหรัฐอเมริกา
Post Doc. Training UC Davis สหรัฐอเมริกา
- พ.ศ. ๒๕๓๕ - ลาออกจากราชการไปปฏิบัติธรรม สำนักปฏิบัติ
ธรรมแม่ชีเขาภูหลวง อ. ปักธงชัย จ. นครราชสีมา
- พ.ศ. ๒๕๔๐-ปัจจุบัน - เขียนหนังสือธรรมะในนามสิริวรรณ รวม ๒๔ เล่ม
- พ.ศ. ๒๕๔๒-๒๕๕๐ - สอนธรรมะให้ชาวต่างประเทศที่สวนโมกข์ ๘ ปี
- พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๖๐ - สอนวิชาพุทธศาสนาที่วิทยาลัยแม่ชีมหาปชาบดี
เถรีวิทยาลัย ในสังกัด มมร.
- พ.ศ. ๒๕๕๖ - ได้รับปริญญาศาสนศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
สาขาพุทธศาสตร์ศึกษา
จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (มมร.)
- พ.ศ. ๒๕๔๒-ปัจจุบัน - ฟานักที่สถานปฏิบัติธรรมอาศรมมาตา
ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา